

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ

چهارم دبستان...

وزارت آموزش و پرورش
سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی

نام کتاب: فارسی - چهارم دبستان - ۴۰۳

پدیدآورنده: سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی

مدیریت برنامه‌ریزی درسی و تألیف: دفتر تألیف کتاب‌های درسی عمومی و متوسطه نظری
شناسه افزوده برنامه‌ریزی و تألیف: نازیلا بهروان، پریچهر جلی‌آده، حسن ذوالفقاری، عبدالرحمن صفاریور، گلزار فرهادی، راحله محمدی، مهتاب میرایی آشتیانی، فرح نجاران و ملاحظه
نجفی عرب (اعضای شورای برنامه‌ریزی)
فریدون اکبری شلدره و معصومه نجفی پازکی (اعضای گروه تألیف) - محمد دانشگر (ویراستار)

مدیریت آماده‌سازی هنری: اداره‌ی کل نظارت بر نشر و توزیع مواد آموزشی

شناسه افزوده آماده‌سازی: احمدرضا امینی (مدیر امور فنی و چاپ) - مجید ذاکری یونسی (مدیر هنری) - جواد صفری (طراح گرافیک، صفحه‌آرا و طراح جلد) - حسین آسیوند، ثنا حسین‌پور، راحله برخوردار، سحر خراسانی، مجید ذاکری یونسی (تصویرگر) - کامران انصاری (طراح خط رایانه‌ای) - فاطمه باقری مهر، الهام جعفرآبادی، حسین چراغی، زینت بهشتی شیرازی، حمید ثابت کلاچاهی و ناهید خیام‌باشی (امور آماده‌سازی)

نشانی سازمان: تهران: خیابان ایرانشهر شمالی - ساختمان شماره‌ی ۴ آموزش و پرورش (شهید موسوی)

تلفن: ۸۸۸۳۱۱۶۱-۹، دورنگار: ۸۸۳۰۹۲۶۶، کدپستی: ۱۵۸۴۷۴۷۳۵۹

ناشر: شرکت افست: تهران - کیلومتر ۴ جاده‌ی آبعلی، پلاک ۸، تلفن: ۷۷۳۳۹۰۹۳

دورنگار: ۷۷۳۳۹۰۹۷، صندوق پستی: ۴۹۷۹-۱۱۱۵۵

چاپخانه: شرکت افست «سهامی عام» (www.Offset.ir)

سال انتشار و نوبت چاپ: چاپ سیزدهم ۱۴۰۵

برای دریافت فایل pdf کتاب‌های درسی به پایگاه کتاب‌های درسی به نشانی www.chap.sch.ir و
برای خرید کتاب‌های درسی به سامانه فروش و توزیع مواد آموزشی به نشانی www.irtextbook.ir یا
www.irtextbook.com مراجعه نمایید.

کلیه‌ی حقوق مادی و معنوی این کتاب متعلق به سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی وزارت آموزش و پرورش است و هرگونه استفاده از کتاب و اجزای آن به‌صورت چاپی و الکترونیکی و ارائه در پایگاه‌های مجازی، نمایش، اقتباس، تلخیص، تبدیل، ترجمه، عکس‌برداری، نقاشی، تهیه‌ی فیلم و تکثیر به هر شکل و نوع بدون کسب مجوز از این سازمان ممنوع است و متخلفان تحت پیگرد قانونی قرار می‌گیرند.

ISBN 978-964-05-3313-0

شابک ۹۷۸-۹۶۴-۰۵-۳۳۱۳-۰

امام خمینی (قُدَسِ سِرُّهُ): امید من به شما دبستانی هاست.

سخنی با آموزگاران گرامی ۶

ستایش ۸

فصل اول: آفرینش ۹

درس اول: آفریدگار زیبایی ۱۰

بخوان و حفظ کن: خبرِ داغ ۱۶

درس دوم: کوچِ پرستوها ۱۸

بخوان و بیندیش: در جست و جو ۲۳

حکایت: قوی‌ترین حیوان جنگل ۲۸

فصل دوم: دانایی و هوشیاری ۲۹

درس سوم: رازِ نشانه‌ها ۳۰

بخوان و حفظ کن: روباه و زاغ ۳۴

درس چهارم: ارزشِ علم ۳۶

درس پنجم: رهایی از قفس ۴۲

بخوان و بیندیش: قَدَمِ یازدهم ۴۸

مَثَل ۵۲

فصل سوم: ایرانِ من ۵۳

درس ششم: آرشِ کمان‌گیر ۵۴

بخوان و حفظ کن: باران ۶۰

درس هفتم: مهمانِ شهر ما ۶۲

بخوان و بیندیش: انتظار ۶۷

مَثَل ۷۲

فصل چهارم: فرهنگ بومی ۷۳

درس هشتم: درس آزاد ۷۴

مثَل ۷۵

بخوان و حفظ کن ۷۶

درس نهم: درس آزاد ۷۷

مثَل ۷۸

فصل پنجم: نام‌آوران ۷۹

درس دهم: باغچه‌ی اطفال ۸۰

بخوان و حفظ کن: هُمای رحمت ۸۷

درس یازدهم: فرمانده دل‌ها ۸۸

درس دوازدهم: اتّفاقِ ساده ۹۴

بخوان و بیندیش: دوست بچّه‌های خوب ۹۸

حکایت: نگاهِ پنهان ۱۰۲

فصل ششم: راهِ زندگی ۱۰۳

درس سیزدهم: لطفِ حق ۱۰۴

بخوان و حفظ کن: اُمید ۱۰۷

درس چهاردهم: ادب از که آموختی؟ ۱۰۸

درس پانزدهم: شیر و موش ۱۱۳

بخوان و بیندیش: هفت مُروارید سُرخ ۱۱۶

مثَل ۱۲۲

فصل هفتم: عِلْم و عَمَل ۱۲۳

درس شانزدهم: پرسشگری ۱۲۴

بخوان و حفظ کن: خِرَد و دانش ۱۲۸

درس هفدهم: مدرسه‌ی هوشمند ۱۳۰

بخوان و بیندیش: قاضیِ کوچک ۱۳۵

مثَل ۱۳۹

نیایش ۱۴۰

واژه‌نامه ۱۴۱

سخنی با آموزگاران گرامی

به نام خداوند جان آفرین حکیم سخن در زبان آفرین

پس از حمد و ستایش پروردگار مهربان به آگاهی می‌رسانیم که کتاب فارسی پایه‌ی چهارم بر بنیاد رویکرد عام «برنامه‌ی درسی ملی جمهوری اسلامی ایران»، یعنی شکوفایی فطرت الهی، استوار است و با توجه به عناصر پنجگانه (علم، تفکر، ایمان، اخلاق و عمل) و جلوه‌های آن در چهار پهنه‌ی (خود، خلق، خلقت و خالق) تألیف و سازماندهی شده است.

رویکرد خاص برنامه‌ی زبان‌آموزی بر آموزش مهارت‌های زبانی و فرازبانی یا مهارت‌آموزی، استوار است؛ به همین روی در کتاب فارسی چهارم، افزون بر آموزش چهار مهارت گوش‌دادن، سخن گفتن، خواندن و نوشتن به آموزش و تقویت تفکر، نقد و تحلیل و پرورش سواد ادراکی نیز توجه شده است. آموزش سطوح پیشرفته‌ی چهار مهارت اصلی زبان از کتاب فارسی سوم دبستان آغاز شده و در این کتاب، همان زنجیره‌ی محتوایی، تداوم یافته است؛ بنابراین لازم است آموزگاران محترم پایه‌ی چهارم کاملاً با فارسی سوم دبستان آشنا باشند تا بتوانند فرایند آموزش را درست در مسیر اهداف برنامه، پیش ببرند.

🌸 بسته‌ی آموزشی فارسی چهارم دبستان شامل اجزای زیر است:

- کتاب فارسی
- کتاب نگارش فارسی
- کتاب راهنمای معلم
- محتوای الکترونیکی

🌸 کتاب فارسی

این کتاب از یک سو بر قلمرو دریافتی یا ادراکی زبان تمرکز دارد؛ لذا درست دیدن، درک خوانداری و درک شنیداری را آموزش می‌دهد و از سوی دیگر با قلمرو تولیدی زبان پیوند می‌یابد و در فرایند یاددهی - یادگیری

به ریزمهارت‌های خوانداری مانند رعایت آهنگ، لحن کلام، تکیه، مکث و درنگ در خوانشِ متن و سخن گفتن انتقادی می‌پردازد.

کتاب فارسی در هفت فصل و هفده درس در ساختاری علمی و با محتوایی هدفمند، برای تقویت مهارت‌های زبانی، طَرّاحی و سازماندهی شده است.

کتاب نگارش فارسی

برای آشنایی با ساختار و محتوای این کتاب، پیشگفتار کتاب نگارش فارسی را مطالعه کنید.

کتاب راهنمای معلّم

کتاب راهنمای معلّم فارسی چهارم به سبب پیوستگی محتوایی و گره‌گشایی در آموزش و کاربست روش‌های مناسب، بسیار اثرگذار است. در این کتاب رویکرد و اهداف برنامه‌ی درسی فارسی چهارم به گستردگی بیان، و سطوح مهارت‌های زبانی به صورت کاملاً روشن ارائه شده است؛ سپس در راستای آن، شاخص‌های ارزشیابی هر سطح نیز مشخص گردیده است.

زمان‌بندی پیشنهادی تدریس درس‌ها، بین ۹ تا ۱۱ جلسه تعیین شده است؛ به کارگیری روش‌های تدریس فعال و طَرّاحی‌های مناسب آموزشی از ضروریات این برنامه است. بار دیگر مطالعه‌ی کتاب راهنمای معلّم پیش از ورود به فضای درس و کلاس و آغاز فرایند آموزش به همه‌ی همکاران، توصیه می‌شود.

محتوای الکترونیکی

آموزش خواندن با لحن و آهنگ متناسب با فضای متن، اهمیت ویژه‌ای دارد؛ افزون بر آن تمرکز و درک شنیداری در تقویت مهارت گوش کردن، پیش‌نیاز آموزش سایر مهارت‌های زبانی است. در ابتدای هر درس از کتاب فارسی چهارم رمزینه‌های سریع پاسخ گنجانده شده است که دانش‌آموزان با اسکن کردن رمزینه‌ها و گوش دادن به فایل‌های صوتی، لحن مناسب و خوانش درست متن را تمرین می‌کنند. همچنین رمزینه‌های «متن‌های شنیداری» در جهت تقویت مهارت گوش دادن و سخن گفتن، قصّه‌گویی و لحن خواندن طَرّاحی شده است.

نظر سنجی کتاب درسی

 گروه زبان و ادب فارسی

 دفتر تألیف کتاب‌های درسی عمومی و متوسطه نظری

خدا

ستایش

به مادر گفتم: «آخر این خدا کیست؟
که هم در خانه‌ی ما هست و هم نیست
تو گفتی مهربان‌تر از خدا نیست
دمی از بندگان خود جدا نیست
چرا هرگز نمی‌آید به خواهم؟
چرا هرگز نمی‌گوید جوابم؟
نماز صبحگاهت را شنیدم
تو را دیدم، خدایت را ندیدم.»
به من آهسته مادر گفت: «فرزند!
خدا را در دل خودجوی، یک چند
خدا در رنگ و بوی گل، نهان است
بهار و باغ و گل از او نشان است
خدا در پاکی و نیکی است، فرزند!
بُود در روشنایی‌ها، خداوند.»

پروین دولت‌آبادی

درس اول: آفریدگار زیبایی

درس دوم: کوچ پرستوها

فصل اول

آفرینش

آفریدگار زیبایی

درس اوّل

روزی بهار، تابستان، پاییز و زمستان با هم گفت‌وگو می‌کردند. صحبت از این بود که هر یک بهتر نقاشی کرد، بماند و بقیه از نقاشی دست بردارند و بروند. آنها تصمیم گرفتند خورشید جهان افروز را به داوری انتخاب کنند.

خورشید پذیرفت که بین آنان داوری کند. چهار هنرمند، شروع به کار کردند. اوّل، بهار قلم به دست گرفت؛ نخست دستی به شاخه‌های درختان هلو، بادام، سیب و درختان دیگر بُرد و بر آنها گردنبندهایی از گل‌های صورتی آویخت؛ در جنگل با رنگ نیلی، گودال‌های کوچک و بزرگ، درست کرد و در اطراف این گودال‌ها گل‌های نرگس و

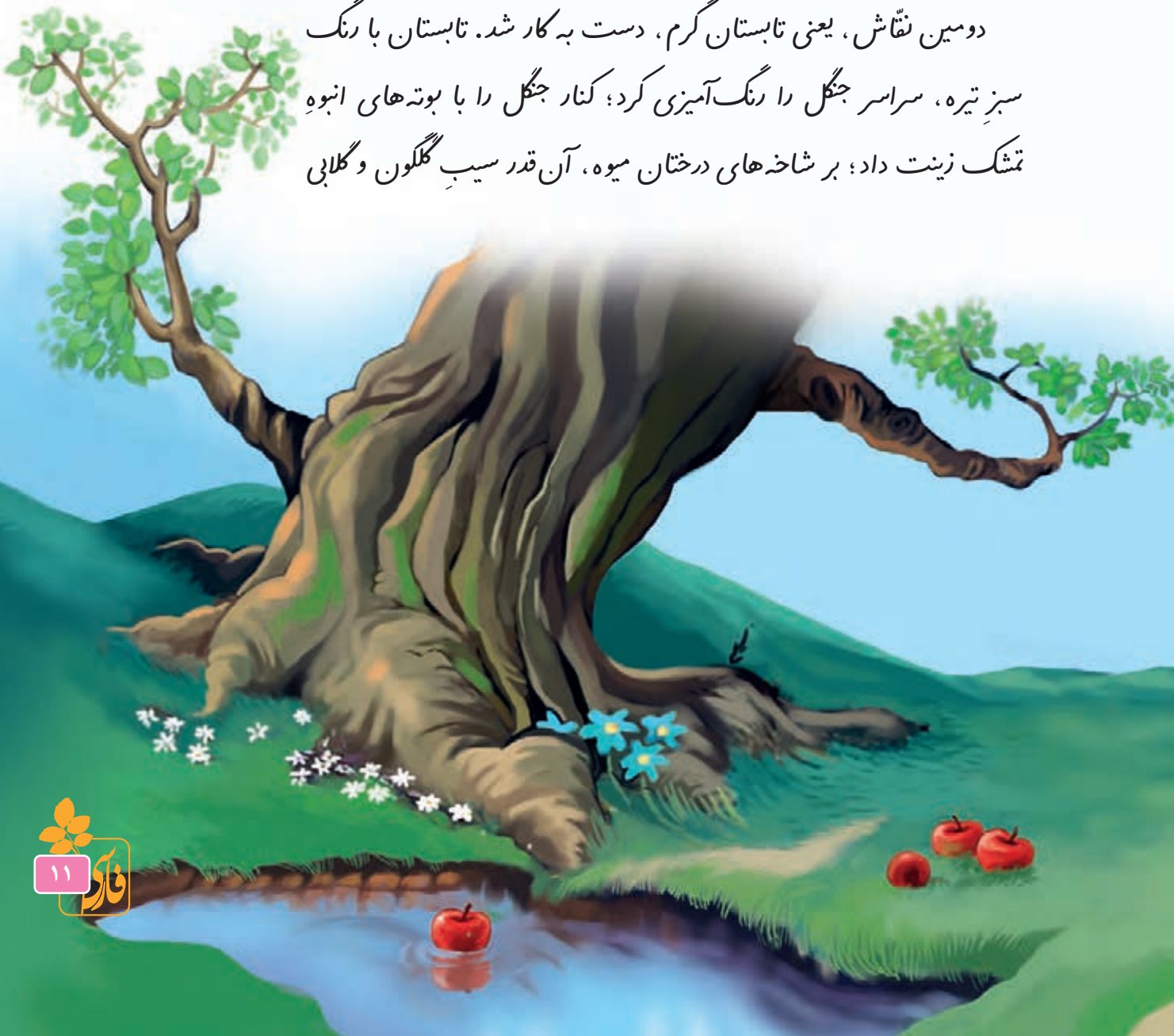

بنفشه را پراکند؛ حشرات گوناگون، زنبورهای عسل و پروانه‌ها را روی گل‌ها و پرندگان را در دشت‌ها و جنگل‌ها در حال پرواز نشان داد؛ بلبل را روی شاخه، خرگوش را میان جنگل و غوک را در برکه نشانید.

اینها بود که بهار با خود گفت: «بگذار خورشید به این تصویرهای زیبا نگاه کند و بگوید، منظره‌ای زیباتر از این، می‌توان ساخت؟»

خورشید از پس ابر خاکستری رنگ، ناگهی انداخت و از دیدن منظره‌ی طبیعت بهار، لذت برد.

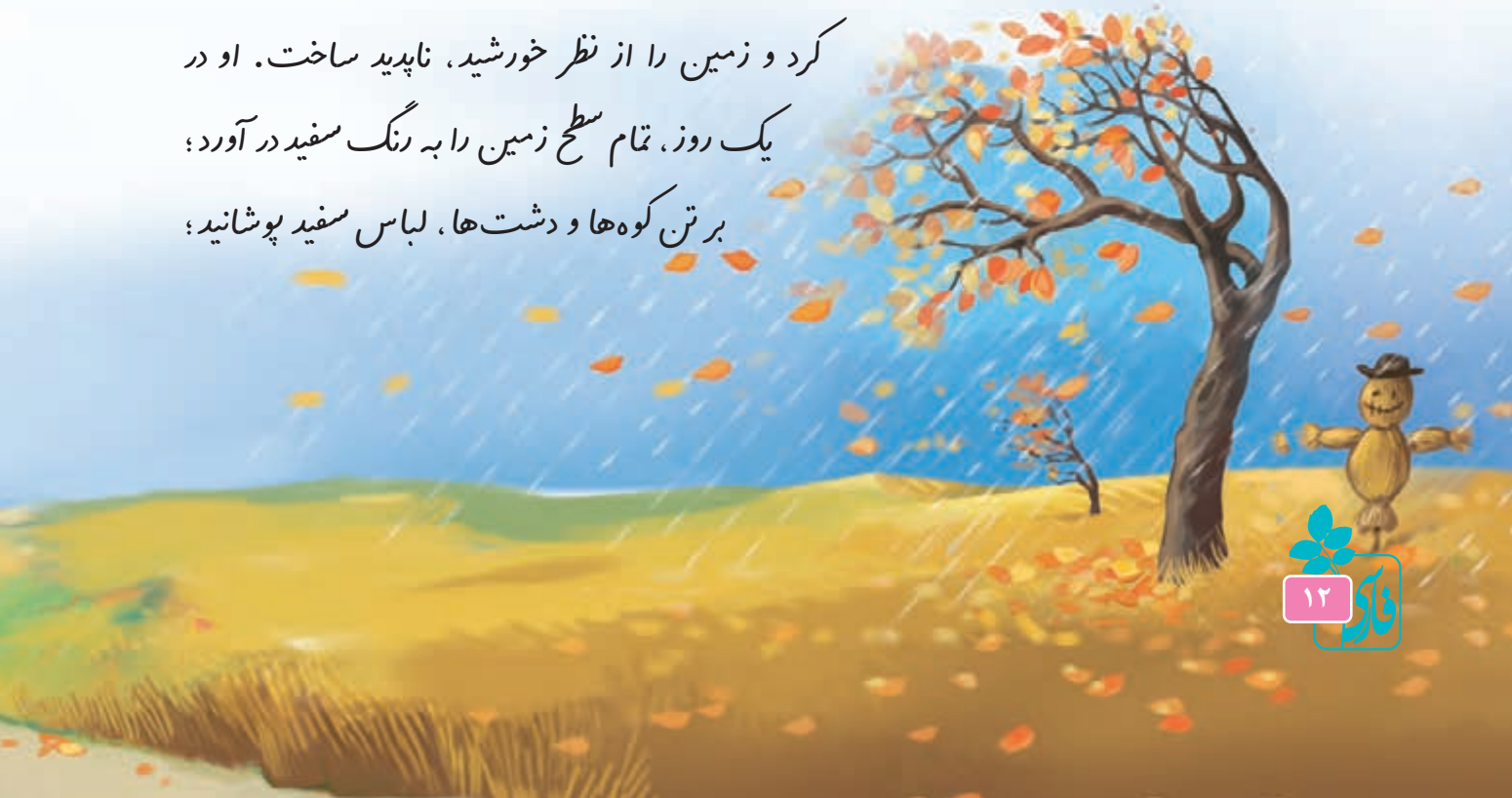
دومین نقاش، یعنی تابستان گرم، دست به کار شد. تابستان با رنگ سبز تیره، سراسر جنگل را رنگ آمیزی کرد؛ کنار جنگل را با بوته‌های انبوه تمشک زینت داد؛ بر شاخه‌های درختان میوه، آن قدر سیب گلگون و گلابی

و میوه‌های دیگر آویخت که شاخه‌ها تاب نیاوردند و به سوی زمین، خم شدند؛ دشت را با خوشه‌های طلایی گندم پوشانید؛ مزارع را به رنگ زرد درآورد؛ رودخانه‌ها و دریاچه‌ها را آبی کرد. نقاشی تابستان هم بسیار زیبا از کار درآمد.

خورشید جهان افروز از پشت ابرهای سفید، نقاشی تابستان را تماشا کرد؛ بسیار زیبا بود. نوبت نقاش سوم بود؛ پاییز برای کار خود، رنگ‌های آتشین انتخاب کرد و اول به سراغ جنگل رفت؛ بعضی از درختان را با رنگ زرد لیمویی پوشانید، برخی را به رنگ ارغوانی و بعضی دیگر را به رنگ قرمز روشن درآورد؛ به رنگ کاج‌ها و سروها و صنوبرها دست نزد؛ با خود گفت: «بگذار اینها همان طور که هستند، باقی بمانند»؛ با ابرهای خاکستری رنگ، آسمان را پوشانید و نشان داد که قطره‌های باران، برگ‌های درختان را جلا داده است؛ روی سیم‌های برق، دسته دسته، پرستوهای مهاجر نشانید.

خورشید به تصویرهای نقاشی پاییز نگاه کرد؛ اما هر چه کرد، توانست چشم از آن بردارد. آن‌گاه زمستان، قلم به دست گرفت. او با خود گفت: «تا وقتی کارم را تمام نکرده‌ام، خورشید نباید نقاشی مرا ببیند»؛ این بود که اول، ابرهای خاکستری رنگی در آسمان پهن کرد و زمین را از نظر خورشید، ناپدید ساخت. او در یک روز، تمام سطح زمین را به رنگ سفید درآورد؛ برتن کوه‌ها و دشت‌ها، لباس سفید پوشانید؛

سطح رودخانه‌ها را با قشر نازکی از یخ، براق کرد؛ روی صنوبرها و کاج‌ها پوشش سنگینی از برف پوشانید؛ روی برف‌ها نقش و نگارها و جای پاهای گوناگون، نقاشی کرد: جای پای خرگوش، کبک و آن دورها جای پای گرگ.

زمستان نیز نقش و نگارهای خود را بسیار زیبا و دل‌انگیز به پایان رساند. خورشید ابرها را کنار زد و گاهی به تصویرهای نقاشی زمستان انداخت. در زیر نگاه پُرمهر او دشت‌ها و جنگل‌ها و درّه‌ها زیباتر خودنمایی می‌کردند.

هریک از نقاشی‌ها بسیار زیبا بودند. داوری میان آنها دشوار بود. پس خورشید گفت: «ای نقاشان چیره‌دست! آنچه شما نقاشی کرده‌اید، بسیار زیباست. به نوبت، نقاشی کنید و اثر شگفت‌انگیز خود را به وجود آورید؛ بگذارید مردم نقاشی‌های شما را ببینند و از تماشای آنها لذت ببرند.»

«سعدی» می‌گوید:

برگ درختان سبز در نظر هوشیار
هر ورقش دفتری است معرفت‌کردگار

درست و نادرست

- ۱ بهار، دشت را از خوشه‌های طلایی گندم پوشاند.
- ۲ زمستان، جای پای گرگ‌ها را نقاشی کرد.
- ۳ داور این مسابقه، خورشید بود.

۱ پاییز برای رنگ‌آمیزی درختان از چه رنگ‌هایی استفاده کرد؟

۲ چرا پاییز به رنگ کاج‌ها و سروها دست نزد؟

۳ از نظر نویسنده، برنده‌ی مسابقه کیست؟ از کدام قسمت متن، به این نتیجه رسیدید؟

۴ چرا عنوان «آفریدگار زیبایی» برای این درس انتخاب شده است؟ شما چه عنوانی برای

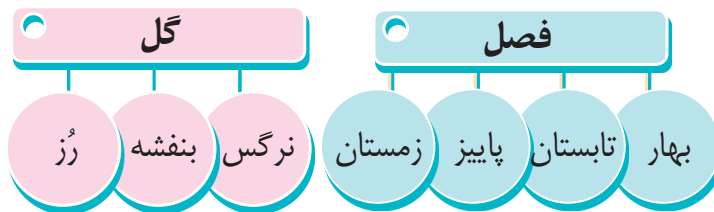
این درس پیشنهاد می‌کنید؟

۵

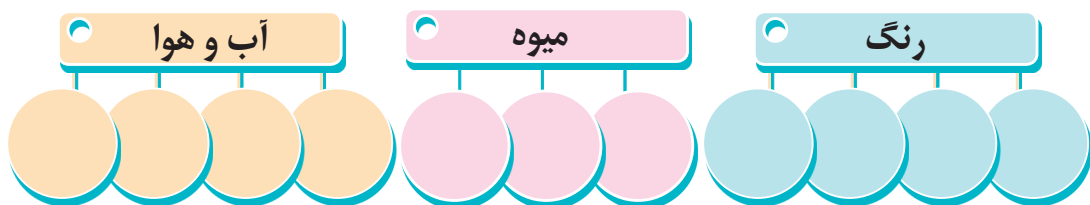
واژه‌آموزی

به نمودارهای زیر توجه کنید:

حالا نمودارهای زیر را با توجه به متن درس، کامل کنید:

- ۱ نگاه کردن به تصویر: تصویر را با دقت ببینید و به جزئیات آن توجه کنید.
- ۲ تفکر: برای فهمیدن معنی تصویر، فکر کنید و مطالبی را که از تصویر برداشت کرده‌اید، در ذهن خود مرور کنید.
- ۳ گفتار: هر وقت آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و درباره‌ی تصویر برای دوستانتان صحبت کنید.

خبر داغ

بخوان و حفظ کن

خبری داشت کلاغ
گفت در گوشِ درخت
برگ‌ها تک‌تک ریخت
از سر و دوشِ درخت
سار از شاخه پرید
بال زد تا تهِ باغ
گفت با سبزه و گل
هر چه را گفت کلاغ
دلِ هر غنچه تپید
رنگِ گلبرگ پرید
برگ، بی حوصله شد
سبزه، خمیازه کشید

شاپرک خواب نبود
پر زد از باغ و گذشت
هر چه را دید و شنید
برد تا پهنی دشت
آهو از دشت گریخت
رَمه برگشت به ده
عاقبت باز رسید
خبر از دشت به ده
باد، هوهو می‌کرد
ابر، هی می‌بارید
خبرِ داغِ کلاغ
ده به ده می‌پیچید

در اوایل بهار، هوا لطیف و دل نشین می شود. دشت ها جامه ی سبز می پوشند و درختان، شکوفه می دهند. پرستوها، این پرندگان دوست داشتنی نیز از سفر دور و دراز خود، باز می گردند.

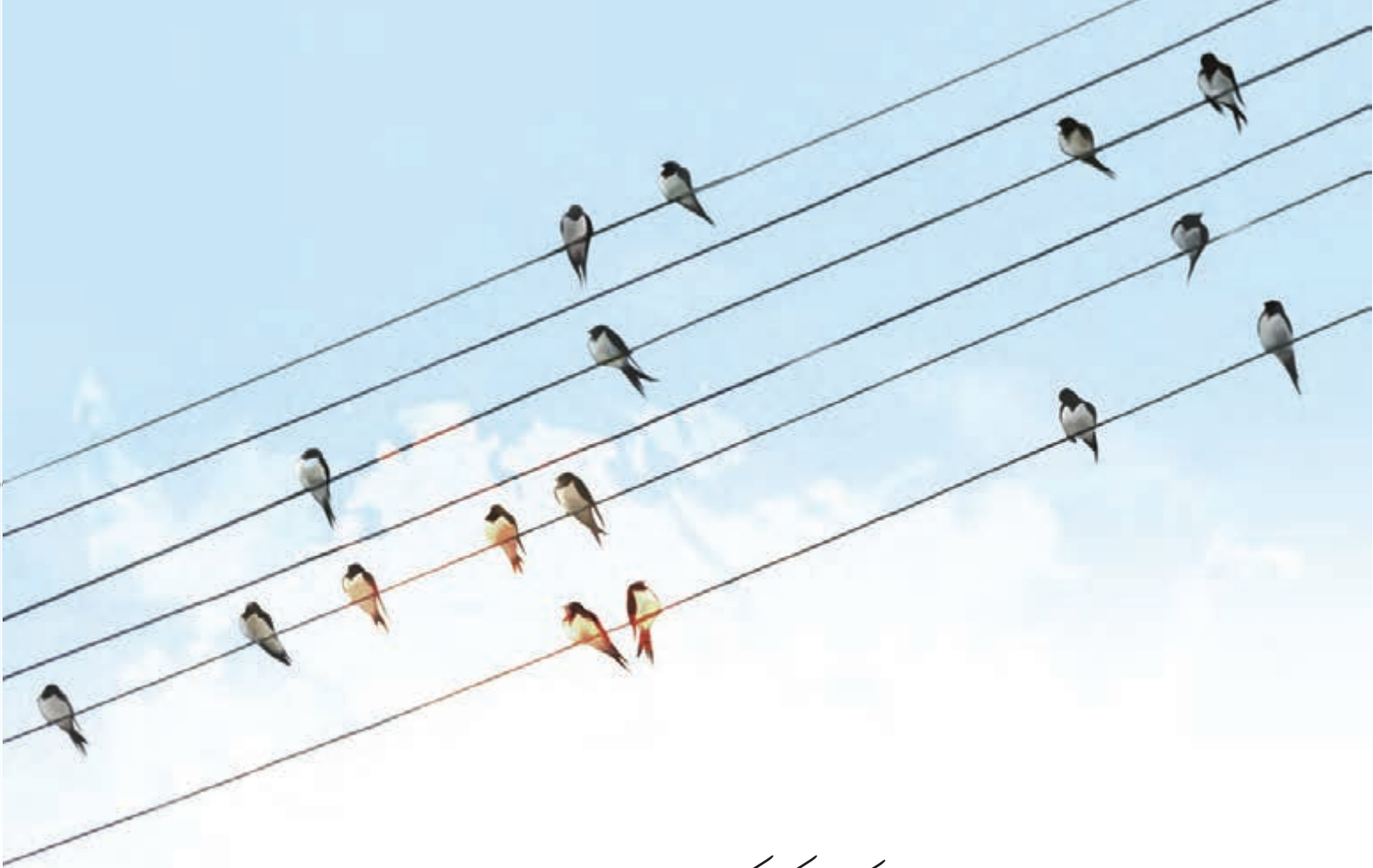
نخستین کار این مسافران از راه رسیده، این است که لانه های سال گذشته ی خود را بیابند؛ اگر آسیب دیده باشند، آنها را درست کنند و اگر لانه ها خراب شده باشند، از نو بسازند. پرستوهای جوان، هم که سال گذشته در لانه ی پدر و مادر خود به سر برده اند، اکنون باید بکوشند تا لانه ای برای خود بسازند. این پرستوهای جوان، ساختن لانه را خودشان به عهده می گیرند و بی آنکه از پدر و مادرشان بیاموزند، مانند آنها برای خود لانه می سازند.

وقتی کار ساختن لانه به پایان رسید، پرستوها تخم می گذارند. هر پرستو چهار تا شش تخم سفید می گذارد و دوازده روز روی آنها می خوابد. وقتی جوجه ها از تخم بیرون آمدند، پدر و مادر، با حشراتی که شکار می کنند، به آنها غذا می دهند. پس از

سه هفته، جوجه‌ها به دنبال پدر و مادر پرواز می‌کنند و راه و رسم زندگی را از آنها می‌آموزند.

پرستوها بهار و تابستان را به آسودگی به سر می‌برند؛ اما در آغاز پاییز دشواری‌هایی برای آنها پیش می‌آید. در آن هنگام، حشرات کمیاب می‌شوند و هوا کم‌کم سرد می‌شود. پرستوها ناچار می‌شوند به جاهای معتدل‌تری کوچ کنند. زمان کوچ آنها که فرا می‌رسد، دسته دسته روی بام‌ها یا سیم‌های برق جمع می‌شوند و به نظر می‌آید که به گفت‌وگوی مهمی مشغول هستند. خیلی زود، عده‌ای دیگر از راه دور می‌رسند و جنب‌وجوش آنها رفته رفته، زیادتر می‌شود تا اینکه یک روز صبح که از خواب برمی‌خیزیم، از پرستوها نشانی نمی‌بینیم.

آن وقت معلوم می شود که آنها کوچ کرده اند.

در این سفر طولانی، خطرهای بسیاری وجود دارد. یکی از این خطرها، تغییرات هواست. خطر دیگر، حمله ی پرندگان شکاری مانند عقاب، شاهین و قرقی است. این پرندگان، هنگام پرواز، ناله های خود را به جمع پرستوهای در حال پرواز می زنند و با چنگال های نیرومند خود، آنها را شکار می کنند.

با همی این خطرها، بیشتر پرستوها سفر خود را به سلامت به پایان می رسانند. دیده شده است که بعضی از آنها، سال های پی در پی کوچ کرده، و پس از هر کوچ به لانه ی خود بازگشته اند.

دنیایی که مادر آن زندگی می کنیم، شگفتی های فراوانی دارد. یکی از این شگفتی ها، بازگشت پرستوهاست. این پرنده های کوچک، پس از سپری شدن زمانی دراز و

پیمودن راهی طولانی، بدون اینکه اشتباه کنند دوباره به لانه‌ی پیشین خود باز می‌گردند.

چه کسی قدرت راهیابی و پیمودن این راه طولانی را به پرستوها داده است؟ آنها با چه قدرتی این راه طولانی را بدون اشتباه می‌پیمایند؟ این همه شگفتی، زیبایی و دانایی را چه کسی در پرستوهای کوچک نهاده است؟

درست و نادرست

- ۱ پرستوها هر سال لانه‌ای جدید برای خود می‌سازند.
- ۲ بیشتر پرستوها به دلیل حمله‌ی پرندگان شکاری، سفر خود را به سلامت به پایان نمی‌رسانند.
- ۳ پرستوها در آغاز زمستان به جاهای معتدل‌تری کوچ می‌کنند.

درک مطلب

- ۱ نخستین کار پرستوها پس از بازگشت از سفر چیست؟
- ۲ چرا پرستوها کوچ می‌کنند؟
- ۳ چرا بازگشت پرستوها یکی از شگفتی‌های آفرینش است؟
- ۴ نویسنده چگونه با بیان داستان کوچ پرستوها به وجود آفریدگاری توانا اشاره می‌کند؟ با استفاده از متن دلیل بیاورید.

۵

دانش زبانی

جمله‌های زیر را بخوانید و درباره‌ی تفاوت آنها با هم گفت‌وگو کنید:

مادر نرگس امروز چند جلد کتاب داستان خرید.

مادر، نرگس امروز چند جلد کتاب داستان خرید.

این نشانه «،» علامت درنگ یا مکث کوتاه در خواندن است؛ شیوه‌ی خواندن را تغییر می‌دهد و گاهی معنا را هم عوض می‌کند.

گوش کن و بگو

با دقت به داستان گوش کنید و به پرسش‌ها پاسخ دهید:

۱ پندهای اول و دوم پرنده را به ترتیب بگویید.

۲ آیا باغبان به پند اول و دوم پرنده عمل کرد؟ از متن دلیل بیاورید.

۳ مفهوم جمله‌ی «پند برای تو مثل پاشیدن دانه در زمینی است که گیاهی در آن

رشد نمی‌کند» چیست؟

۴ بهترین پندی که پرنده به باغبان داد، چه بود؟

در جست و جو

بخوان و بیندیش

بالای درخت کاج، **موشکا** غمگین و تنها نشسته بود. او مانند هر روز می شنید که بی بی خدا را صدا می زند؛ اما مثل همیشه، کسی جوابش را نمی داد.

موشکا آهی کشید و با خود گفت: «طفلکی بی بی!»

موشکا سنجاب کوچک و تنهایی بود که در دنیای به این بزرگی به جز بی بی و درخت کاجش، هیچ کس را نمی شناخت. **موشکا** نمی دانست این خدا کیست که بی بی این قدر صدایش می زند؛ فقط این را می دانست که تا آن موقع کسی نیامده بود در خانه ی بی بی را بکوبد و بگوید: «من آمدم! منم، خدا!»

موشکا با خود فکر کرد: «طفلکی بی بی! لابد به خاطر پیری است که به دنبال خدا نمی رود و فقط صدایش می زند.»

موشکا بی بی را خیلی دوست داشت و از غصه خوردن او غمگین بود. او فکر می کرد چون بی بی کسی را صدا می کند و هرگز جوابی نمی شنود، غصه می خورد!

موشکا تصمیمش را گرفت و با خود گفت: «خودم می روم و هر طور شده خدا را پیدا می کنم و به خانه ی بی بی می آورم.»

شاخه به شاخه پرید و پرید تا از درختش پایین آمد؛ اما چطور خدایی را که هرگز ندیده است پیدا کند؟

ناگهان فکری به نظرش رسید: «کوه آن قدر بلند است که آن طرف دنیا را هم می تواند ببیند. حتماً او می داند کجا باید خدا را پیدا کنم.»

موشکا پرید و پرید تا به پای کوه رسید. سرش را بالا گرفت و با تمام قدرت صدا کرد: «آهای! کوه بزرگ! دنبال خدا می گردم! او را می شناسی؟»

کوه با صدای بلند و محکم جواب داد: «البته که می شناسم! اوست که مرا اینجا گذاشته است.»

می‌توانی او را از بزرگی‌اش بشناسی. خدا از من خیلی بزرگ‌تر است. بزرگ‌ترین موجود عالم است.»

موشکا سری تکان داد و شگفت‌زده به راهش ادامه داد؛ جست‌و‌خیزکنان، جلو می‌رفت و تکرار می‌کرد: «بزرگ‌ترین موجود عالم! وای!»
پروانه‌ی زیبایی صدای **موشکا** را شنید و پرسید: «بزرگ‌ترین موجود دنیا؟ تو دنبال خدا می‌گردی؛ مگر نه؟»

موشکا با تعجب گفت: «تو هم مثل کوه، خدا را می‌شناسی؟»
پروانه پاسخ داد: «البته که می‌شناسم! اوست که این بال‌های قشنگ را به من داده؛ اما او از من خیلی زیباتر است!»

«بزرگ‌تر از کوه! زیباتر از پروانه!» **موشکا** از تعجب سرش را تکان داد. حالا می‌فهمید چرا بی‌بی این قدر خدا را صدا می‌زند! آهی کشید و گفت: «بیچاره بی‌بی! حتماً کسی به مهممی خدا فرصت ندارد به پیرزنی مثل او توجه کند!»
پروانه اعتراض کرد: «اصلاً این طور نیست! خدا به همه توجه می‌کند.»

این گل کوچک را ببین. خدا آن را هم فراموش نمی‌کند.
خدا مهربان‌ترین موجود عالم است.»

موشکا لبخند زد و تکرار کرد: «مهربان‌ترین موجود عالم!»
ناگهان صدای پایی را شنید. خرس قهوه‌ای داشت به
سویش می‌آمد. **موشکا** ترسید و به بالای درختی رفت. خرس
که حرف‌های سنجاب و پروانه را شنیده بود، از **موشکا** پرسید:

«تو دنبال مهربان‌ترین موجود عالم می‌گردی؛ مگر نه؟»

موشکا ترسش را فراموش کرد و با تعجب پرسید: «مگر تو هم او را می‌شناسی؟»
خرس پاسخ داد: «البته که می‌شناسم! به لطف اوست که این قدر قوی هستم. او از من هم
خیلی قوی‌تر است. قوی‌ترین موجود عالم است.»

سپس خرس قهوه‌ای دستی تکان داد و از آنجا دور شد.

آن‌گاه صدایی از آسمان آمد: «تو دنبال خدا هستی، سنجاب کوچولو؟!»
صدای گرم و شاد خورشید بود. **موشکا** سرش را بلند کرد و گفت: «تو که آن بالا بالاها
هستی به من بگو کجا او را پیدا کنم. ببین چقدر کوچکم! وقت زیادی را از دست داده‌ام و هنوز
راه خیلی کمی رفته‌ام!»

خورشید گفت: «خدا همه جا هست. لازم نیست این قدر دنبالش بگردی. هر جا بروی، او را پیدا می‌کنی.»

سَنجَاب با هیجان فریاد زد: «پس حتماً خدا تویی! تو بزرگ و زیبایی، مهربان و قوی هستی، و با نور درخشانت، همه جا را روشن می‌کنی!»

خورشید آرام خندید و گفت: «اینهایی که می‌گویی هستم، ولی خدا نیستم. خدا مرا آفریده و به من نور داده. او بسیار نورانی‌تر از من است.»

موشکا التماس‌کنان گفت: «پس او را به من نشان بده!»

خورشید جواب داد: «خدا با چشم دیده نمی‌شود.»

موشکا آهی بلند کشید و از درخت پایین آمد. اگر خدا دیدنی نبود، پس کاری از دست سَنجَاب کوچولویی مثل او ساخته نبود؛ روی زمین نشست و شروع کرد به اشک ریختن.

خورشید با مهربانی گفت: «گریه نکن، سَنجَاب کوچولو! خدا دیدنی نیست؛ اما او ما را می‌بیند. وقتی هم صدایش می‌زنیم، صدای ما را می‌شنود.»

سَنجَاب اشک‌هایش را پاک کرد و پرسید: «حتی صدای ضعیف بی‌بی جان را؟»

خورشید پاسخ داد: «البته که می‌شنود! جواب هم می‌دهد، ولی با گوش شنیده نمی‌شود.

خدا با نعمت‌هایش جواب می‌دهد. حالا بلند شو و به خانه برگرد. بی‌بی جان نگران می‌شود!» بی‌بی جان، پشت پنجره منتظر **موشکا** بود. یکی از پرنده‌های جنگل، همه چیز را به او گفته بود.

پیرزن، سَنجَاب خسته را نوازش کرد و گفت: «می‌دانی **موشکا**، بعضی از چیزها را نمی‌توان با چشم دید؛ مثل عشق، مثل محبت؛ ولی نشانه‌هایشان را می‌توانیم ببینیم. کاری که امروز برای

من کردی، نشانه‌ی محبت توست. خدا با چشم دیده نمی‌شود، ولی

جهان پر از نشانه‌های خداست.»

موشکا پرسید: «مثل بزرگی کوه‌ها؟ مثل زیبایی پروانه‌ها؟ مثل درخشش نور خورشید؟»
 پیرزن سری تکان داد و گفت: «بله و خیلی چیزهای دیگر. همیشه یادت باشد اگر خدا را خیلی دوست داشته باشی، حتماً می‌توانی او را در نشانه‌هایش ببینی.»
 سنجاب آهسته تکرار کرد: «اگر دوست داشته باشی ...»
 اما حرفش را ادامه نداد؛ چون دیگر خوابش برده بود ...

 کلر (سمیه) ژوبرت (این نویسنده پس از پذیرش دین اسلام از فرانسه به ایران آمد و اکنون ساکن تهران است و برای کودکان می‌نویسد.)

درک و دریافت

۱ جمله‌ها را با توجه به متن، به ترتیب رویدادها شماره‌گذاری کنید:

- ☐ پروانه گفت: «خدا آن قدر مهربان است که حتی این گل کوچک را هم می‌بیند.»
- ☐ **موشکا** رفت تا خدا را پیدا کند.
- ☐ خرس قهوه‌ای دستی تکان داد و دور شد.
- ☐ بی‌بی گفت: «بعضی چیزها را نمی‌توان با چشم دید.»
- ☐ کوه گفت: «البته که خدا را می‌شناسم. اوست که مرا اینجا گذاشته است.»
- ☐ سنجاب به خورشید گفت: «پس حتماً خدا تویی!»

۲ «**موشکا رفت تا خدا را پیدا کند.**»، کار **موشکا** نشانه‌ی چیست؟

۳ با توجه به متن، چند ویژگی برای خدا نام ببرید.

۴ چه چیزهایی را با چشم نمی‌توان دید؟ چهار مورد نام ببرید.

۵ چه نشانه‌هایی از وجود خداوند در داستان آمده است؟

قوی ترین حیوان جنگل

شیری در جنگل راه می رفت و به هر جانوری که می رسید، می پرسید: «**قوی ترین حیوان جنگل** کیست؟»

جانور با ترس و لرز می گفت: «البته شما!»

آن گاه شیر با غرور و خودپسندی سرش را تکان می داد و می گذشت.

تا اینکه به فیلی قوی پیکر رسید؛ از فیل پرسید: «**قوی ترین حیوان جنگل** کیست؟»

فیل خرطومش را دور کمر شیر انداخت، او را از زمین بلند کرد و در هوا چرخاند و محکم به زمین انداخت.

شیر برخاست، خودش را تکان داد و گفت: «فقط از تو سؤالی کردم. اگر نمی دانی، بگو نمی دانم، چرا اوقات تلخی می کنی.»

فیل گفت: «من هم فقط خواستم جواب سؤالت را داده باشم.»

حکایتی که خواندید، با مفهوم کدام یک از

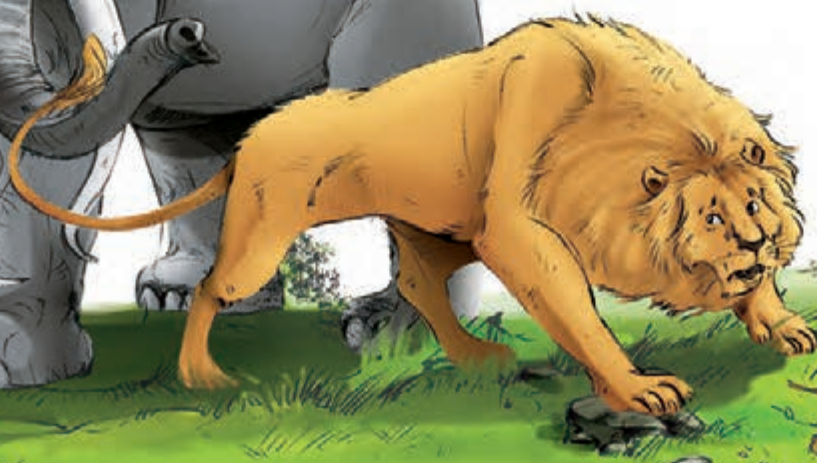
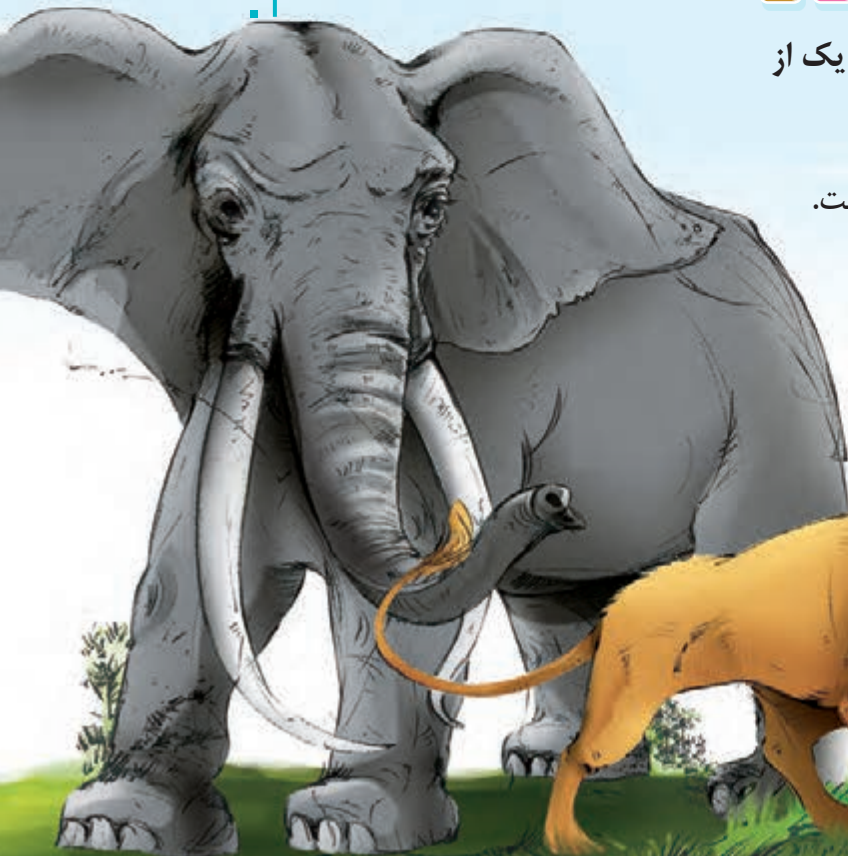
مثل های زیر ارتباط دارد؟

الف ماهی را هر وقت از آب بگیری تازه است.

ب دست بالای دست بسیار است.

پ سحرخیز باش تا کامروا باشی.

ت مرغ همسایه غاز است.

دانشایی و هویت بسیاری

فصل دوم

درس سوم: رازِ نشانه‌ها

درس چهارم: ارزشِ علم

درس پنجم: رهایی از قفس

رازِ نشانه‌ها

درس سوم

مردی چند کیسه‌ی گندم بر پشت الاغش گذاشته
بود و به آسیاب می‌برد؛ در راه به قهوه‌خانه‌ای رسید؛ الاغ
را به درختی بست و به قهوه‌خانه رفت؛ وقتی بیرون آمد،
الاغش نبود؛ در حالی که به دنبال الاغ می‌گشت،
چشمش به پسری افتاد؛ از او پرسید: «الاغ

مرا ندیدی؟»

پسر پرسید: «همان که چشم چپش کور بود؛ پای راستش می‌لنگید و بارگندم می‌برد؟»
مرد، خوشحال شد و گفت: «نشانی‌هایش درست است. آن را کجا دیدی؟»

پسر جواب داد: «من، الاغی ندیدم.»

مرد، خشمگین شد و پسر را پیش حاکم برد.

حاکم گفت: «پسر جان! اگر تو الاغ را ندیده‌ای، چطور نشانی‌هایش را دادی؟»

پسر گفت: «من فقط خوب نگاه کردم و به آنچه دیدم، کمی اندیشیدم. سرِ راهم ردّ پای الاغی را دیدم که جای پای راستش کمتر از جای پای چپش گود افتاده بود. فهمیدم پای راست الاغی که از اینجا گذشته لنگ بوده است. علف‌های سمت راست جاده خورده شده بود؛ اما علف‌های طرف چپ دست نخورده مانده بود. از اینجا فهمیدم که الاغ علف‌های سمت چپ را ندیده است. به همین دلیل حدس زدم، چشم چپش کور بوده است. از دانه‌های گندمی هم که روی زمین ریخته بود، فهمیدم بارش گندم بوده است.»

حاکم به هوش و فہم پسر آفرین گفت و مرد از او معذرت خواست.

درست و نادرست

۱. مرد کیسه‌ی گندم را به آسیاب می‌برد.
۲. چشم راست الاغ کور بود و پای چپش می‌لنگید.
۳. مرد از شنیدن نشانی‌های درست پسر، تعجب کرد.

درک مطلب

۱. چرا مرد فکر کرد که پسر، الاغش را دیده است؟
۲. از نظر نویسنده پسر چه ویژگی‌ای داشت؟ کدام عبارت متن این نظر را تأیید می‌کند؟
۳. آیا عنوان «راز نشانه‌ها» برای این درس مناسب است؟ چرا؟
۴. آیا تاکنون با توجه به نشانه‌هایی که در اطرافتان دیده‌اید، حدس زده‌اید یا قضاوت کرده‌اید؟ اگر تجربه‌ای در این مورد دارید، بیان کنید.

۵.

واژه‌آموزی

- جمله‌های زیر را بخوانید و به واژه‌هایی که مشخص شده است، دقت کنید.
- هنگام چیدن گل، **خار** به دستش رفت.
 - نباید دیگران را **خوار** و کوچک بشماریم.
 - پس از بارندگی مقدار زیادی آب در **حیات** جمع شد.
 - آب، مایه‌ی **حیات** است.

بعضی از واژه‌ها (مثل خورد و خُرد، خواست و خاست) مانند هم خوانده می‌شوند؛ اما املا و معنی متفاوتی دارند. برای املاي این گونه واژه‌ها، باید به معنی آنها در جمله توجه کنیم.

قصه‌گویی و صندلی صمیمیت

۱ شروع مناسب: قصه‌گویی،

گام‌هایی دارد، گام اول در قصه‌گویی خوب شروع کردن قصه است.

به قصه‌ای که در رمزینه‌ی پایین صفحه آمده است با دقت گوش کنید. به چگونگی آغاز قصه توجه کنید.

۲ انتخاب قصه: یکی از قصه‌هایی

را که قبلاً خوانده‌اید یا شنیده‌اید، انتخاب کنید.

۳ تفکر: قصه را در ذهن خود

مرور کنید.

۴ آغاز قصه و گفتار: هر وقت

آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و آن را برای دوستان تعریف کنید. برای شروع قصه می‌توانید از عبارتهای زیر استفاده کنید:

- یکی بود، یکی نبود
- روزی بود و روزگاری
- بله دوستان خوبم در روزگاران قدیم

روباہ و زاغ

بخوان و حفظ کن

زاغلی، قالب پیری دید
به دهان برگرفت و زود پرید
بر درختی نشست در راهی
که از آن می‌گذشت روباهی
روبه پُرفریب و حیلست ساز
رفت پای درخت و کرد آواز
گفت: به به! چقدر زیبایی!
چه سری، چه دُمی، عجب پایی!

پَر و بالَت سیاه‌رنگ و قشنگ
نیست بالاتر از سیاهی رنگ
گر خوش آواز بودی و خوش خوان
نبُدی بهتر از تو در مرغان
زاغ می خواست قارقار کند
تا که آوازش آشکار کند
طعمه افتاد چون دهان بگشود
روهنک جست و طعمه را بُر بود

بازآفرینی از حبیب یغمایی

ارزش علم

درس چهارم

در زمان های قدیم ، حکیمی قصد سفر کرد؛ کنار دریا رفت و سوار کشتی شد. خیلی زود کشتی با بادبان های برافراشته ، حرکت کرد. کشتی ، چند روزی به راه خود ادامه داد. در این مدّت ، حکیم آرام و شادمان بود و به زندگی و مردمان فکر می کرد. روزی ، کشتی گرفتار طوفان شد. موج های دریا یکی بعد از دیگری از راه می رسیدند و خود را به کشتی می کوبیدند. ناخدا هرچه کرد ، توانست کشتی را از میان امواج نجات دهد. چیزی نگذشت که

کشتی چندنگه شد و مسافران در میان امواج گرفتار شدند. حکیم هم به تخته پاره‌ای چسبید و دل به خدا سپرد تا چه پیش آید. ساعتی در این حال بود که از هوش رفت. وقتی چشم باز کرد، خود را در ساحلی دور، تنها دید. حکیم فهمید که از بلای طوفان نجات یافته است و باید برای زنده ماندن خود چاره‌ای بیندیشد؛ در حالی که هیچ چیز نداشت و آنچه را با خود آورده بود در طوفان دریا از دست داده بود.

حکیم، کلم به خود آمد و چون به خواندن و نوشتن، بسیار علاقه داشت
روی ماسه‌های نرم کنار دریا می‌نوشت.

مردی ماهیگیر، حکیم را دید و از کار او تعجب کرد؛ وقتی به شهر بازگشت،
درباره‌ی حکیم با دیگران صحبت کرد.

خبر، خیلی زود در میان مردم شهر پخش شد و به گوش امیر رسید. کوچک و
بزرگ به دیدن حکیم آمدند. امیر شهر از او پرسید: «تو مرد دانایی هستی. اینجا
چه می‌کنی؟ چرا این سخنان را روی زمین می‌نویسی؟»

حکیم پاسخ داد: «سفر می‌کردم. کشتی، گرفتار طوفان شد و هر چه داشتم،
طوفان با خود برد.»

امیر گفت: «ما به دانش و آگاهی تو نیاز داریم. حاضری به جوانان ما
چیزی بیاموزی؟»

حکیم گفت: «اگر جایی برای این کار، آماده کنید، حاضرم.»
 امیر، فرمان داد تا هر چه مرد دانا می خواهد، برایش آماده کنند.
 چند روز بعد، حکیم در آن شهر، سرگرم تعلیم جوانان شد و روز به روز بر شهرت و
 نیک نامی وی افزوده می شد.
 ماه ها گذشت. روزی امیر شهر، نزد حکیم رفت و گفت: «ای مرد دانا! هر چه
 می دانستی به جوانان ما آموختی. اکنون چیزی هم به من بیاموز!»
 حکیم، قلمش را تراشید و در جوهر زد و نوشت: «بیاموزید، آنچه را آموختنی است.
 به دست آورید، آنچه را ماندنی است. سرمایه ای با خود داشته باشید که اگر در دریا
 هم کشتی شما غرق شد و به تخته پاره ای چسبیدید یا در شهری دور افتاده گم شدید، آن
 را از دست ندهید!»

محمد میرکیانی، با تغییر

درست و نادرست

- ۱ حکیم برای اندوختن دانش به سفر رفت.
- ۲ کشتی بر اثر برخورد به صخره چند تکه شد.
- ۳ حکیم سخنان خود را روی ماسه‌های نرم کنار دریا می‌نوشت.

درک مطلب

- ۱ اتفاق‌های مهمی را که در طول سفر برای حکیم پیش آمد به ترتیب بیان کنید.
- ۲ چرا ماهیگیر از کار حکیم تعجب کرد؟
- ۳ در بند آخر متن، منظور حکیم از «سرمایه» چیست؟ این سرمایه به او چگونه کمک کرد؟
- ۴ به نظر شما کدام یک از عنوان‌های زیر برای درس مناسب‌تر است؟ چرا؟
 - ارزش علم
 - حکیم و سفر دریایی
 - سرمایه‌ی ماندگار
- ۵

دانش زبانی

گفت‌وگوی زیر را بخوانید:

ریحانه: دیروز، کی به خانه رسیدی؟

فاطمه: ساعت دوازده و نیم رسیدم.

ریحانه: کسی خانه بود؟

فاطمه: بله، خواهرم قبل از من به خانه آمده بود.

حالا شما درباره‌ی موضوعی با هم صحبت کنید؛ به گفت‌وگوی خود دقت کنید. شما برای انتقال هر مطلب، جمله‌ای گفته‌اید.

هنگامی که افراد صحبت می‌کنند مطلبی را به شنونده‌ی خود انتقال می‌دهند. گوینده برای انتقال گفته‌هایش از جمله استفاده می‌کند.

الف. به گفت‌وگوی «گوسفند مادر و برّه‌اش» گوش دهید. به لحن خواندن واژه‌هایی که مشخص شده‌اند، توجه کنید.

گوسفندان، مشغول چَرا بودند. پسرک چوپان زیر درختی نشست و شروع به نی‌زدن کرد. در یک لحظه، برّهی سفید کوچولو از جلوی چشم مادرش دور شد. ناگهان گوسفند مادر از صدای برّه به خود آمد. برّه کوچولو کنار پرتگاه رفته بود. مادر با عجله پیش او رفت و گفت:

■ به تو نگفتم که از من دور نشو؟

■ گفتی.

■ آفرین! مرحبا! این طوری به حرف مادرت گوش می‌کنی؟ پایت چه شده؟

■ نفهمیدم چی شد که پایم پیچ خورد.

■ درد می‌کند؟

■ خیلی!

■ عجب برّهی بازیگوشی هستی!

■ من؟

ب. حالا شما متن را بخوانید و سعی کنید واژه‌ها را با لحن مناسب بخوانید. بهتر است سه دانش‌آموز انتخاب شوند: یک نفر بند اوّل را بخواند؛ نفر دیگر جمله‌های برّه کوچولو را بخواند و نفر آخر جمله‌های گوسفند مادر را بخواند.

درس پنجم

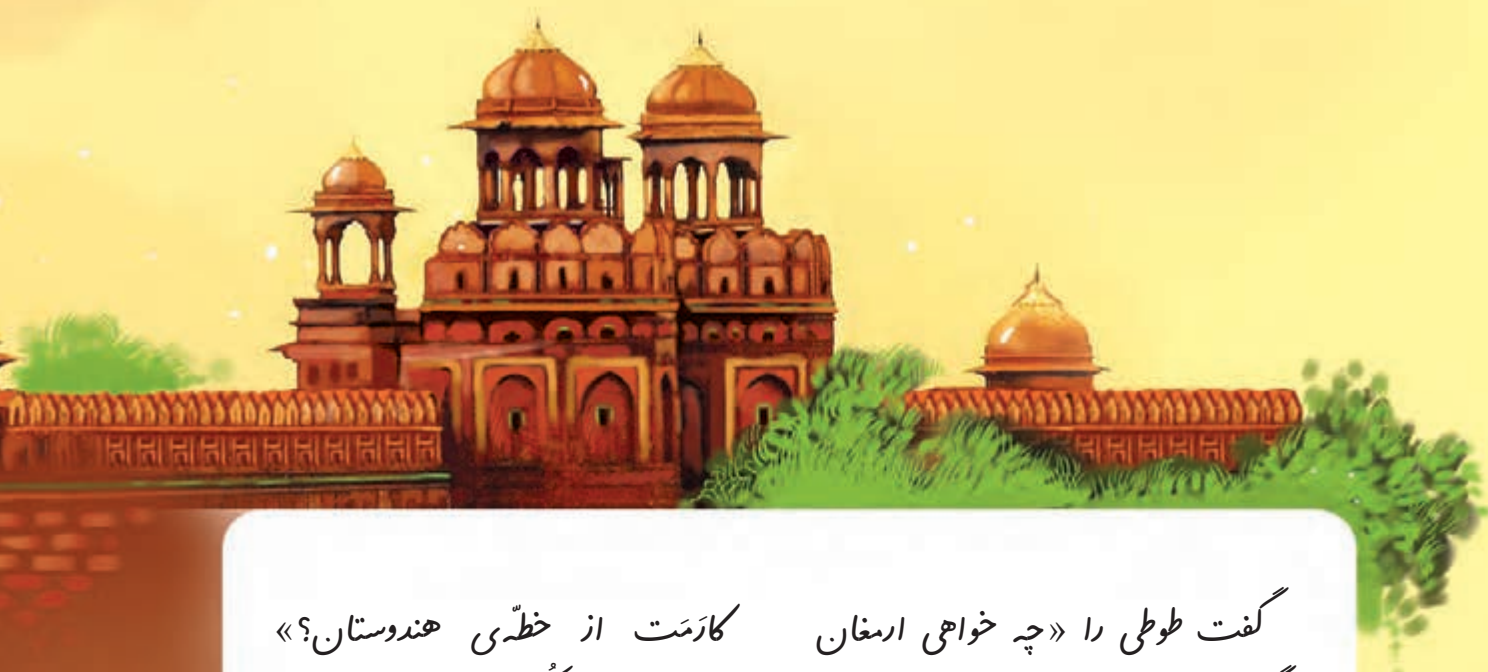
رهایی از قفس

روزی بود و روزگاری. در شهری، بازرگان ثروتمندی بود
که طوطی زیبا و شیرین‌زبانی داشت. او هر روز با طوطی،
سخن می‌گفت و از صحبت‌هایش لذت می‌برد.
بازرگان، روزی تصمیم گرفت به هندوستان سفر کند.
او هر بار که به سفری می‌رفت برای دوستان و غلامانش
هدیه‌ای می‌آورد.

بازرگان، طوطی خود را بسیار دوست
می‌داشت و در این فکر بود که برای او هم
سوغاتی گران‌بها بیاورد؛ اما نمی‌دانست چه
بخرد که طوطی را خوشحال کند؛ پس...

گفت طوطی را «چه خواهی ارمغان کارمت از خطّی هندوستان؟»
گفت آن طوطی که «آخجا طوطیان چون بینی، کن ز حال ما بیان
کان فلان طوطی که مشتاق شماست از قضای آسمان در حبس ماست!»

طوطی ادامه داد: «ای بازرگان مهربان و ای دوست هم زبان، سلام مرا به طوطیان هندوستان برسان. از آنها چاره‌ی گرفتاری مرا بخواه و بگو: چرا یادی از این دوست اسیر و دلتنگ خود نمی‌کنند.»

او هم قول داد که سلام و پیغامش را به طوطیان هندوستان برساند.
بازرگان، پس از چند شبانه روز به هندوستان رسید. در آخجا، چشمش به دسته‌ای از طوطیان افتاد. سلام و پیغام طوطی‌اش را به آنها داد. طوطی‌ها که پی در پی حرف می‌زدند و شادی می‌کردند، با شنیدن حرف‌های بازرگان لحظه‌ای ساکت ماندند. بازرگان، چشمش به طوطی‌ها بود که ناگهان دید یکی از آنها به خود لرزید و از بالای درخت افتاد و مُرد.
بازرگان از دیدن آن صحنه، شگفت‌زده شد. دلش برای آن طوطی سوخت و از

گفتی خود پشیمان شد؛ با خودش گفت:

این، چرا کردم؟ چرا دادم پیام؟ سوختم بیچاره را زین گفت خام!

او وقتی تجارتش را در هندوستان تمام کرد به سوی سرزمین خود به راه افتاد و به خاندی خویش بازگشت.

کرد بازرگان تجارت را تمام باز آمد سوی منزل، شادکام
هر غلامی را بیاورد ارمغان هر کنیزک را بخشید او نشان
گفت طوطی: «ارمغان بنده کو؟ آنچه گفتی و آنچه دیدی، بازگو!»

بازرگان، سکوت کرد؛ نمی دانست چگونه، موضوع مردن آن طوطی را به او بگوید.
طوطی که او را ساکت دید، پرسید: «ای خواجه، چه شده؟ به من بگو.»
بازرگان با شرمندگی، سرش را بلند کرد و...

گفت: «گفتم آن شکایت‌های تو با گروهی طوطیان، همتای تو
آن یکی طوطی ز دردت بوی بُرد زهره‌اش بدید و لرزید و بُرد!»
بازرگان وقتی همه چیز را برای طوطی‌اش بازگفت،
طوطی لحظه‌ای کوتاه، سر به زیر انداخت و به فکر
فرورفت. بازرگان پیش رفت تا او را
دلداری دهد که ناگهان دید طوطی‌اش،
درست مثل همان طوطی هندوستان،
شروع به لرزیدن کرد.

لحظه‌ای بعد، افتاد و مُرد.

بازرگان که دید طوطی شیرین زبان و شکر سخن او از دست رفته است بر سر و سینه زنان، شروع به گریستن کرد؛ اما وقتی دریافت که دیگر گریه و زاری، فایده‌ای ندارد، طوطی را از قفس بیرون آورد و از پخری خانه به باغ انداخت؛ ولی طوطی بر زمین نیفتاد، بلکه شروع به پرواز کرد و روی شاخه‌ی درختی نشست.

بازرگان از این کار طوطی، تعجب کرد؛ اما طوطی که حالا از بند قفس آزاد شده بود با خوشحالی گفت: «ای خواجه، دوست من در هندوستان با آن کار خود، راهِ رهایی را به من آموخت.»

بازنویسی شده از کتاب «مثنوی معنوی» مولوی

درست و نادرست

- 1 سوغاتی بازرگان برای طوطی، آزادی از قفس بود.
- 2 طوطی‌ها از شنیدن حرف‌های بازرگان شادی کردند.
- 3 طوطی هندوستان با رفتار و عمل خود به طوطی بازرگان راه رهایی را آموخت.

- ۱ چرا طوطی از بازرگان خواست احوالش را برای دوستانش بیان کند؟
- ۲ در داستان بیان شده است که طوطی هندوستان، پس از شنیدن پیغام، از بالای درخت افتاد و مرد. آیا طوطی واقعاً مرده بود؟ چرا؟
- ۳ وقتی بازرگان، مرگ طوطی هندوستان را برای طوطی خود بازگو کرد چه اتفاقی افتاد؟
- ۴ به نظر شما طوطی هندوستان باهوش تر بود یا طوطی بازرگان؟ چرا؟
- ۵

واژه‌آموزی

- کارنامه**، نوشته‌ای است که نتیجه‌ی کارهای هر فرد در آن می‌آید.
 - شناسنامه**، نوشته‌ای است که اطلاعات شخصی هر فرد در آن می‌آید.
 - کتابنامه**، نوشته‌ای است که مشخصات کتاب‌ها در آن می‌آید.
- حالا شما بگویید:

- روزنامه**،
- تشویق نامه**،

نمایش

به داستانی که خوانده می‌شود با دقت گوش کنید. در گروه هشت نفره، نمایشی طراحی کنید، خودتان را جای یکی از شخصیت‌های زیر قرار دهید و نمایش را در کلاس اجرا کنید.

■ پروانه	■ گل سرخ	■ گلبرگ	■ برگ
■ ساقه	■ ریشه	■ زمین	■ خورشید

بخوان و بیندیش

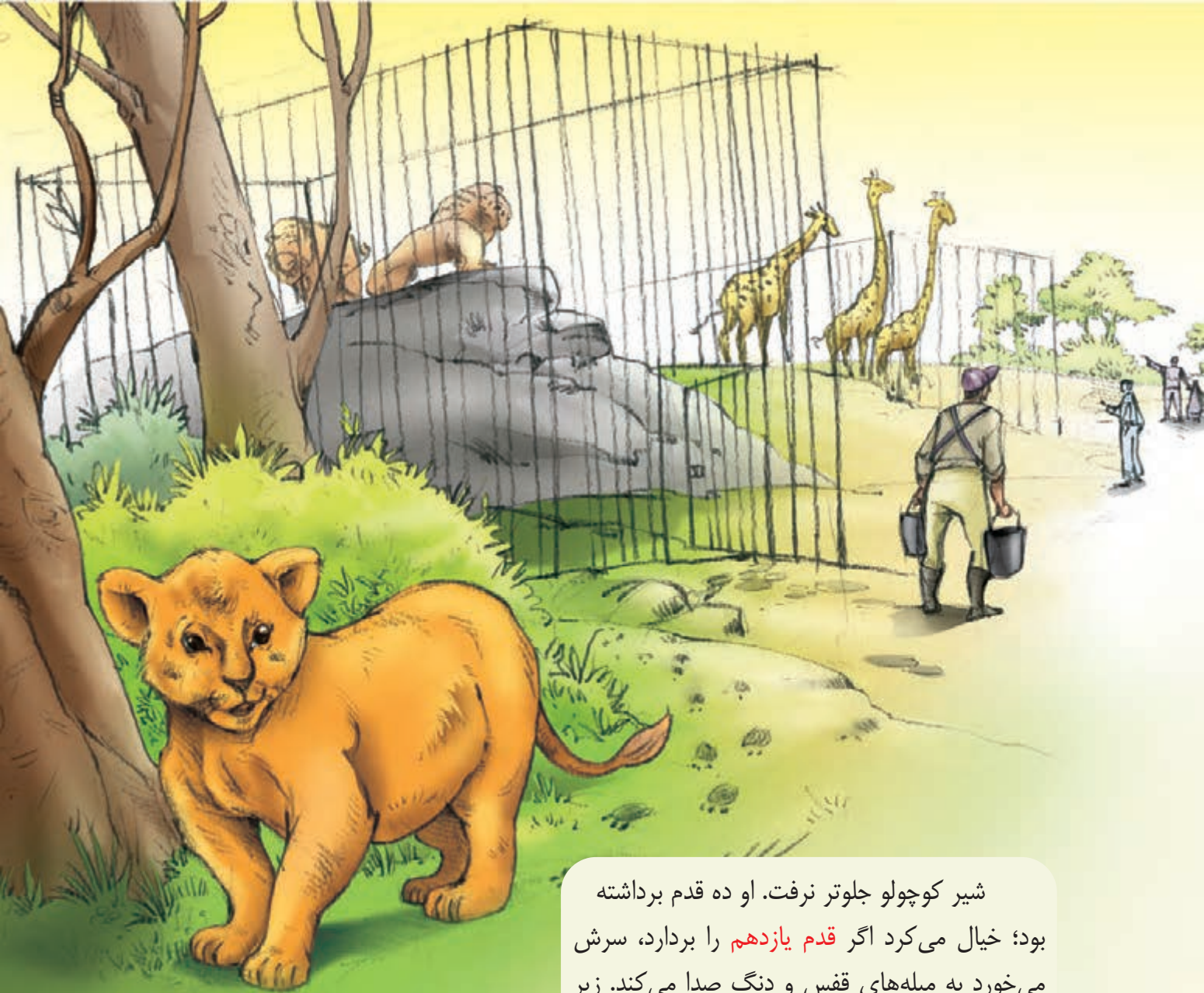

قَدَمِ یازدهم

یکی بود، یکی نبود؛ به جز خدا کسی نبود. زیر گنبد کبود،
یک روز صبح زود، یک شیر بزرگ، یک بچه‌ی کوچک به دنیا
آورد. کجا؟ توی یک جنگل پر درخت؟ نه! توی یک غار بزرگ؟ نه!
او بچه‌اش را توی یک قفس در یک باغ‌وحش، توی یک شهر شلوغ
به دنیا آورد.

چند روز گذشت. شیر کوچولو کمی بزرگ‌تر شد. او هر روز شیر مادرش
را می‌خورد. با دُم او بازی می‌کرد؛ از سر و کولش بالا می‌رفت؛ گاهی هم توی قفس راه
می‌رفت. از اوّل قفس تا آخر آن فقط ده قدم بود. شیر کوچولو وقتی ده قدم جلو می‌رفت،
سرش می‌خورد به میله‌های قفس و دَنگ صدا می‌کرد و درد می‌گرفت.
شیر کوچولو خیلی زود یاد گرفت که بعد از قدم دهم دیگر جلو نرود؛ وقتی ده قدم
می‌رفت، می‌نشست و دست و صورتش را می‌لیسید.
نگهبان باغ‌وحش هر روز می‌آمد و در قفس را باز می‌کرد؛ برای مادر شیر کوچولو آب
و غذا می‌گذاشت؛ بعد هم در قفس را می‌بست و می‌رفت.
یک روز نگهبان باغ‌وحش یادش رفت در قفس را ببندد. در باز ماند و شیر کوچولو از
لای در بیرون را تماشا کرد؛ بعد پایش را از قفس بیرون گذاشت و راه افتاد؛ ده قدم رفت؛
رسید به باغچه‌ای که یک بوته‌ی بزرگ گل یاس در آن بود.

شیر کوچولو جلوتر نرفت. او ده قدم برداشته بود؛ خیال می‌کرد اگر **قدم یازدهم** را بردارد، سرش می‌خورد به میله‌های قفس و دنگ صدا می‌کند. زیر بوته‌ی گل یاس نشست. برایش خیلی عجیب بود؛ چون همیشه ده قدم که می‌رفت، می‌رسید به میله‌های قفس؛ ولی حالا زیر یک بوته‌ی یاس پر از گل نشسته

بود؛ جایی که هیچ‌کس او را نمی‌دید؛ هر چه فکر کرد، چیزی نفهمید. آن وقت سرش را روی دست‌هایش گذاشت و خوابید.

از آن طرف، نگهبان باغ‌وحش یک‌دفعه یادش آمد که در قفس شیرها را نبسته است؛ فهمید که چه دسته‌گلی به آب داده است.

مأمورهای باغ‌وحش همه جا را گشتند، ولی شیر کوچولو را پیدا نکردند؛ فکر کردند حتماً از باغ‌وحش بیرون رفته است. آن وقت گم شدن شیر کوچولو را از رادیو به مردم شهر خبر دادند.

مردم وقتی شنیدند، گفتند: «چه خوب شد! حالا شیر کوچولو می‌فهمد که دنیا خیلی بزرگ‌تر از قفس کوچک اوست.»

مأمورهای باغ‌وحش، پلیس را هم خبر کردند. آنها همه جای شهر را دنبال شیر کوچولو گشتند؛ اما او را پیدا نکردند.

شیر کوچولو از این ماجراها بی‌خبر بود؛ چون قدم یازدهمی را بر نداشته بود. او زیر بوته‌ی گل یاس خوابِ خواب بود.

مأمورهای باغ‌وحش و پلیس، همه جای شهر را گشتند؛ اما شیر کوچولو را پیدا نکردند. آن وقت باز هم از رادیو به مردم شهر خبر دادند که شیر فراری در شهر نیست؛ حتماً به کوه رفته است!

مردم از شنیدن این خبر خوشحال شدند و گفتند: «دیگر از این بهتر نمی‌شود. حالا شیر کوچولو می‌فهمد که کوه چیست و آسمان چقدر بلند است و دنیا چقدر بزرگ‌تر و قشنگ‌تر از قفس ده قدمی اوست.»

اما شیر کوچولو هیچ کدام از اینها را نفهمیده بود؛ چون هنوز **قدم یازدهم** را برنداشته بود. او زیر بوته‌ی گل یاس خوابِ خوابِ خواب بود.

همان موقع، نگهبان باغ‌وحش یادش افتاد که وقت غذا دادن به شیرهاست؛ در قفس را باز کرد و غذای شیرها را توی قفس گذاشت. شیر کوچولو بوی غذا را حس کرد؛ از خواب بیدار شد. چشم‌های خواب‌آلودش را مالید؛ بعد، ده قدم دوید و از لای در قفس که باز بود، برگشت توی قفس؛ پرید سر ظرف غذا و شروع به خوردن کرد.

نگهبان باغ‌وحش تا او را دید از خوشحالی فریاد کشید؛ بالا و پایین پرید و همه را خبر کرد. چند دقیقه بعد از رادیو به مردم خبر دادند که شیر کوچولو به قفس خودش برگشته است. مردم شهر تا این خبر را شنیدند با غصه گفتند: «چه بد شد! شیر کوچولو نفهمید که دنیا چقدر بزرگ و قشنگ است!»

حالا سال‌های سال از این اتفاق گذشته است. بچه شیر بزرگ شده است و خودش چند تا بچه دارد؛ اما هنوز هم نمی‌داند اگر آن روز قدم یازدهم را برمی‌داشت، سرش به میله‌ی قفس نمی‌خورد. هنوز هم نمی‌داند اگر قدم دوازدهم و بعد قدم‌های دیگر را بر می‌داشت، می‌توانست تا کجا برود و چه چیزها ببیند. این روزها بچه‌های او هم قدم‌هایشان را می‌شمارند. قفسشان بیشتر از ده قدم نیست. یکی از آنها همیشه سعی می‌کند سرش را از لای میله‌های قفس بیرون بیاورد. شاید او یک روز از قفس بیرون بیاید و ده قدم، یازده قدم، صد قدم و هزار قدم جلو برود. شاید بچه‌هایش را توی کوه به دنیا بیاورد.

سوسن طاق‌دیس

درک و دریافت

- ۱ شیر کوچولو برای اینکه سرش به میله‌های قفس نخورد، چه می‌کرد؟
- ۲ چرا شیر کوچولو به قفس برگشت؟
- ۳ آیا شناختن کوه و آسمان با برداشتن **قدم یازدهم** ارتباطی داشت؟
- ۴ اگر به جای شیر کوچولو بودید، چه می‌کردید؟
- ۵ به‌نظر شما رادیو در هنگام حوادث ناگهانی چه کمکی می‌تواند بکند؟
- ۶ مثلی را که در متن داستان قدم یازدهم بود، پیدا کنید و در مورد مفهوم آن در گروه گفت‌وگو کنید.

مثل

خواجه‌ای دو خدمتکار داشت که به یک نفر، ماهی پنجاه تومان و به دیگری ماهی صد تومان دستمزد می‌داد. روزی آن که پنجاه تومان می‌گرفت از خواجه پرسید: «علّت اینکه به من پنجاه تومان می‌دهی، اما به همکارم صد تومان، چیست؟ کار ما که یکی است!»

اتفاقاً زمانی که خدمتکار از او این سؤال را پرسید، صدای زنگ کاروانی از پشت خانه برخاست. خواجه به او گفت: «اوّل برو و ببین این چه صدایی است؛ وقتی برگشتی دلیل کارم را به تو می‌گویم.»

خدمتکار رفت و برگشت و گفت: «قافله‌ای عبور می‌کند و این زنگ شتران آن است.»

خواجه گفت: «بسیار خوب! این پاسخ تو بود؛ حالا همکارت را می‌فرستم تا ببینم او چه جوابی می‌آورد.»

وقتی خدمتکار دوم برگشت، گفت: «کاروانی با صد نفر شتر و سی و پنج رأس قاطر در حال عبور است که بار آنها پارچه است و از اصفهان به طرف شیراز می‌روند.»

خواجه، رو به خدمتکار اوّل کرد و گفت: ببین! پاسخ تو با پاسخ او چقدر متفاوت است! به همین سبب، دستمزدتان هم تفاوت دارد. مگر نشنیده‌ای که می‌گویند:

«بچه ارزانی بی‌علّت نیست و بچه کرانی بی‌حکمت»

ایران

فصل سوم

درس ششم: آرشی کمان گیر

درس هفتم: مهمان شهر ما

آرش کمانگیر

درس ششم

نبرد، طولانی و خسته کننده شده بود و همه، نگران بودند. سپاه
توران به فرماندهی افراسیاب از رود جیحون گذشته بود. ایرانیان در
برابر تورانیان پایداری می کردند اما پیروزی بر آنان، بسیار مشکل بود.
ایرانیان از پیروزی ناامید و از شکست اندوهگین شده بودند. روزگار به سختی
می گذشت و چاره ای جز بُرداری نبود.
سراجام، دو سپاه تقسیم گرفتند که آشتی کنند. تورانیان پیشنهاد کردند که پهلوانی
ایرانی تیری به سوی خاور پرتاب کند. هر جا که تیر فرود آید، آنجا مرز ایران و
توران باشد.

این خبر را هر دهانی، زیرگوشی، بازگو می کرد:

آخرین فرمان

آخرین تحقیر

مرز را پرواز تیری، می دهد سامان
گر به نزدیکی فرود آید
خانه هامان، تنگ
آرزومان، کور

ور بپرد دور

تا کجا؟ تا چند؟

آه! کو بازوی پولادین و کوسر پنجه‌ی ایمان؟
راستی، چه پیشنهاد دشواری! مگر یک تیر چقدر می تواند دور بشود؟ کدام
تیرانداز این کار بزرگ را انجام خواهد داد؟
آرش کمان گیر، تیرانداز ماهر ایرانی، خود را برای پرتاب این تیر آماده کرد.
همه نگران و منتظر، پای کوه بلند دماوند ایستاده بودند. مادران دعا می کردند؛
پیرمردها، اشک می ریختند؛ کودکان با بی تابی، آرش کمان گیر را که با
قامتی رشید و استوار پای کوه ایستاده بود، نگاه می کردند.
آرش با قدم های محکم از کوه بالا رفت؛

روی تخته سنگ بزرگی ایستاد؛ بازوان و تن نیرومند خود را به همه نشان داد و گفت:
«خوب بینید! در بدن من هیچ نقص و عیبی نیست؛ اما خوب می‌دانم چون تیر از
کمان رها شود، همی نیروی من از تن بیرون خواهد رفت. من جان خود را در تیر خواهم
گذاشت و برای سربلندی ایران فدا خواهم کرد.»

آرش با گام‌های بلند از کوه بالا رفت؛ وقتی به قلّه رسید در آنجا دست به دعا برداشت و
با خدای خود زمزمه کرد: «ای خدای آسمان‌ها! ای آفریدگار کوه‌ها و دریاها! ای توانایی که به
ما توانایی بخشیده‌ای! مرا یاری کن تا سرزمین ایران را از دست دشمنان رها کنم.»

آن‌گاه از بالای قلّه به دشت‌های سبز و رودهای آبی نگرست. صدای مردم از همه جا به
گوش می‌رسید. آرش نام خدا را بر زبان آورد و با همی توان، زه کمان را کشید. تیر همچون
پرنده‌ای تیزبال، پرواز کرد؛ از بامداد تا نیم‌روز در پرواز بود؛ از کوه
و درّه و دشت گذشت و در کنار رود جیحون بر تنه‌ی درخت گردویی
که در جهان از آن تناورتر و بلندتر نبود، نشست و آنجا مرز ایران و
توران شد.

مردم از پیر و جوان به سمت قلّه حرکت کردند. آرش، بی‌جان بر تخته سنگی افتاده بود.

آری، آری، جان خود در تیر کرد آرش
کار صدها، صد هزاران تیغی شمشیر کرد آرش

درست و نادرست

- ۱ آرش برای پرتاب تیر در دشتی سرسبز ایستاد.
- ۲ تیر آرش در کنار رود جیحون بر تنه‌ی درخت گردویی نشست.
- ۳ تورانیان پیشنهاد کردند که پهلوانی ایرانی تیری به سوی باختر پرتاب کند.

درک مطلب

- ۱ فرمانده سپاه توران چه کسی بود؟
- ۲ پیشنهاد تورانیان برای تعیین مرز ایران و توران چه بود؟
- ۳ فکر می‌کنید چرا تورانیان، پرتاب تیر را به عهده‌ی یک پهلوان ایرانی گذاشتند؟
- ۴ چرا نویسنده کار آرش را با صدهزاران تیغه‌ی شمشیر مقایسه کرده است؟
- ۵

دانش زبانی

جمله‌های زیر را بخوانید:

- مادران، دعا می‌کردند.
- پیرمردان، اشک می‌ریختند.
- کودکان، آرش کمان‌گیر را نگاه می‌کردند.
- آرش از کوه بالا رفت.
- آرش، نام خدا را بر زبان آورد.

جمله از یک یا چند واژه تشکیل می‌شود و پیام کاملی را به شنونده انتقال می‌دهد.

۱. **نگاه کردن به تصویر:** تصویر را با دقت ببینید و به جزئیات آن توجه کنید.
۲. **تفکر:** برای فهمیدن معنی تصویر، فکر کنید و مطالبی را که از تصویر برداشت کرده‌اید در ذهن خود مرور کنید.
۳. **گفتار:** هر وقت آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و درباره‌ی برداشت خود از تصویر برای دوستانتان صحبت کنید.

باران

بخوان و حفظ کن

باز باران با ترانه

با گهرهای فراوان

می خورد بر بام خانه

یادم آرد روز باران

گردش یک روز دیرین

خوب و شیرین

توی جنگل های گیلان

کودکی ده ساله بودم

شاد و خرم

نرم و نازک

چُست و چابک

با دو پای کودکانه

می دویدم هچو آهو

می پریدم از سر جو

دور می گشتم ز خانه

می شنیدم از پرنده

از لب بادِ وزنده

داستان های نهانی

رازهای زندگانی

برق چون شمشیر بران

پاره می کرد ابرها را

تندر دیوانه، غُران

مشت می زد ابرها را

جنگل از باد گریزان

چرخ ها می زد چو دریا

دانه های گرد باران

پهن می گشتند هرجا

سبزه در زیر درختان

رفته رفته گشت دریا

توی این دریای جوشان

جنگل وارونه پیدا

بس گوارا بود باران!

به! چه زیبا بود باران!

می شنیدم اندر این گوهر فشانی

رازهای جادو دانی

پندهای آسمانی

بشنو از من، کودک من

پیش چشم مرد فردا

زندگانی، خواه تیره،

خواه روشن

هست زیبا،

هست زیبا،

هست زیبا!

گلچین گیلانی

درس هفتم

مهمانِ شهر ما

از چند روز پیش شنیده بودیم که قرار است مهمان عزیز و بزرگی به شهر ما بیایند. همه جا سخن از آمدن ایشان و حضور گرم مردم و آماده شدن برای استقبال بود.

شادی و نشاط در چهره‌ی همه‌ی مردم شهر دیده می‌شد. بچه‌ها و جوان‌ترها بسیار خوشحال و پرهیجان به نظر می‌آمدند. خلاصه، هر چه به روز ورود آن مهمان مهربان نزدیک می‌شدیم، تپش قلب‌ها تندتر می‌شد. تمام کوچه‌ها و خیابان‌های شهر، پاکیزه و

آب و جارو شده بودند. همه جا و همه چیز و همه کس به انتظار رسیدن این مهمان و تماشای
زخار ایشان بودند.

سرودهای نشاط انگیز از «صدا و سیما» شنیده می شد.
«آب زنید راه را، همین که نگار می رسد
مژده دهید باغ را، بوی بهار می رسد...»

کلم به آن روز نزدیک می شدیم. در مدرسه قرار گذاشتیم که برای استقبال برویم. بچه ها
خوشحال و بی قرار بودند؛ هریک از ما لحظه شماری می کرد که روز استقبال کی می رسد؟!
بالاخره آن روز رسید. شب قبل، آن قدر هیجان زده بودم که نمی دانم چطور خوابیدم؛ فقط
به فردا و انبوه جمعیت فکر می کردم.

صبح آن روز، زودتر از همیشه با شنیدن صدای جیک جیک گنجشکان از خواب بیدار
شدم. لحظه ای فکر کردم؛ مثل اینکه گنجشکان هم آمدن این مهمان عزیز را جشن گرفته اند.
خوشحال و با نشاط به حیاط رفتم. نسیم خنک
و ملایم بامدادی، دستی به صورتم کشید،
خنکی هوای صبح را با تمام وجود حس کردم.
کی به تماشای جنبش گنجشک ها در لابه لای

شاخه‌ها، خیره شدم، لحظه‌ای آرام نداشتند. آن چنان گرم غوغای گنجشکان شده بودم که متوجه نشدم چقدر از زمان گذشت تا اینکه صدای گرم و دوست داشتنی مادرم مرا به خود آورد.

شور و نشاط و همهمه‌ی گنجشک‌ها را رها کردم و مشتاق و پرتوان به سوی مدرسه، پَر کشیدم. بچه‌هایی صبرانه ساعت ورود را می‌پرسیدند و مرتب به مسئولان مدرسه می‌گفتند: «پس کی به سمت محل دیدار و سخنرانی حرکت می‌کنیم؟»

اندک اندک، همه آمدند و با پوشش هماهنگ مدرسه در صف‌های منظم به طرف محل حضور آقا به راه افتادیم و به جمعیت خروشان و خودجوش، پیوستیم.

کوچه و خیابان پر از جمعیت شده بود. جای سوزن انداختن نبود. اقیانوسی از انسان‌ها پدید آمده بود. موج جمعیت آدم‌ها را به این طرف و آن طرف می‌برد.

ناگهان همی‌سر و صداها خاموش شد و امواج اقیانوس مردم آرام گرفت. مثل این بود که خورشید این جمعیت طلوع کرده است. همه مانند گل‌های آفتاب‌گردان به طرف او برگشتند.

آری، «آقا» آمدند و سخنان خود را آغاز کردند. برخی از شوق می‌گریستند و جمعی مشتاقانه گوش می‌دادند. هنوز سخنان ایشان را به خاطر دارم که فرمودند: «ما دبستان که می‌رفتیم به ما گلستان درس می‌دادند. آن وقت که ما گلستان را می‌خواندیم، معنایش را نمی‌فهمیدیم. بعدها

در طول زمان، معنای آن اشعار و آن جملات را فهمیدیم؛ این خوب است. انسان ممکن است چیزهایی را درست نفهمد اما این برای فعالیت ذهن، زمینه درست می‌کند و خوب است، فکر کردن باید محور تلاش باشد.»

درست و نادرست

- ۱ دانش‌آموزان از مدرسه به طرف محل حضور «آقا» به راه افتادند.
- ۲ جنب و جوش گنجشکان نشانه‌ی انتظار آنها برای ورود مهمان بود.
- ۳ گذشت زمان به درک معنی بعضی از مطالب کمک می‌کند.

درک مطلب

- ۱ نویسنده انبوه جمعیت در روز استقبال از میهمان را به چه چیزی مانند کرده است؟
- ۲ در متن درس، انتظار مردم چگونه توصیف شده است؟
- ۳ «مثل این بود که خورشید این جمعیت طلوع کرده است. همه مانند گل‌های آفتاب‌گردان به طرف او برگشتند.» در این عبارت به چه ویژگی گل آفتاب‌گردان اشاره شده است؟
- ۴ چرا تلاش‌های ما باید با فکر کردن همراه باشد؟

۵

 خودباور به کسی می‌گویند که به توانایی‌های خودش آگاهی و باور داشته باشد.

 خودبین به کسی می‌گویند که فقط خودش را می‌بیند و به دیگران و توانایی‌های آنها توجهی ندارد.

 خوددار به کسی می‌گویند که مراقب رفتار خود است و از انجام کارهای ناپسند پرهیز می‌کند.

 با دقت به داستان گوش کنید و به پرسش‌ها پاسخ دهید.

 ۱ به نظر شما ماجراهای ابتدای داستان در چه موقعی از سال اتفاق افتاده است؟

 ۲ رود چگونه پر آب شد؟

 ۳ با توجه به داستان، شخصیت رود و برف را با هم مقایسه کنید.

 ۴ چرا با مردن دانه‌ها و شکوفه‌ها، بهار هم می‌میرد؟

 ۵ کدام یک از جمله‌های داستان نشان‌دهنده‌ی غرور برف است؟

انتظار

بخوان و بیندیش

آفتاب، شروع به تابیدن می‌کند. امروز پوشش سبزم را کنار می‌زنم و به دنیای اطرافم سلام می‌کنم: سلام آفتاب! سلام ای ابر سفید! سلام ای نسیم صبح!

من برای اولین بار چشم به دنیا می‌گشایم. دنیای من مثل خودم کوچک است و در باغچه‌ای خلاصه می‌شود. کمی آن طرف‌تر در آن سوی باغچه، چند سوسن کوچک با هم زمزمه می‌کنند و در گوش هم پیچ می‌کنند. یکی از آنها می‌گوید: «بیچاره! عمر این هم مثل بقیه‌ی گل‌های سرخ کوتاه است. دخترک او را بر شاخه نمی‌گذارد. او هم به زودی چیده خواهد شد.»

وقتی متوجه نگاه‌های من می‌شوند، زود سر از گوش هم دور می‌کنند و خود را به نسیم می‌سپارند. با خود می‌گویم: «نکند منظور آنها من بودم! آیا به راستی مرا از شاخه جدا می‌کنند؟ آنها از چه دختری صحبت می‌کنند؟» درخت سیب، که پر از شکوفه شده است به آرامی شاخه‌ای را به سویم دراز می‌کند: «سلام غنچه‌ی کوچک و زیبا! تولدت مبارک!»

وقتی متوجه غم و اندوه من می‌شود، می‌گوید: «به حرف‌های دیگران توجه نکن. به زودی می‌فهمی خیلی از آنها درست نیست.»

از صحبت‌های درخت سیب احساس آرامش می‌کنم و به بدن لطیف و مخمل پوشم نگاهی می‌اندازم. در برابر خورشید، آغوش می‌گشایم تا اشعه‌ی گرم آن در وجودم بیشتر و بیشتر نفوذ کند.

درخت سیب می‌گوید: «از این خانه همیشه بوی محبت به مشام می‌رسد. نگاه کن، آن دختر که از پشت پنجره به ما نگاه می‌کند، نرگس است.» چند لحظه بعد در کوچکی رو به حیاط باز می‌شود.

نرگس از اتاق بیرون می‌دود. دلهره همه‌ی وجودم را فرا می‌گیرد.
کاش می‌توانستم پوشش سبزم را روی خود بکشم تا او مرا نبیند!
نرگس به من نزدیک می‌شود. به خود می‌لرزم. در کنار من می‌نشیند.
«سلام غنچه‌ی کوچک من! آخرش به دنیا آمدی! نمی‌دانی چند روز
است، منتظر هستم باز شوی.» با دست‌های کوچک و نرمش آرام مرا
نوازش می‌کند.

خدایا، این دخترک چه مهربان است! پس این سوسن‌ها چه می‌گفتند؟
نرگس آب‌پاش را برمی‌دارد و پر از آب می‌کند. بعد به طرف من
می‌آید. «حالا باید حمام کنی! با قطره‌های زلال آب، خیلی زیبا می‌شوی! حیف است که تشنه
بمانی.» قطرات آب مثل بارانی لطیف بر سر و رویم می‌نشیند و به من جانی تازه می‌بخشد.
نرگس می‌آید و کنارم می‌نشیند. نفس عمیقی می‌کشد و نگاهش مهربانانه روی من می‌لغزد؛
سپس با اندوه می‌گوید: «کاش همان‌طور که تو آمدی، محمدتقی هم به مرخصی بیاید. می‌دانی
غنچه! محمدتقی برادرم است. او را خیلی دوست دارم. اگر از من بپرسند، می‌گویم مهربان‌ترین
برادر دنیاست. کاش تو هم او را دیده بودی! آن وقت بهتر می‌فهمیدی که من چه می‌گویم.
خیلی وقت است به مرخصی نیامده.»

چشم‌هایش پر از اشک می‌شود. لب‌هایش را به من نزدیک می‌کند و مرا می‌بوسد. با تمام
وجود عطرش را به درون سینه می‌کشد. قطره‌های اشکش را می‌بینم. مادرش او را صدا می‌کند.
به سرعت به طرف اتاق می‌دود. باز هم سردرگم مانده‌ام.

«آخر برادر او کجا رفته؟ این دختر چرا این همه دلگیر است؟ کاش
می‌توانستم برایش کاری بکنم!»

گل سوسن با طعنه فریاد می‌زند: «آهای غنچه! دلت را خیلی خوش
نکن. تا حالا هر بار که برادرش آمده است، خواهرها و برادرهای تو را از
شاخه جدا کرده و به او هدیه کرده است.»

به حرف‌های او اعتنایی نمی‌کنم. آفتاب بالاتر می‌آید. حالا گلبرگ‌های
بزرگم که مرا در آغوش خود می‌فشردند، آرام آرام از فشار خود کم می‌کنند

و به ضخامت یک گلبرگ از هم فاصله می‌گیرند.
درخت سیب به من نگاهی تحسین‌آمیز می‌کند: «تو
داری شکفته می‌شوی! واقعاً که گلی به زیبایی تو در
باغچه نمی‌بینم.»

دوباره نرگس به حیاط می‌آید. هنوز هم غصه‌دار است.
باز هم برای من دردِ دل می‌کند: «گل عزیزم! دلم برای
برادرم خیلی تنگ شده، می‌دانی؟ محمّدتقی به جبهه
رفته است. من او را خیلی کم می‌بینم. پدرم می‌گوید

در جبهه برای رزمندگان سنگر می سازد تا از تیرهای دشمن در امان باشند. او خیلی خوب است. کاش الان اینجا بود!»

امروز سومین روزی است که شکفته‌ام. گلبرگ‌هایم باز شده‌اند؛ دیگر غنچه نیستم؛ یک گل زیبا، خوش‌رنگ و خوشبو شده‌ام. وقتی نرگس به حیاط می‌آید، در صورتش شادی موج می‌زند. درخت سیب می‌گوید: «امروز باز هم بوی شادی همه‌جا را پر کرده است، حتماً جوان خوش‌قلب می‌آید!»

از این خبر خوشحال می‌شوم. نرگس چادر زیبای گل‌داری پوشیده و روی پله‌ی حیاط منتظر نشسته است. در پوست خود نمی‌گنجد. گاه به آسمان و گاه به در حیاط نگاه می‌کند؛ ولی نمی‌دانم چرا اصلاً مرا نمی‌بیند؛ مثل هر روز به سراغم نمی‌آید و با من حرف نمی‌زند؛ دلم می‌گیرد. سوسن‌ها باز در گوش هم پیچ می‌کنند.

ناگهان با صدایی که از بیرون به گوش می‌رسد، نرگس از جا می‌پرد. با سرعت تمام شروع به دویدن می‌کند. «داداش آمد. آخ جان!»

با خود فکر می‌کنم: «این طوری که نمی‌شود؛ مثل اینکه کاملاً مرا از یاد برده است! باید کاری بکنم. دستم را به طرف چادر نرگس دراز می‌کنم. فریاد می‌زنم: «باد مهربان، کمکم کن.» باد پیچی می‌خورد و چادر او را به سمت من پرواز می‌دهد؛ به چادر او چنگ می‌زنم. نرگس یک قدم به عقب برمی‌گردد. دستش را جلو می‌آورد تا چادر را از چنگال‌های تیز من رها کند. نگاهش از روی خارها به طرف من می‌چرخد و از رویم می‌گذرد. دلم می‌لرزد: «آه! مرا ندید.» ولی نگاه شتابان او دوباره به سوی من برمی‌گردد. درحالی که تمام حواسش به در حیاط است، مرا از شاخه جدا می‌کند. چند روز می‌گذرد. حالا دیگر کاملاً خشک شده‌ام. محمدتقی به من نزدیک می‌شود، قرآن را باز می‌کند و مرا در میان انبوهی از کلمه‌های آن، که بوی بهشت می‌دهند، می‌گذارد.

طیبه دل‌قندی، با تغییر

درک و دریافت

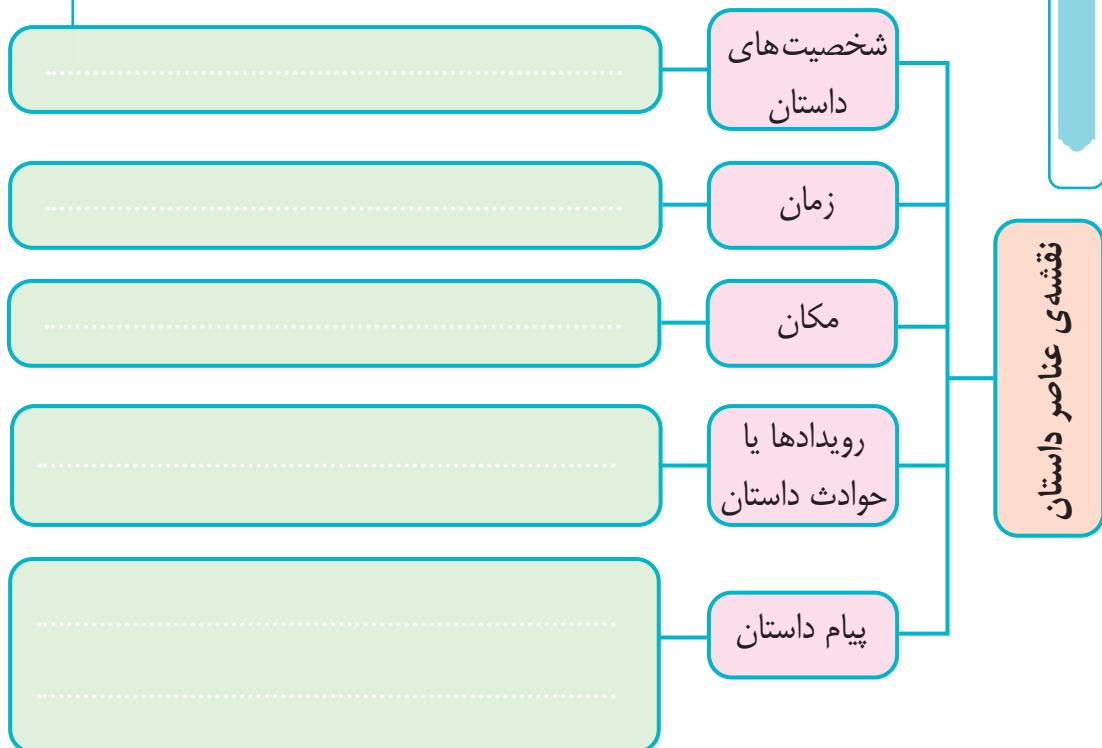
۱ منظور درخت سیب از جمله‌ی «از این خانه همیشه بوی محبت به

مشام می‌رسد.» چیست؟

۲ در پایان داستان، چرا گل با اینکه از شاخه جدا شده بود، خوشحال بود؟

۳ چه فرقی بین رفتار درخت سیب با گل‌های سوسن وجود داشت؟

۴ با توجه به نمودار زیر درباره‌ی عناصر داستانی که خواندید، گفت‌وگو کنید.

مفهوم تصویر با کدام یک از مَثَل‌های زیر ارتباط دارد؟

- ☐ با یک گل بهار نمی‌شود.
- ☐ فلفل نبین چه ریزه، بشکن ببین چه تیزه.
- ☐ جوینده، یابنده است.
- ☐ کوه به کوه نمی‌رسد، آدم به آدم می‌رسد.

فصل چهارم

درس هشتم: درس آزاد

درس نهم: درس آزاد

درست و نادرست

.....

.....

.....

.....

درک مطلب

.....

.....

.....

.....

مَثَل

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins or other markings visible.

[illegible]

درست و نادرست

.....

.....

.....

.....

درک مطلب

.....

.....

.....

.....

مَثَل

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ناموران

فصل پنجم

درس دهم: باغچه‌ی اطفال

درس یازدهم: فرماندهِ دل‌ها

درس دوازدهم: اتفاقِ ساده

درس دهم

باغچه‌ی اطفال

من کودکی کنجکاو و فعال بودم. کتاب می خواندم. شعرهای کودکانه می سرودم و به نقاشی عشق می ورزیدم. هر کاغذ پاره‌ای که به دستم می رسید، تصویری از گل و درخت یا کوه و جنگل بر آن نقاشی می کردم.

شب‌ها وقتی همه می خوابیدند، من بیدار می ماندم و در اندیشه‌های دور و درازی فرو می رفتم. با افکار کودکانه‌ی خود به دنبال راه‌های تازه‌ای برای بهتر زیستن بودم. در یکی از این شب‌ها، اندیشه‌های خود را به صورت شعری در آوردم. برای اینکه در جست‌وجوی مداد و کاغذ، چراغی روشن نسازم و کسی را بیدار نکنم، قطعه زغالی از کنار منقل کرسی بیرون آوردم و با آن، شعرم را بر دیوار نوشتم.

آن وقت‌ها، هنوز مدرسه‌های امروزی دایر نشده بود.
من مانند کودکان دیگر در مکتب درس می‌خواندم. مکتب، اتاقی
بود بزرگ که همه گردآورد آن روی زمین می‌نشستیم و درس
می‌خواندیم.

پس از آنکه دوره‌ی مکتب را به پایان رساندم، نزد پدرم
شاگردی کردم تا حرفه‌ی او را بیاموزم. پدرم در ساختن طاق مسجد
و گچ‌بری استاد بود؛ اما در همه‌ی ماه‌های سال نمی‌توانست
به کار بنایی پردازد. در زمستان‌های سرد و طولانی قفقاز، کار
بنایی تعطیل می‌شد. آن وقت پدرم به قنادی می‌پرداخت و
از این راه، خانواده‌ی خود را اداره می‌کرد؛ اما قنادی، رونقی
نداشت و زندگی به سختی می‌گذشت.

نزد پدر، حرفی بنایی و قنّادی را یاد گرفتم؛ ولی هیچ یک از این کارها طبع پرشور و ذهن جویای مرا راضی نمی‌کرد. من که با سختی‌ها بزرگ شده بودم، می‌خواستم بیشتر بکوشم؛ پیشرفت کنم و به خود و دیگران بیشتر بهره برسانم.

در آن هنگام، چند مدرسه‌ی جدید در قفقاز دایر شده بود. من در یکی از این مدرسه‌ها به آموزگاری برگزیده شدم. در این کار شور و شوق فراوان از خود نشان دادم و دریافتم که آموزگاری شغلی است که با آن بهتر می‌توان به اجتماع و مردم خدمت کرد.

پس از مدتی برای اینکه فعالیت‌های فرهنگی را در میهن خود ادامه دهم به ایران آمدم. ابتدا در شهر مَرند اقامت گزیدم و در مدرسه‌های این شهر به معلمی پرداختم. سپس به تبریز رفتم. من که در شغلی فروزان خدمت به مردم و میهن می‌سوختم و می‌خواستم از هر راه که ممکن است باری از دوش مردم بردارم، دریافتم که کودکان تبریز پیش از رفتن به مدرسه یا در کوچه و بازار سرگردانند یا آتش ذوق و قریحه‌ی آنها در کنج خانه‌ها خاموش می‌شود. به این فکر افتادم که در تبریز کودکانی دایر کنم و این کار را کردم. این نخستین کودکانی بود که در ایران دایر شد. کودکان را «باغچه‌ی اطفال» نامیدم.

در همان روزهای نخست، مادری کودک خود را به باغچه‌ی اطفال آورد و گفت: «مدرسه‌های دیگر، فرزندم را نمی‌پذیرند.» او راست می‌گفت؛ زیرا آنها نه تنها نمی‌توانستند به کودکان خواندن و نوشتن بیاموزند بلکه از نگهداری او نیز عاجز بودند.

تا آن هنگام در کشور ما کسی به فکر کودکان کم‌شنا و نابینا نیفتاده بود؛ به همین دلیل، استعدادشان پرورش نمی‌یافت. آن روز، وقتی پسرک را در باغچه‌ی اطفال نگه داشتم،

اندیشیدم چگونه می‌توان به کودکی که نه می‌شنود و نه حرف می‌زند، خواندن و نوشتن آموخت. شنیده بودم در اروپا، کسی الفبایی اختراع کرده است که این‌گونه کودکان را به کمک آن باسواد می‌کند. من هم از آن پس، روزها و شب‌های بسیاری را در کار ابداع الفبایی ویژه‌ی ناشنوایان گذراندم تا به مقصود رسیدم. سپس، چند کودک ناشنوای دیگر را هم در باغچه‌ی اطفال پذیرفتم.

اولیای این کودکان هرگز باور نمی‌کردند که فرزندانشان، خواندن و نوشتن بیاموزند؛ ولی در پایان سال تحصیلی، آنها هم مانند دیگران امتحان دادند و قبول شدند.

روزی که این کودکان در تیریز امتحان می دادند، حیاط و بام مدرسه
 لبریز از مردمی بود که به تماشای آنان آمده بودند؛ زیرا برای مردم باور نکردنی
 بود که کودکان کم شنوا هم بتوانند بخوانند و بنویسند و حرف بزنند.
 آنچه خواندید، شرح حال معلمی دلسوز، مهربان و دوست کودکان،
 جبار باغچه بان است. سرگذشت این انسان نوآور و توانا، سر مشق
 کسانی است که با دست خالی اما با توکل به خدا و اعتماد به خود و نیروی
 پشتکار، اراده، صبر و بردباری می خواهند کارهای بزرگی انجام دهند؛
 به مردم میهن خود خدمت کنند و خدا را از خویش خشنود سازند.

درست و نادرست

- ۱ باغچه بان نخستین مدرسه ی ایران را دایر کرد.
- ۲ باغچه بان در کودکی شعر می سرود.
- ۳ قبل از باغچه بان، در کشور ما کسی به فکر کودکان کم شنوا و نابینا نیفتاده بود.
- ۴ باغچه بان با پشتکار و اراده به رؤیاهای کودکی خود دست یافت.

۱ باغچه بان چه حرفه هایی را از پدرش آموخت؟

۲ چرا باغچه بان به آموزگاری علاقه داشت؟

۳ باغچه بان چگونه فردی بود؟ عبارتی از متن بیان کنید که این ویژگی را نشان دهد.

۴ چه کسی برای اولین بار در ایران، الفبای ویژه ای برای ناشنوایان ابداع کرد؟ چرا این کار

مهم بود؟

۵

دانش زبانی

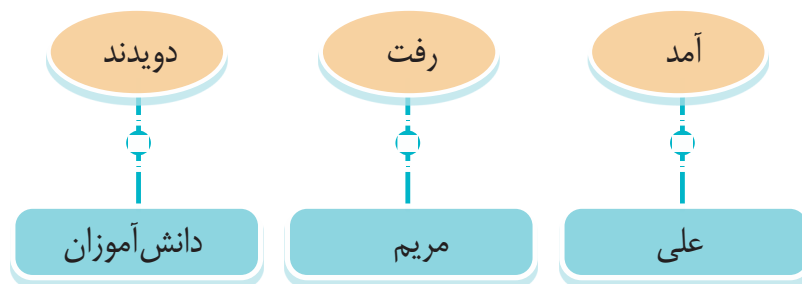
جمله های زیر را بخوانید.

■ دانش آموزان دویدند.

■ مریم رفت.

■ علی آمد.

حالا به نمودار جمله ها نگاه کنید. درباره ی آنها گفت و گو کنید؛ سپس به پرسش ها پاسخ دهید.

این جمله ها از چند قسمت تشکیل شده اند؟

چرا واژه های «آمد، رفت، دویدند» بالای نمودار هستند؟

واژه هایی که در بالای نمودار آمده اند، اصلی ترین بخش جمله هستند و واژه هایی که در پایین نمودار آمده اند، برای کامل کردن معنای جمله می آیند.

قصه‌گویی و صندلی صمیمیت

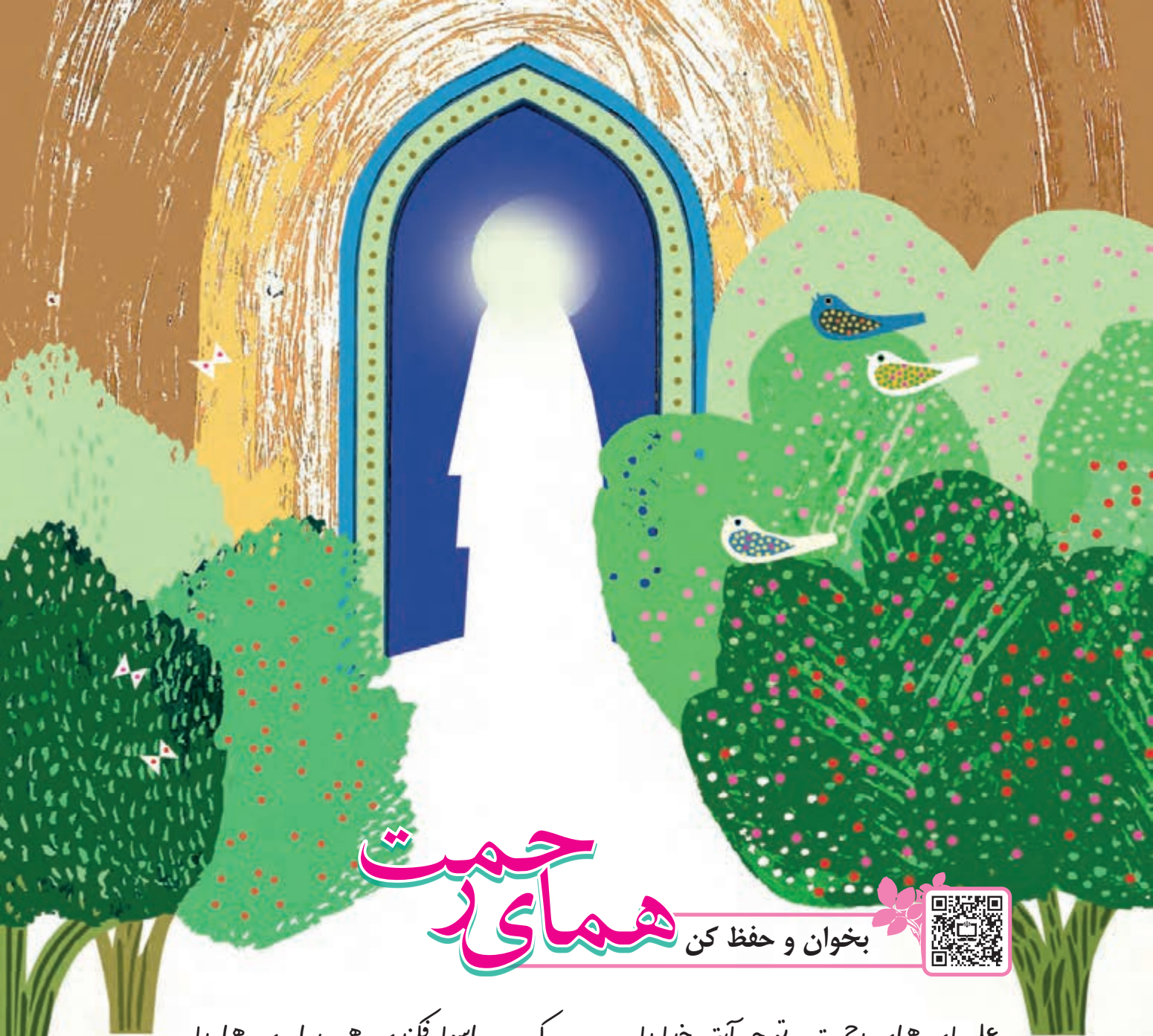
۱ گوش دادن به قصه: یکی از موضوع‌های مهم در قصه‌گویی، توجه به آهنگ و لحن سخن گفتن شخصیت‌ها است. قصه‌گو با بالا و پایین آوردن آهنگ صدا، باعث جذابیت قصه می‌شود.

۲ تفکر: حالا قصه‌ای را که شنیدید در ذهن خود مرور کنید و آن را به هر شکلی که می‌خواهید، تغییر دهید. شما می‌توانید مکان، فضا، شخصیت‌ها و رویدادهای قصه را عوض کنید.

۳ گفتار: هر وقت آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و قصه‌ی خود را برای دوستانتان روایت کنید. توجه کنید رویدادهای داستان را به ترتیب بیان کنید.

۴ شیوه‌ی قصه‌گویی: با رعایت شیوه‌ی قصه‌گویی، قصه را طوری تعریف کنید که برای شنونده جالب باشد و با اشتیاق به آن گوش کند.

همای رحمت

بخوان و حفظ کن

که به ماسوا فکندی همه سایه‌ی هما را
به علی شناختم من به خدا قسم، خدا را
که نگین پادشاهی، دهد از کرم گدا را
چو اسیر توست اکنون به اسیر کن مدارا
که علم کند به عالم، شهدای کربلا را

علی ای همای رحمت، تو چه آیتی خدا را
دل اگر خداشناسی، همه در رُخ علی بین
برو ای گدای مسکین در خانه‌ی علی زن
به جز از علی که گوید به پسر، که قاتل من
به جز از علی که آرد، پسری ابوالعجائب

محمدحسین بهجت تبریزی (شهویار)

فرمانده دل‌ها

درس یازدهم

آن روزها دیگر جهشی جنگ، خانمی اوّل حسین شده بود. اگر دیدار با خانواده‌ی شهدا و دلتنگی‌های خانواده‌اش نبود، آن چند روز را هم مرضی نمی‌رفت. بچه‌های کوچک شهدا او را دوست داشتند. حسین آنها را با حرف‌های کودکانه‌اش، می‌خنداند؛ با خنده‌ی آنها، پنهانی اشکش را پاک می‌کرد.

او همیشه قصه‌هایش را ناتمام می‌گذاشت تا بچه‌ها منتظر دیدار بعدی و شنیدن بقیه‌ی قصه باشند. برای عروسک‌هایشان لالایی می‌خواند و تفنگ پلاستیکی پسر بچه‌ها را رو به دشمنان نشانه می‌رفت. حتی مسئولیت سنگینی که داشت، نمی‌توانست مانع بازی کردنش با فرزندان شهدا باشد. حسین به دعایی که از لب‌های آنان جاری می‌شد، اعتقاد عجیبی داشت. بچه‌ها دست‌های کوچک خود را به آسمان می‌گرفتند و برای پیروزی رزمندگان اسلام دعا می‌کردند. آن روزها حسین احساس می‌کرد، به دعای این قلب‌های پاک به شدت محتاج است. عملیات پیش رو، خیلی مهم و حساس بود. مردم می‌دانستند خرمشهر، خونین‌شهر مظلومی است که مجاوران، آن را به اشغال درآورده‌اند. آزادی خرمشهر، آرزوی همه‌ی مردم ایران بود. رزمندگان در حال آماده‌سازی خود بودند. این بار باید ضربه‌ی نهایی از منطقه‌ی خرمشهر - شلچه وارد می‌شد؛ جایی که دشمن برای نیروهایش دژی تسخیرناپذیر ساخته بود تا برای همیشه خرمشهر را در اشغال داشته باشد. اولین گروه رزمندگان به دشمن حمله کرد. آتشبارهای بعضی یک دم، خاموش نمی‌شدند. دود و آتش، فضای منطقه را پر کرده بود. بعد از نبردی سخت، رزمندگان در میان بارانی از گلوله، وارد شدند. حسین می‌گفت: «مهم‌ترین منطقه، شلچه است؛ باید همان جا نیروهای دشمن را درهم بکوبیم!»

شور و شوقی وصف‌ناپذیر، وجود حسین را دربرگرفته بود. او و هم‌زمانش در نقطه‌ای قرار گرفته بودند که مردم ایران هر روز و شب برای آزادی آن دعا می‌کردند. خرمشهر بوی «جهان‌آرا» و دوستان شهیدش را می‌داد. دیگر برای آزاد کردنش جای درنگ نبود. او برای نفوذ به سپاه دشمن، یاران خود را آماده کرد. دشمن، چند گردان تازه نفس خود را برای

مقابله، راهی میدان نبرد کرد. فریاد حسین از هر طرف شنیده می شد: «دست خدا با ماست. بجنگید دلاوران.»

نیروها، خستگی ناپذیر و با شجاعت به جلو می رفتند. حسین بی وقفه، دشمن را زیر رگبار گلوله گرفته بود. دژ دشمن، شکسته شد. فریاد تکبیر نیروهای ایرانی، دشمن را به وحشت انداخت.

نیروهای دشمن، پا به فرار گذاشته بودند. شلجه این بار برایشان نه گذرگاه، که گورستانی شده بود. وقتی حسین، شهر مظلوم را دید به یاد شهدایی افتاد که دوست داشتند آزادی خرمشهر را ببینند؛ به یاد شهید «بهنام محمدی» افتاد که در سنگرهای خرمشهر سقایی می کرد.

برادر خرازی! بچه ها می گویند: «فرماندهان دشمن، هر سربازی را که بخواهد تسلیم شود با گلوله می زنند!»

حسین، نگاهی به پیکی که خبر آورده بود، انداخت. صورتش خاک آلود و لب هایش خشک بود. به طرفش رفت و او را در آغوش گرفت. نوجوان بسیجی، سرش را به سینه ی حسین گذاشت. انگار روزهای زیادی انتظار چنین

لحظه‌ای را می‌کشید. اشک‌های حسین، موهای خاک‌آلود او را خیس کرد.
«نگران نباش مؤمن! مطمئن باش. خداوند اراده کرده که خرّمشهر آزاد بشود؛
از نشانه‌هایش هم همین است که دشمنان به جان هم افتاده‌اند.»
مقاومت‌های پراکنده‌ای در شهر ویران خرّمشهر دیده می‌شد. بالگردهای دشمن
در تلاش بودند فرماندهان نظامی را از میدان نبرد، نجات بدهند؛ اما با هدف
قرارگرفتن و سقوط یکی از آنها، بقیّه فرار را بر قرار ترجیح دادند.
اکنون در مسجد جامع شهر، که روزهای زیادی مرکز مقاومت جوانان بود،
رزمندگان نماز شکر می‌خواندند. ساعتی بعد، حسین ایستاده بود و با نگاهی خیره،
دور دست را نظاره می‌کرد.

درست و نادرست

- ۱ آزادی خرّمشهر از دست متجاوزان، آرزوی همه‌ی مردم ایران بود.
- ۲ بالگردهای دشمن موفق شدند، فرماندهان نظامی را از میدان نبرد نجات بدهند.
- ۳ پیکی که برای حسین خبر آورده بود، تشنه بود.

- ۱ یکی از نشانه‌های اراده‌ی خداوند برای آزادی خرّمشهر چه بود؟
 - ۲ چرا حسین همیشه قصّه‌هایی را که برای بچه‌ها تعریف می‌کرد، ناتمام می‌گذاشت؟
 - ۳ چرا حسین در میدان جنگ همواره می‌گفت: «دست خدا با ماست. بجنگید دلاوران.»؟
 - ۴ اگر شما می‌خواستید عنوانی برای این درس انتخاب کنید، کدام یک از عنوان‌های زیر را انتخاب می‌کردید؟ دلیل انتخاب خود را با استفاده از متن توضیح دهید.
- فرماندهی دل‌ها □ آزادسازی خرّمشهر □ اراده‌ی خداوند
- ۵

واژه‌آموزی

- شور و شوقی **وصف‌ناپذیر** وجود حسین را در بر گرفته بود.
- شوق وصف‌ناپذیر، یعنی شوقی که به آسانی نمی‌توان آن را توصیف کرد.
- دشمن برای نیروهایش دژی **تسخیرناپذیر** ساخته بود.
- دژ تسخیرناپذیر، یعنی دژی که
نیروهای **خستگی‌ناپذیر** با شجاعت به جلو می‌رفتند.
- نیروهای خستگی‌ناپذیر، یعنی

روان خوانی

به رمزینهِی بالا گوش کنید و به لحن خواندن جمله‌های آن توجه کنید. بعضی جمله‌ها مطلبی را می‌گویند؛ برخی دیگر چیزی را می‌پرسد و بعضی درخواستی را بیان می‌کند. تعدادی از آنها هم احساسی را نسبت به چیزی یا کسی نشان می‌دهد. دقت کنید که لحن خواندن این جمله‌ها چگونه است و چه تفاوتی با هم دارند.

فرشته‌ی یک کودک

کودکی که آماده‌ی تولد بود به فرشته‌اش گفت: «می‌گویند فردا من به زمین می‌روم؛ اما من به این کوچکی و بدون هیچ کمکی چگونه می‌توانم برای زندگی به آنجا بروم؟»
فرشته پاسخ داد: «از میان بسیاری از فرشتگان، فرشته‌ای برای تو برگزیده شده است و از تو مراقبت خواهد کرد.»

اما کودک هنوز مطمئن نبود که می‌خواهد برود یا نه.
«اینجا من هیچ کاری جز خندیدن و آواز خواندن ندارم. من اینجا شاد هستم.»
فرشته لبخند زد و گفت: «فرشته‌ی تو برای آواز خواهد خواند و هر روز به تو لبخند خواهد زد. تو محبت او را احساس خواهی کرد و شاد خواهی بود.»

کودک ادامه داد: «من چطور می‌توانم بفهمم مردم چه می‌گویند، وقتی زبان آنها را نمی‌دانم؟»

فرشته او را نوازش کرد و گفت: «فرشته‌ی تو، زیباترین و شیرین‌ترین واژه‌هایی را که ممکن است بشنوی، در گوش تو زمزمه خواهد کرد و با دقت و صبوری به تو یاد خواهد داد که چگونه صحبت کنی.»

کودک با نگرانی گفت: «وقتی می‌خواهم با پروردگارم صحبت کنم، چه کنم؟»
فرشته که برای این سؤال هم پاسخی داشت، گفت: «فرشته‌ات دست‌هایت را کنار هم می‌گذارد و به تو یاد می‌دهد که چگونه دعا کنی.»

در آن هنگام، صدایی از زمین شنیده می‌شد. کودک می‌دانست که باید به زودی سفرش را آغاز کند. او به آرامی، گفت: «اگر باید همین حالا بروم، لطفاً نامش را به من بگویید.»

فرشته با مهربانی دستی به شانه‌اش کشید و گفت: «نام فرشته‌ات اهمیتی ندارد. به راحتی می‌توانی او را **مادر** صدا کنی.»

حالا متن روبه‌رو
را با توجه به
آنچه آموختید،
بخوانید و لحن
خواندن جمله‌ها
را رعایت کنید.

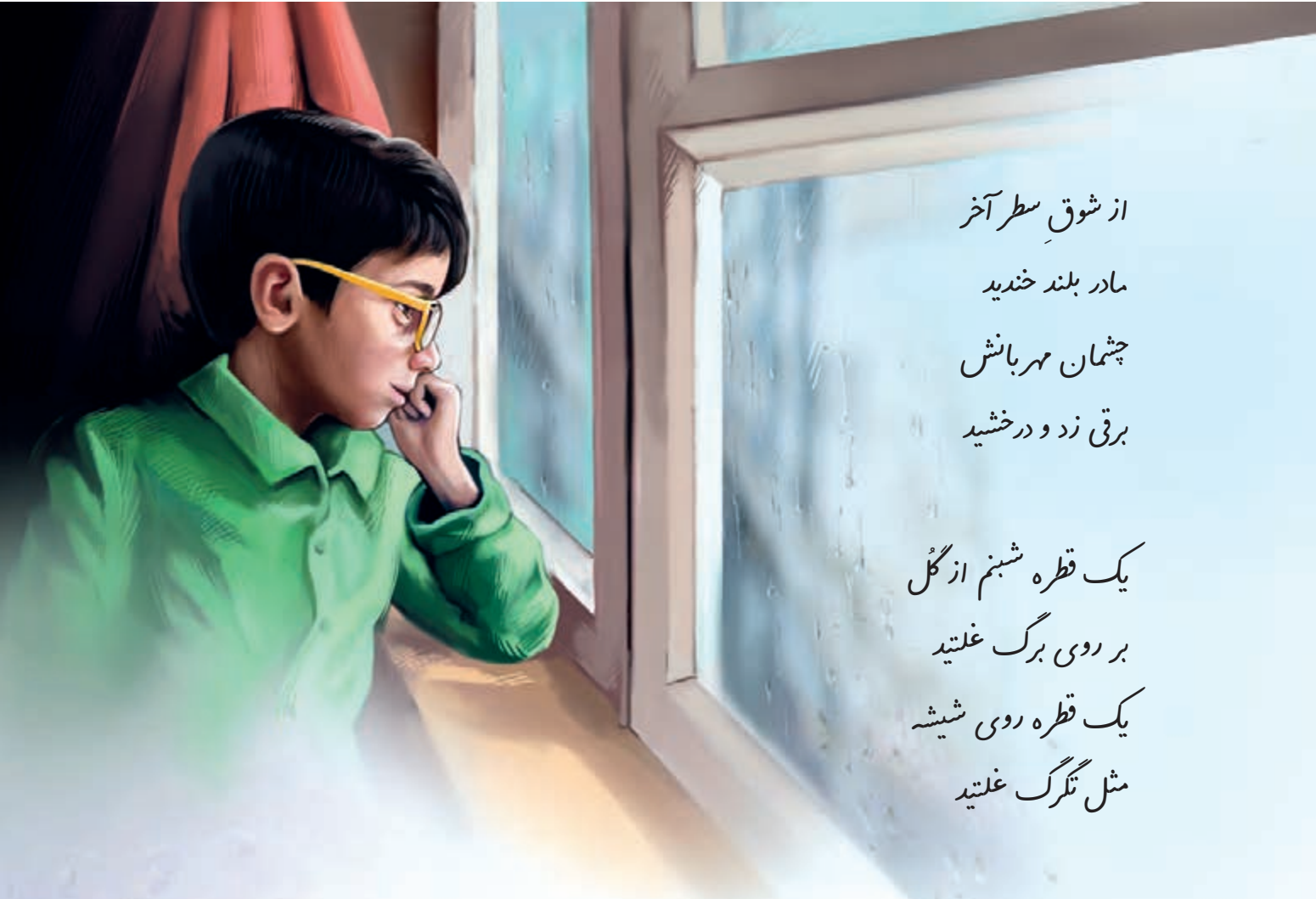
اشفاقِ ساده

درس دوازدهم

آن روز، شیشه‌ها را
باران و برف می‌شست
من مشق می‌نوشتم
پروانه ظرف می‌شست
در آن نوشته بودی
حال تو خوبِ خوب است
گفتی که سنگر ما
در جهه‌ی جنوب است

وقتی که نامه‌ات را
مادر برای ما خواند
باران پشت شیشه
آرام و بی‌صدا ماند
گفتی که ما همیشه
در سایه‌ی خدایم
گفتی که ما قرار است
این روزها بیاییم

از شوقِ سطرِ آخر

مادر بلند خندید

چشمان مهربانش

برقی زد و درخشید

یک قطره شبنم از گل

بر روی برگ غلتید

یک قطره روی شیشه

مثل تگرگ غلتید

یک قطره از دل من

بر روی دفتر افتاد

یک اتفاق ساده

در چشم مادر افتاد

بارانِ پشتِ شیشه

آمد به خانه‌ی ما

آرام دست خود را

می زد به شانه‌ی ما

قیصر امین پور

درست و نادرست

۱ نامه از جیب‌های جنوب آمده بود.

۲ مادر از شدت ناراحتی به گریه افتاد.

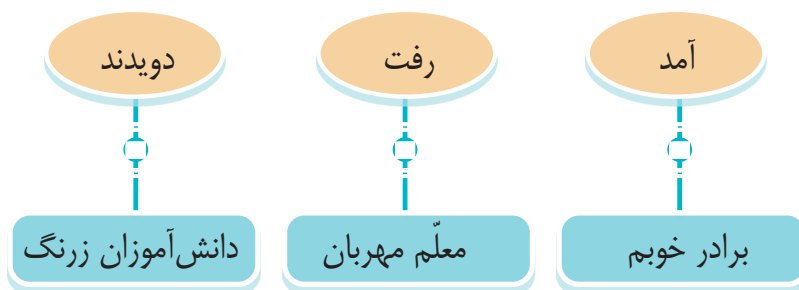
- ۱ در بیت زیر منظور از «قطره» چیست؟
- «یک قطره از دل من بر روی دفتر افتاد»
- ۲ چه خبری در نامه باعث خنده‌ی مادر شد؟
- ۳ داستان از زبان چه کسی بیان شده است؟ چگونه به این نتیجه رسیدید؟
- ۴ منظور شاعر از این که می‌گوید «باران پشت شیشه آرام و بی‌صدا ماند» چیست؟
- ۵

دانش زبانی

جمله‌های زیر را بخوانید.

■ برادر خوبم آمد. ■ معلم مهربان رفت. ■ دانش‌آموزان زرنگ دویدند.
حالا به نمودار جمله‌ها دقت کنید. در گروه گفت‌وگو کنید و به پرسش‌های زیر پاسخ دهید.

این جمله‌ها از چند قسمت تشکیل شده‌اند؟

چرا واژه‌های «آمد، رفت، دویدند» بالای نمودار هستند؟

واژه‌های خوب، مهربان و زرنگ، درباره‌ی اسم قبل از خود توضیح می‌دهند.

قصه‌گویی و صندلی صمیمیت

۱ گوش دادن به قصه:

به رمزینه‌ی بالا با دقت گوش دهید و به شیوه‌ی قصه‌گویی آن توجه کنید. قصه‌گو با بالا و پایین آوردن آهنگ صدا، باعث جذابیت قصه می‌شود.

۲ تفکر: حالا قصه‌ای

را که شنیدید، در ذهن خود مرور کنید و آن را به هر شکلی که می‌خواهید، تغییر دهید. شما می‌توانید مکان، فضا، شخصیت‌ها و رویدادهای قصه را عوض کنید.

۳ گفتار: هر وقت

آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و قصه‌ی خود را برای دوستانتان روایت کنید. توجه کنید رویدادهای داستان را به ترتیب بیان کنید.

شیوه‌ی قصه‌گویی: با

رعایت شیوه‌ی قصه‌گویی، قصه را طوری تعریف کنید که برای شنونده جالب باشد و با اشتیاق به آن گوش کند.

بخوان و بیندیش

دوست بچه‌های خوب

او مثل خیلی از پدربزرگ‌ها مهربان و صمیمی بود؛ آن قدر که دوست داشتی ساعت‌ها کنارش بنشینی تا برایت قصه بگوید و تو فقط گوش کنی. وقتی می‌خندید، چهره‌اش مهربان می‌شد. نگاهت گره می‌خورد به لب‌های پیرمرد و او تو را با خودش می‌برد به سال‌ها قبل به کوچه پس کوچه‌های محله‌ی «خُرمشاه» که دوران کودکی خود را آنجا گذرانده بود. سال‌های زیادی از آن دوران گذشته است.

اکنون از زبان وی می‌خوانیم که می‌گوید: «محلّ تولّد من، آبادی خرمشاه در حومه‌ی شهر یزد است. به دلایلی مدرسه نرفتم و مختصر خواندن و نوشتن را از پدرم یاد گرفتم. مادربزرگم نیز قرآن را یادم داد. به خواندن کتاب بسیار علاقه داشتم؛ امّا در خانه، چهار پنج جلد کتاب بیشتر نداشتیم. یادم هست، آن قدر آنها را خوانده بودم که حفظ شده بودم. خانواده‌ام از نظر مالی، وضع خوبی نداشتند؛ امّا من از کودکی به آن عادت کرده بودم و راضی بودم. با وجود این، یک بار در کودکی به خاطر فقر حسرت خوردم و آن زمانی بود که دیدم پسرخاله‌ی پدرم که دوستم بود و هر دو، هشت ساله بودیم، چند جلد کتاب داشت که من هم خیلی دلم می‌خواست آن کتاب‌ها را داشته باشم. آن کتاب‌ها گلستان و بوستان سعدی بودند. گلستان را با اشتیاق فراوان ورق زدم. دیدم قصه دارد و کلی عکس‌های قشنگ، چقدر دلم می‌خواست آن کتاب مال من بود. ظلمی از این بزرگ‌تر نبود؛ آن بچه که سواد نداشت، کتاب را داشت و من که سواد داشتم، آن را نداشتم. آن شب رفتم توی زیرزمین و ساعت‌ها گریه کردم.

در نوجوانی برای کار به یزد رفتم و در آنجا به بنّایی مشغول شدم؛ سپس در یک کارگاه جوراب‌بافی کار کردم. در تمام مدّتی که کار می‌کردم، هیچ وقت کتاب گلستان را فراموش نکردم؛ امّا پول کافی برای خریدن آن نداشتم. هیجده ساله بودم که صاحب جوراب‌بافی، یک

کتابفروشی باز کرد و من را از بین کارگرهای کارگاه انتخاب کرد و به کتابفروشی برد. وقتی به کتابفروشی رفتم، گمان می‌کردم به بهشت رسیده‌ام؛ چقدر رؤیایی بود! قفسه‌های پر از کتاب! در آنجا گویی دوباره متولد شدم و کتاب خواندن من آغاز شد. در کتابفروشی فهمیدم که چقدر بی‌سوادم و برای رسیدن به دانایی بیشتر باید تا می‌توانم کتاب بخوانم. به همین دلیل، فقط خواندم و خواندم و خواندم ...

سی و پنج ساله بودم که به فکر نوشتن قصه برای کودکان افتادم. کتاب‌های زیادی خوانده بودم که داستان‌های خوبی داشت؛ اما زبان آنها کودکانه نبود. من آن داستان‌ها را به زبان ساده‌تر نوشتم و به این ترتیب کتاب «**قصه‌های خوب برای بچه‌های خوب**» متولد شد. حالا خیلی خوشحالم که بچه‌ها قصه‌هایم را می‌خوانند و از آنها لذت می‌برند. همیشه تنها دلخوشی‌ام در زندگی، این بوده است که کتاب‌های جدیدی را که لازم داشته‌ام، بخرم و به خانه ببرم. اگر بدانم که یک هفته‌ی دیگر بیشتر زنده نیستم، تنها حسرت‌م این است که کتاب‌های نخوانده‌ام، هنوز مانده است.»

آیا می‌دانید نویسنده‌ی کتاب «**قصه‌های خوب برای بچه‌های خوب**» کیست؟ در اینجا یکی از داستان‌های این کتاب را می‌خوانیم.

دیدن خوبی‌ها

روزی بود و روزگاری بود. حضرت عیسی (ع) با چند تن از یارانش از راهی می‌گذشت. به جایی رسیدند که لاشه‌ی سگی افتاده بود؛ آن حضرت لحظه‌ای ایستاد؛ کمی با خود اندیشید و به همراهانش گفت: «درباره‌ی آنچه می‌بینید، چه فکر می‌کنید؟»

همراهان نگاهی به یکدیگر کردند؛ اما نمی‌دانستند که منظور ایشان چیست. یکی پاسخ داد: «اینکه فکر کردن نمی‌خواهد؛ لاشه‌ی حیوانی است که مرده است!»

دیگری گفت: «چه منظره‌ی ناراحت کننده‌ای!»

شخص دیگر گفت: «چقدر زشت است!»

نفر بعد گفت: «به آن نباید دست زد؛ ممکن است بیماری‌اش به ما سرایت کند.»

یکی دیگر گفت: «وقتی هم زنده بود، تنش پاک نبود؛ حالا که مرده است، بدتر!»

آخری هم گفت: «عجب بدجنس است! هنوز دهانش باز است؛ مثل اینکه می‌خواهد کسی را گاز بگیرد!»

پس از اینکه هر یک از یاران چیزی گفت، آن حضرت فرمود: «ای دوستان! همه‌ی اینها که دیدید و گفتید، درست است؛ اما چیزهایی هم بود که شما ندیدید. این سگ تا زنده بود برای صاحبش حیوان باوفایی بود؛ خوب پاسبانی می‌کرد و دوست و دشمن را می‌شناخت؛ چه دندان‌های سفیدی دارد ...؛ آری دوستان خوبم! با هر چه روبه‌رو می‌شوید، فقط بدی‌ها و زشتی‌هایش را نبینید!»

درک و دریافت

- ۱ مهم‌ترین ویژگی نویسنده‌ی کتاب «**قصه‌های خوب برای بچه‌های خوب**» را بیان کنید.
- ۲ چرا از نظر شخصیت اصلی متن، کتاب‌فروشی مانند بهشت بود؟
- ۳ چرا نویسنده‌ی کتاب «**قصه‌های خوب برای بچه‌های خوب**» به فکر نوشتن این کتاب افتاد؟
- ۴ کدام قسمت‌های متن نشان‌دهنده‌ی علاقه‌ی زیاد نویسنده به کتاب خواندن است؟
- ۵ با توجه به داستان «**دیدن خوبی‌ها**»، جمله‌ها را به ترتیب رویدادها شماره‌گذاری کنید:
 - ☐ حضرت عیسی(ع) گفت: «چیزهایی هم بود که شما ندیدید.»
 - ☐ هر یک از یاران چیزی گفتند.
 - ☐ آن حضرت فرمود: «با هر چه روبه‌رو می‌شوید، فقط بدی‌ها و زشتی‌ها را نبینید.»
 - ☐ حضرت عیسی(ع) و یارانش لاشه‌ی سگی را دیدند.
 - ☐ این سگ تا زنده بود، حیوان باوفایی بود.
 - ☐ حضرت عیسی(ع) به همراهانش گفت: «درباره‌ی آنچه می‌بینید، چه فکر می‌کنید.»
- ۶ امروزه چه راه‌های ساده‌ای برای دسترسی به کتاب و کتابخانه وجود دارد؟
- ۷ چه تفاوتی بین کتاب کاغذی و کتاب الکترونیکی وجود دارد؟

نگاه پنهان

شخصی به یکی از دوستانش نامه می نوشت. کسی پهلوی او نشسته بود و از گوشه‌ی چشم، نوشته‌هایش را می خواند. نویسنده، متوجه نگاه‌های پنهان او شد و از این کار ناپسندش، به خشم آمد و در نامه‌اش نوشت: «اگر پهلوی من، دزدی ننشسته بود و نوشته‌ی مرا نمی خواند، همه‌ی اسرار خود را برایت می نوشتم!» وقتی آن شخص این جمله را دید؛ گفت: «من نامه‌ی تو را نمی خواندم.» نویسنده گفت: «اگر نمی خواندی، پس از کجا دانستی که یاد تو در نامه هست؟»

عبدالرحمان جامی،

با اندکی تغییر

راه زندگی

فصل ششم

درس سیزدهم: لطف حق

درس چهاردهم: ادب از که آموختی؟

درس پانزدهم: شیر و موش

درس سیزدهم

لطفِ حق

در کَلند از گفتمی رَبِّ جَلیل
گفت: «کای فرزندِ خُرد بی‌گناه
چون رهی زین کشتی بی‌ناخدای؟»
رهرو ما اینک اندر منزل است
دستِ حق را دیدی و نشناختی؟
شیوه‌ی ما عدل و بنده‌پروری است
دایه‌اش سیلاب و موجش مادر است
آنچه می‌گوئیم ما، آن می‌کند
ما به سیل و موج فرمان می‌دهیم
کی تو از ما دوست‌تر می‌داری آش؟»

مادر موسی، چو موسی را به نیل
خود ز ساحل کرد با حسرت، نگاه
گر فراموش کند لطفِ خدای
وحی آمد: «کاین چه فکر باطل است؟
ما گرفتیم آنچه را انداختی
در تو تنها عشق و مهرِ مادری است
سطحِ آب از گاهوارش خوش‌تر است
رودها از خود نه طغیان می‌کنند
ما به دریا حکمِ طوفان می‌دهیم
به که برگردی به ما بسیاری آش

پروین اعتصامی

درست و نادرست

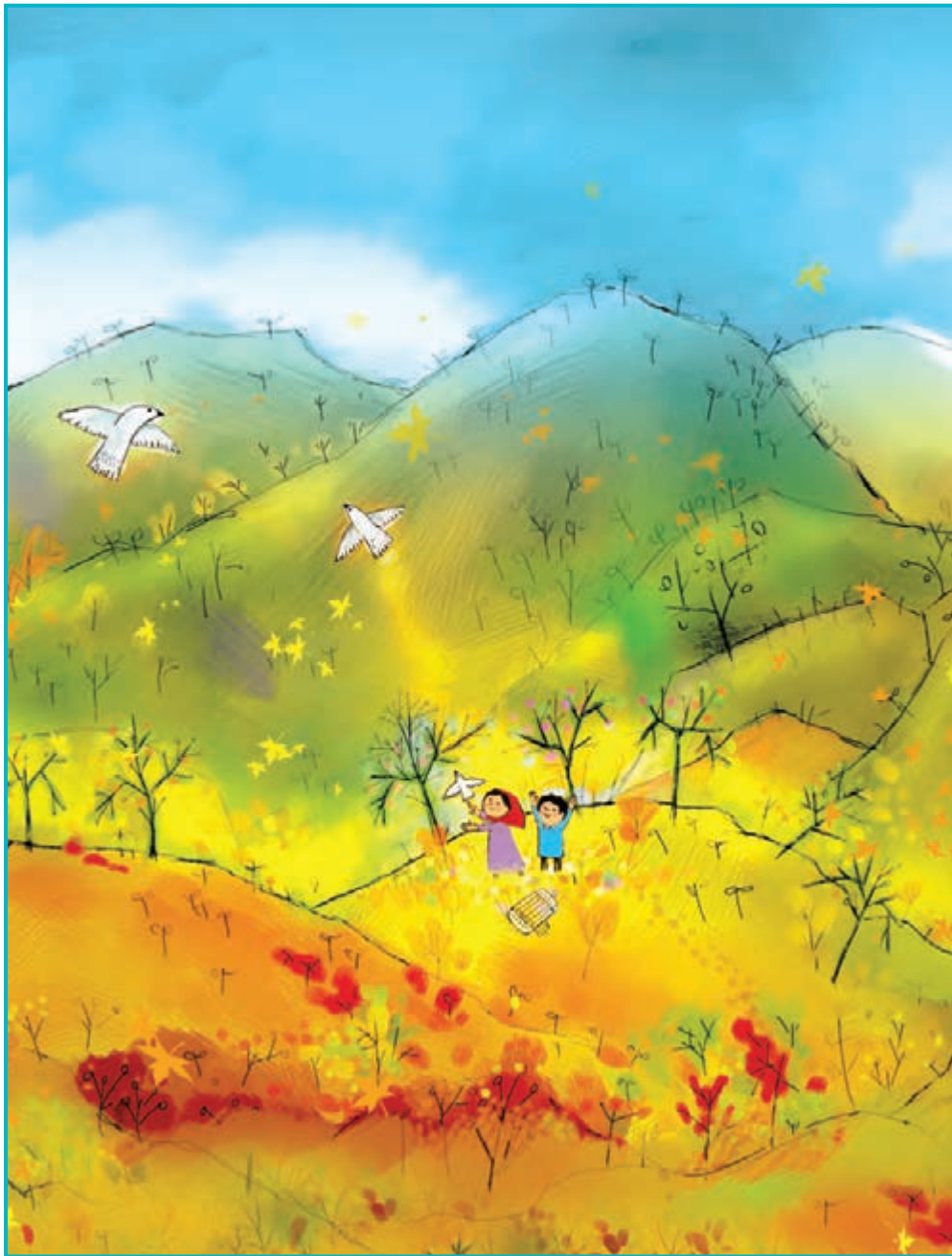
- ۱ مادر موسی وقتی گهواره‌ی او را به رود نیل سپرد، دنبال او رفت.
- ۲ محبت خدا به موسی بیشتر از مهر مادر موسی به فرزندش بود.

درک مطلب

- ۱ زمانی که مادر موسی فرزندش را در رود نیل انداخت، چه احساسی داشت؟
- ۲ منظور از «کشتی بی‌ناخدا» چیست؟
- ۳ مقصود از مصراع «دایه‌اش سیلاب و موجش مادر است» چیست؟
- ۴ در بیت «ما به دریا حکم طوفان می‌دهیم ما به سیل و موج فرمان می‌دهیم»، مقصود از «ما» کیست؟
- ۵

واژه‌آموزی

- مکتب، اتاقی بود بزرگ که همه **گرداگرد** آن روی زمین می‌نشستیم.
- < **گرداگرد**، یعنی دور تا دور
- بر اثر بارندگی زیاد، رودخانه **لبالب** از آب شده بود.
- < **لبالب**، یعنی پر
- سراسر** دشت پر از شقایق‌های وحشی بود.
- < **سراسر**، یعنی همه جا
- صدای تکبیر **دمادم** از هر سو شنیده می‌شد.
- < **دمادم**، یعنی هر لحظه

- ۱ نگاه کردن به تصویر: تصویر را با دقت ببینید و به جزئیات آن توجه کنید.
- ۲ تفکر: برای فهمیدن معنی تصویر، فکر کنید و مطالبی را که از تصویر برداشت کرده‌اید در ذهن خود مرور کنید.
- ۳ گفتار: هر وقت آماده شدید، روی صندلی معلم بنشینید و درباره‌ی برداشت خود از تصویر برای دوستانتان صحبت کنید.

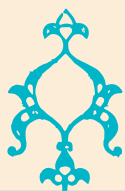
شنیدستم که شهبازی کهنسال
 کبوتر بچه‌ای را کرد دنبال
 ز بیم جان، کبوتر کرد پرواز
 به هر سو تاخت، تازان از پی آتش باز
 به دشت و کوه و صحرا بود پُران
 ز جنگ باز شاید در بُرد جان
 اجل را دید و شست از زندگی دست
 درختی در نظر بگرفت و بنشست
 نظر کرد آن نگون اقبال بر زیر
 که صیّادی کمان بر کف به زه تیر
 به زیر پای، صیّاد و به سر، باز
 نه بنشستن صلاح است و نه پرواز
 به کلی رشته‌ی امید بگسست
 در آن دم دل به امید خدا بست
 چو امیدش به حق بود آن کبوتر
 نجات از مرگ دادش حیّ داور
 بزد ماری به شست پای صیّاد
 قضا بر باز خورد آن تیر و افتاد
 به خاک افتاد هم صیّاد و هم باز
 کبوتر شاد و خندان کرد پرواز

امید

بخوان و حفظ کن

ادب از کج آموختنی؟

درس چهاردهم

دوکس، رنج بیهوده بُردند و سعی بی فایده کردند: یکی آن که اندوخت و
نخورد و دیگر آن که آموخت و نکرد:

علم، چندان که بیشتر خوانی
چون عمل در تو نیست، نادانی

یکی را گفتند: «عالم بی عمل، به چه ماند؟»
گفت: «به زنبور بی عسل.»

لَقمان را گفتند: «ادب از که آموختی؟»
گفت: «از بی ادبان، هر چه از ایشان در نظرم ناپسند آمد از آن
پرهیز کردم.»

مُشک آن است که خود بهوید؛ نه آنکه عطار بگوید. دانا چون
طَبَلِی عطار است، خاموش و هنرنمای و نادان چون طَبَلِ
غازی، بلند آواز و میان تی.

درست و نادرست

۱. آموختن علم بدون عمل، سعی و تلاش بیهوده است.

۲. هر کسی که از کار خود تعریف می‌کند، دانا است.

درک مطلب

۱. سعدی، دانا و نادان را به چه مانند کرده است؟

۲. چگونه می‌توانیم از بی‌ادبان، ادب بیاموزیم؟

۳. چرا سعدی، عالم بی‌عمل را به زنبور بی‌عسل شبیه کرده است؟

۴. یک عنوان مشترک برای دو حکایت اول بیان کنید. دلیل خود را توضیح دهید.

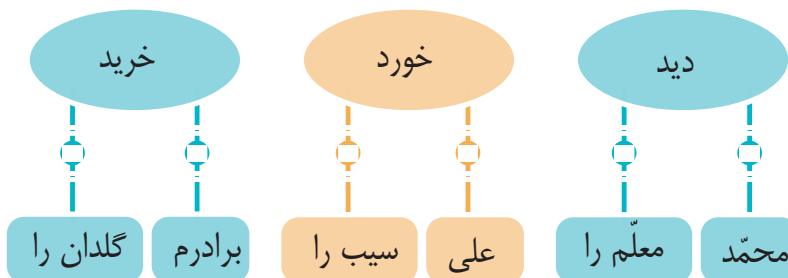
۵.

دانش زبانی

جمله‌های زیر را بخوانید.

■ محمد، معلم را دید. ■ علی، سیب را خورد. ■ برادرم، گلدان را خرید.

حالا به نمودار جمله‌ها نگاه کنید. در گروه گفت‌وگو کنید و به پرسش‌های صفحه‌ی بعد پاسخ دهید.

این جمله‌ها از چند قسمت تشکیل شده‌اند؟ چرا؟

چرا واژه‌های «دید، خورد، خرید» بالای نمودار هستند؟

وقتی به کسی بگویید: «محمد دید.» او می‌پرسد: «چه کسی را دید؟» برای اینکه پیام کامل شود، جمله به بخش دیگری نیاز دارد.

گوش کن و بگو

با توجه به داستان به پرسش‌های جدول زیر پاسخ دهید.

نام داستان چیست؟
شخصیت‌های داستان کدام‌اند؟
داستان در چه مکانی اتفاق افتاده است؟
از ابتدا تا انتهای داستان، چه تغییراتی در رفتار سنگ‌پشت به وجود آمد؟
نظر شما درباره‌ی رفتار سنگ‌پشت چیست؟
نظر شما درباره‌ی رفتار کژدم چیست؟
رفتارهای پسندیده و ناپسندی را که در داستان بیان شده است، نام ببرید.

سیر و موش

درس پانزدهم

بود شیری به بیشه‌ای خفته
آن قدر گوش شیر گاز گرفت
تا که از خواب، شیر شد بیدار
دست بُرد و گرفت کله‌ی موش
خواست در زیر پنجه له کندش
گفت: «ای موشِ لوسِ یک‌غازی
موش بچاره در هراس افتاد
موشکی کرد خوابش آشفته
که رها کرد و گاه باز گرفت
متغیر ز موش بد رفتار
شد گرفتار، موش بازی‌گوش
به هوا بُرده بر زمین زندش
با دُم شیر می‌کنی بازی؟»
گریه کرد و به التماس افتاد

که تو شاه وحشی و من موش
 تو بزرگی و من خطا کارم
 شیر از این لابه، رحم حاصل کرد
 اتفاقاً سه چار روز دگر
 از پی صید گرگ، یک صیاد
 دام صیاد، گیر شیر افتاد
 موش چون حال شیر را دریافت
 بندها را جوید با دندان
 شیر چون موش را رهایی داد
 موش هیچ است پیش شاه وحش
 از تو امید مغفرت دارم
 پنجه وا کرد و موش را دل کرد
 شیر را آمد این بلا بر سر
 در همان حول و وحش، دام نهاد
 عوض گرگ، شیر گیر افتاد
 از برای خلاص او بشتافت
 تا که در بُرد شیر از آنجا جان
 خود رها شد ز پنجهی صیاد

ایرج میرزا

درست و نادرست

- ۱ شیر، خطای موش را بخشید.
- ۲ صیّاد برای شکار شیر، دام نهاده بود.
- ۳ فقط افراد قوی می‌توانند به دیگران کمک کنند.

درک مطلب

- ۱ موش برای رهایی از چنگال شیر چه کرد؟
- ۲ هدف صیّاد از گذاشتن دام چه بود؟
- ۳ از میان ویژگی‌های زیر، یک ویژگی برای شیر و یک ویژگی برای موش انتخاب کنید. از متن برای پاسخ خود دلیلی بیاورید.
■ باهوش ■ قوی پنجه ■ بازیگوش ■ قدرشناس ■ بزرگ منش ■ ترسو
- ۴ از بیت زیر چه پندی می‌گیرید؟
« شیر چون موش را رهایی داد
خود رها شد ز پنجه‌ی صیّاد »
- ۵

واژه‌آموزی

- سبزه‌زار جایی است که پر از سبزه است.
- گندم‌زار مزرعه‌ای است که در آن گندم رویده است.
- نی‌زار جایی است که نی رویده است.
- حالا شما بگویید:
- نمک‌زار جایی است که
- چمن‌زار جایی است که
- گل‌زار جایی است که

قصه گویی و صندلی صمیمیت

۱ پایان مناسب:

آخرین گام در قصه گویی خوب
پایان دادن قصه است. قصه گو با کُند
کردن سرعت بیان و پایین آوردن آهنگ
صدای خود، قصه را
به پایان می برد.

۲ انتخاب

قصه: حالا شما یکی از
قصه هایی را که قبلاً خوانده اید یا
شنیده اید، انتخاب کنید.

۳ تفکر:

قصه را در ذهن خود
مرور کنید.

۴ گفتار و پایان

قصه: هر وقت آماده شدید، روی صندلی
معلم بنشینید و آن را برای دوستانتان روایت
کنید. برای پایان قصه می توانید از عبارت های زیر
استفاده کنید:

- بالا رفتیم ماست بود، قصه ی ما
راست بود.
- قصه ی ما به سر رسید.

بخوان و ببیندیش

هفت مُرواریدِ سُرخ

خانم ژرمن در باغچه‌اش بود و داشت به گل‌ها آب می‌داد. چند لحظه ایستاد تا زیبایی جاده‌ای را که از سایه‌ی شاخ و برگ درختان پوشیده شده بود و از جلوی خانه‌اش می‌گذشت، تماشا کند. آسمان آبی بود و خورشید می‌درخشید. همه شاد بودند؛ اما در میان این منظره‌ی قشنگ، یک ناهماهنگی به چشم می‌خورد و آن دختر کوچولویی بود که آهسته راه می‌رفت، سرش را پایین انداخته بود و به کفش‌هایش نگاه می‌کرد. وقتی از جلوی در آراسته به گل می‌گذشت، لحظه‌ای سرش را بلند کرد و به خانم پیر سلام کرد. خانم جواب داد: «سلام نین. چرا سرحال نیستی؟ توی فکری!» در حالی که با انگشتش چانه‌ی او را بالا می‌آورد، گفت: «تو گریه کردی! زود باش به من که دوست قدیمی‌ات هستم بگو چی شده؟!»

نین گفت: «امروز در کلاس، درس را بلد نبودم و خانم معلم مرا دعوا کرد. حالا هم که به خانه بروم، پدر و مادرم مرا سرزنش خواهند کرد! با وجودی که درس جغرافی را خیلی خوب خوانده بودم، اما درس سختی بود و نتوانستم درست به پرسش‌ها پاسخ دهم.»

خانم ژرمن لبخندی زد و گفت: «تو در حقیقت دُرست را خوانده بودی. من دیدم که صندلی را توی باغ گذاشته بودی تا در هوای آزاد درس بخوانی. برادر کوچکت آمد تا قطعات کامیون اسباب‌بازی‌اش را سرهم کنی که آن هم کار آسانی نیست! و هنوز کتابت را باز نکرده بودی

که دوستت پشت نرده‌های باغ آمد و مجبور شدی سر صحبت را با او باز کنی و هنوز او نرفته بود که مادرت برای خوردن عصرانه صدایت کرد. خوب در این میان تکلیف درست چه می‌شود!

نین حرف خانم ژرمن را قبول کرد و گفت: «حق با شماست ولی نمی‌توانم با جدیت بیشتری درس بخوانم. دست خودم نیست!» خانم ژرمن دوباره لبخندی زد و گفت: «می‌خواهم به تو کمک کنم دخترم. الان برایت هدیه‌ای می‌آورم. یک لحظه صبر کن تا برگردم.»

کمی بعد در حالی که چیزی در دستش بود، برگشت و گفت: «اینها هفت مروارید سرخ سحرآمیز هستند. فقط کافی است که این مرواریدها را دستت بگیری و یک بار دَرست را بخوانی؛ بعد می‌بینی که آن را کاملاً بلدی. هر مروارید مربوط به یک درس است: یک مروارید برای درس علوم، یکی برای درس مطالعات اجتماعی و همین‌طور تا آخر.»

نین متفکرانه نگاه می‌کرد. خانم گفت: «وقتی من کوچولو بودم، همسایه‌مان که پری مهربانی بود، این مرواریدها را به من داد.»

نین مرواریدها را گرفت و از خانم تشکر کرد. باور نمی‌کرد که آن مرواریدها قدرت جادویی داشته باشند؛ ولی می‌توانست آنها را امتحان کند.

نین به خانم ژرمن گفت: «فردا علوم داریم و معلّم از من درس می‌پرسد. مروارید مربوط به آن درس، کدام است؟»

خانم ژرمن آهی کشید و گفت: «مَدّت‌هاست که از آنها استفاده نکرده‌ام و یادم نمی‌آید؛ اما تو به آسانی می‌توانی آنها را امتحان کنی. یکی از آنها را برمی‌داری، اگر فردا نمره‌ی خوبی گرفتی، می‌فهمی که دُرست حدس زده‌ای و گرنه روز بعد یکی دیگر را امتحان می‌کنی، همین‌جور تا آخر.»

نین خیلی راضی و خوشحال به نظر می‌رسید. خانم ژرمن گفت: «یک راه دیگر هم دارد: با شش مروارید شروع کن و هفتمی را کنار بگذار؛ اگر دَرست را یادگرفتی، می‌فهمی که یکی از این شش تا خوب است و روز بعد یکی دیگر از آنها را کنار می‌گذاری و همین‌طور تا آخر. آه! راستی مسئله‌ی مهمّی که داشت یادم می‌رفت این است که تو نباید به هیچ‌وجه رازت را برای کسی فاش کنی وگرنه مرواریدها برای همیشه قدرتشان را از دست می‌دهند.»

نین، خانم مهربان را بوسید و دوان دوان دور شد؛ ولی خیلی دلش می‌خواست که موضوع را به همه بگوید.

کمی بعد نین بدون اینکه منتظر بماند تا مادرش او را صدا بزند، کتاب علومش را برداشت و با خود گفت: «بیرون آفتاب خیلی گرم است به اتاقم می‌روم تا در آنجا درس بخوانم.»

نین در حالی که در اتاقش تنها بود هفت مروارید را روی میز گذاشت، نشست و کتابش را باز کرد و یکی از آن مرواریدها را خیلی محکم در دستش گرفت و شمرده شمرده و با صدای بلند شروع به خواندن کرد. درس کوتاه بود و زود تمام شد. بعد مروارید دوم را برداشت

و دوباره شروع به خواندن کرد. بعد سومی، چهارمی، پنجمی و ششمی را امتحان کرد. هر بار او درسش را به دقت و با صدای بلند می‌خواند.

روی میز فقط مروارید هفتم مانده بود. نین مدت زیادی به آن نگاه کرد و با خود گفت: «نکند که مروارید اصلی همین باشد؟ این یکی را امتحان می‌کنم و این بار می‌فهمم که آیا این مرواریدها سحرآمیزند یا نه.»

او آخرین مروارید را در دستش گرفت و باز درسش را مرور کرد. تازه کارش تمام شده بود که مادرش او را برای خوردن عصرانه صدا کرد. چقدر وقت زود گذشته بود! نین دوان دوان به باغ رفت. خانم ژرمن مشغول قیچی کردن بوته‌های گل سرخ بود. نین به او نزدیک شد و با صدای آهسته گفت: «من همه‌ی مرواریدها را امتحان کردم! اگر فردا درس را بلد باشم، معلوم می‌شود که آنها سحرآمیزند!» خانم در حالی که زیرکی از چشمانش می‌بارید، لبخندی زد.

روز بعد، خانم ژرمن دم در منتظر دوست کوچکش بود. او به راحتی حدس می‌زد که همه چیز به خوبی گذشته است. نین در حالی که جست و خیز می‌کرد و زیر لب آواز می‌خواند جلو می‌آمد. تا چشمش به خانم ژرمن افتاد، شروع به دویدن کرد و در حالی که به شدت نفس نفس می‌زد به او رسید و گفت: «مرواریدها سحرآمیزند! من درس را از اول تا آخر بلد بودم! خانم معلم مرا جلوی بچه‌های کلاس تشویق کرد.» نین در حالی که می‌خندید و خانم را در آغوش گرفته بود، ادامه داد: «شما هدیه‌ی بسیار خوبی به من داده‌اید؛ در عوض آن، چه کار می‌توانم برایتان انجام بدهم؟ می‌خواهید علف‌های هرز باغتان را بکنم یا گل‌هایتان را آب بدهم؟»

خانم مهربان گفت: «نه، این کارها لازم نیست. من خوشحالم که می‌بینم حتی پس از سال‌های طولانی، مرواریدهایم قدرتشان را از دست نداده‌اند. من کاری نکرده‌ام که از من تشکر کنی، من هم آنها را از یک نفر دیگر گرفته‌ام.»

نین گفت: «کسی که اینها را به شما داده واقعاً یک فرشته بوده ... شما هم یک فرشته هستید. پدرم همیشه می‌گفت، شما بهترین معلّمی هستید که می‌شناسد؛ اما من می‌گویم شما یک فرشته‌اید!»

خانم ژرمن گفت: «پدرت سال‌ها پیش، شاگرد من بوده است؛ اگر من معلّم خوبی بوده‌ام به خاطر این مرواریدها بوده است. حالا آنها به تو تعلّق دارند. آنها را بردار و هر چه زودتر به خانه برو که مادرت منتظر است.»

نین به خانه برگشت و تصمیم گرفت که از هر هفت مروارید برای یادگیری درس اجتماعی استفاده کند. او می‌بایست یک بار دیگر مروارید آن درس را پیدا می‌کرد. روز بعد، خودش داوطلب شد تا معلّم درس را از او بپرسد. این کار برایش موجب موفقیت تازه‌ای در مدرسه شد و معلّم با کمال میل او را دوباره تشویق کرد.

خانم معلّم از این تغییر وضع نین تعجب می‌کرد. نین که به درس خواندن علاقه‌مند شده بود، رازش را برای کسی فاش نکرد. از آن پس، دیگر برای هر درس دنبال مروارید مخصوصش نمی‌گشت. هر روز خیلی آرام و بی‌سر و صدا در اتاق کوچکش از هفت مروارید استفاده می‌کرد.

یک روز خانم ژرمن نین را با قیافه‌ای گرفته و جدّی مشغول قدم زدن دید. از او پرسید: «چه اتفاقی افتاده دخترم؟ مرواریدها دیگر سحرآمیز نیستند؟»

نین جواب داد: «آه! نه خانم، با همین مرواریدهاست که من همیشه در مدرسه موفق می‌شوم؛ اما دقیقاً همین مسئله مرا نگران کرده است. وقتی دیگران مرا تشویق می‌کنند به جای اینکه خوشحال شوم؛ خجالت می‌کشم. خانم ژرمن، دیگر تحملش را ندارم! من دارم همه را گول می‌زنم. پدرم، مادرم، خانم معلّم و هم‌کلاسی‌هایم را! من یک چیزی در قلبم احساس می‌کنم، ولی نمی‌دانم چیست که مرا وادار می‌کند رازم را به همه بگویم! برای پدر و مادرم نگرانم؛ چون اگر دوباره مثل سابق بشوم، ناراحت می‌شوند!»

در این موقع، خانم ژرمن قطره اشکی را که بر گونه‌اش فرو می‌غلطید، پاک کرد، دوست کوچکش را در آغوش کشید و گفت: «نگران نباش! خوب به حرف‌هایم گوش کن: آن مرواریدهای سرخ، سحرآمیز نیستند! من هم وقتی بچه بودم؛ همین‌طور فکرم ناراحت بود و

می‌خواستم مرواریدها را به صاحبش برگردانم! اما این مرواریدها یک چیز را به تو آموختند و آن اینکه به جای بی‌توجهی، درس را به طور دقیق مطالعه کنی.»
 نین از خوشحالی فریادی کشید و گفت: «حالا فهمیدم! مرا بگو که فکر می‌کردم درس‌هایم به خاطر این مرواریدها خوب شده! در حالی که مروارید اصلی، چیز دیگری بوده است. متشکرم خانم، شما واقعاً یک فرشته‌اید!»

نوشته‌ی جورجیو گاریتسو،

ترجمه‌ی حمیدرضا منتظر ابدی

درک و دریافت

- ۱ در ابتدای داستان، چرا با اینکه نین درسش را خوانده بود، نتیجه‌ی خوبی نگرفته بود؟
 - ۲ چرا با اینکه خانم ژرمن به نین گفته بود تا هر بار یکی از مرواریدها را کنار بگذارد، او برای همه‌ی مرواریدها درس را تکرار کرد؟
 - ۳ با وجود موفقیت نین، چه مسئله‌ای باعث نگرانی او در مدرسه شده بود؟
 - ۴ به نظر شما مروارید اصلی چه چیزی بود؟
 - ۵ فناوری‌های ارتباطی (تلویزیون، تلفن همراه و...) در کاهش توجه شما هنگام مطالعه چه نقشی دارند؟ چگونه می‌توان این تأثیر نامناسب را از بین برد؟
 - ۶ جمله‌های زیر را با توجه به متن داستان، مرتب کنید:
- ☐ نین فکر می‌کرد علت موفقیت او مرواریدهای سرخ هستند و غمگین بود.
 - ☐ خانم ژرمن هفت مروارید به نین داد.
 - ☐ نین درس را بلد نبود و معلم او را دعوا کرد.
 - ☐ برعکس همیشه، نین به جای اینکه به باغ برود به اتاقش رفت و در آنجا درس خواند.
 - ☐ خانم ژرمن به او گفت: «علت موفقیت تو این است که با دقت درست را خوانده‌ای.»
 - ☐ حالا دیگر وقتی معلم از نین درس می‌پرسید، پرسش‌ها را از اول تا آخر بلد بود.
 - ☐ نین مرواریدها را در دست گرفت و به تعداد آنها درسش را مرور کرد.

مثلی را که در شعر «شیر و موش» بود، پیدا کنید و در گروه دربارهی مفهوم آن گفت‌وگو کنید.

مفهوم شعر «شیر و موش» تو را یاد کدام یک از مثل‌های زیر می‌اندازد؟

از هر دست بدهی از همان دست هم می‌گیری. ☐

هر که بامش بیش برفش بیشتر. ☐

فصل هفتم

درس شانزدهم: پرسشگری
درس هفدهم: مدرسه‌ی هوشمند
نیایش

درس شانزدهم

پرسشگری

نمی دانم آیا هیچ دقت کرده اید که گوش آدم ها شبیه «علامت سؤال» است؟ گویی منتظر هزاران جواب است. یکی به دنبال موجودات عجیب و غریب فضایی است و می خواهد بداند آنها وجود دارند یا نه و اگر وجود دارند در کجا زندگی می کنند و چه شکلی هستند. دیگری می خواهد بداند چرا زمین گرد است. چرا از روی زمین لیز نمی خوریم و در آسمان معلق نمی مانیم؟ یک نفر

می خواهد بداند چرا خورشید آن بالا ایستاده است و نمی افتد. یکی هم دوست دارد بداند چرا قهرمان فلان داستان، قوی و باهوش است و چگونه می توان مثل او شد. خلاصه، هزاران سؤال وجود دارد که در مغزمان می چرخد و می چرخد.

سؤال بعضی ها، همین طور به گوش آنها آویزان می ماند؛ مثل یک گوشواره. بعد هم، یک مرتبه می افتد و گم می شود. پس در دنیا، هزاران سؤال پرسیده نشده و گم شده وجود دارد؛ ولی دانشمندان، پژوهشگران و بسیاری دیگر، همواره به دنبال پرسش های خود می روند و آن قدر می گردند تا پاسخ آنها را پیدا کنند.

یکی از این دانشمندان که همیشه تشنه ی یادگیری و دانش اندوزی بود، ابوریحان بیرونی است. او یکی از بزرگ ترین ریاضی دانان و فیلسوفان ایرانی است که کتاب های

زیادی درباره ی مسائل گوناگون نوشت. همه ی زندگی ابوریحان در راه گسترش و رشد علم و دانش سپری شد. این دانشمند بزرگ همواره در جست و جوی علت اتفاقاتی بود که در اطرافش روی می داد. او به کشف چیزهای ناشناخته، علاقه ی بسیار داشت و از نادانی و جهل، گریزان بود.

هنگامی که سال های عمر او به هفتاد و هشت رسید و در بستر بیماری، واپسین لحظه های زندگی را می گذرانید، دوستی

دانشمند برای احوال پرسى بر بالینش آمد. ابوریحان با همان حالت بیماری با کلمه های

بریده و کوتاه از او خواهش کرد که پاسخ یکی از مسائل علمی را توضیح دهد.
دانشمند گفت: «دوست گرامی! اکنون که در بستر بیماری هستی، چه
جای این پرسش است؟»

ابوریحان با ناراحتی پاسخ داد: «کدام یک از این دو بهتر است: این
که مسئله را بدانم و بمیرم یا نادانسته و جاهل درگذرم؟»

درست و نادرست

۱ گوش همه‌ی موجودات شکل علامت سؤال است.

۲ سؤال‌های زیادی در مغز ما انسان‌ها می‌چرخد.

۳ در دنیا به همه‌ی سؤال‌ها پاسخ داده می‌شود.

درک مطلب

۱ چه کسانی به دنبال پیدا کردن پاسخی برای سؤال‌های خود می‌روند؟

۲ ابوریحان بیرونی به چه دانش‌هایی تسلط داشت؟

۳ دو ویژگی ابوریحان بیرونی را بیان کنید. عبارت‌هایی از متن بیابید که این ویژگی‌ها را
نشان دهد.

۴ ابوریحان در پاسخ سؤال دوست دانشمندش از او می‌پرسد «کدام یک از این دو بهتر است:

این که مسئله را بدانم و بمیرم یا نادانسته و جاهل درگذرم؟»

ابوریحان با این پاسخ، چه پیامی به دوستش می‌دهد؟

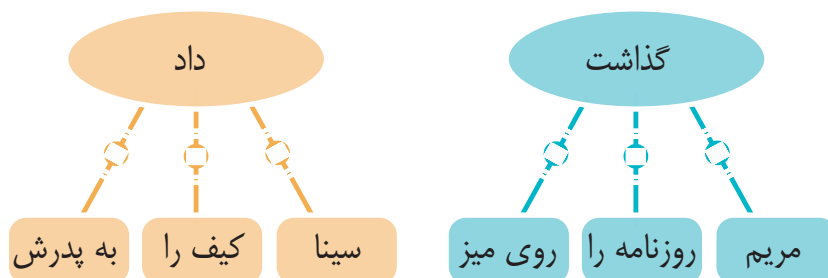
۵

جمله‌های زیر را بخوانید.

■ مریم روزنامه را روی میز گذاشت.

■ سینا کیف را به پدرش داد.

حالا به نمودار جمله‌ها دقت کنید. در گروه گفت‌وگو کنید و به پرسش‌های زیر پاسخ دهید.

این جمله‌ها از چند قسمت تشکیل شده‌اند؟ چرا؟

چرا واژه‌های «گذاشت، داد» بالای نمودار هستند؟

وقتی به کسی بگویید: «مریم روزنامه را گذاشت.» او می‌پرسد: «کجا گذاشت؟» برای اینکه پیام کامل باشد، جمله‌ی شما بخش دیگری نیز دارد.

روان خوانی

به این داستان گوش کنید و به لحن خواندن آن توجه کنید. حالا شما با مراجعه به رمزبینه‌ی پایان کتاب، داستانی را انتخاب کنید و با لحن مناسب برای دوستانتان بخوانید.

خَرَد و دانش

بخوان و حفظ کن

ز دانش دل پیر، بُرنا بود
که او باد، جان تو را رهنمای
بیابی ز هر دانشی، رامشی
ز دانش میفکن، دل اندر گمان
که بهره ندارد ز دانش، بسی
به بی‌دانشان بر، بیاید گریست
که نادان به هر جای، بی‌رامش است

توانا بُود هر که دانا بُود
به دانش فزای و به یزدان گرای
بیاموز و بشنو ز هر دانشی
میاسای از آموختن، یک زمان
چه ناخوش بُود، دوستی با کسی
که بیکاری او ز بی‌دانشی است
تن مُرده، چون مَرَد بی‌دانش است

شاهنامه، فردوسی

درس هفدهم مدرسه‌ی هوشمند

باران، غم غم می‌بارید. مهتاب کیش را برداشت
و از خانه بیرون آمد. نفس عمیقی کشید و از هوای
دلنشین بهاری لذت بُرد. پدرش تازه به این شهر،
منتقل شده بود و این اولین روزی بود که او به
مدرسه‌ی جدید می‌رفت. مدرسه‌ی جدید، دوکوچه با
خانگی آنها فاصله داشت.

از پیچ کوچری دوم که گذشت، پرچم ایران و نام مدرسه، نمایان شد؛ «دبستان معرفت»
وقتی وارد حیاط مدرسه شد، صدای شادی بچه‌ها او را به یاد دوستانش انداخت. در این
لحظه، دخترک ریزنقشی نزدیک او آمد و گفت: «دانش آموز جدید هستی؟ اسمت چیست؟»
مہتاب خودش را معرفی کرد. دختر گفت: «من هم بنفشه هستم.»

آنها به سمت کلاس، حرکت کردند. جلوی در کلاس، روی دیوار، صفحه‌ای رنگی، شبیه
به گوشی‌های همراه لمسی بود که بچه‌ها دستشان را روی آن قرار می‌دادند و بعد وارد کلاس
می‌شدند. مہتاب پرسید: «این چیست؟» بنفشه گفت: «باید کف دستت را روی آن
بگذاری تا معلوم شود امروز در کلاس حاضری. اگر دانش آموزی به مدرسه نیامده باشد، این
صفحه‌ی کوچک به پدر و مادرش پیامک می‌دهد.»

وارد کلاس شدند. رایانه‌ای روی میز معلم بود و چیزی هم از سقف به تخته‌ی سفید جلوی
کلاس، نور می‌تاباند. مہتاب با کنجکاوی و پرس‌وجو فهمید که آن، تخته‌ی هوشمند است.
دانش‌آموزان برای نوشتن روی تخته‌ی هوشمند به گچ احتیاج نداشتند؛ بلکه از قلم نوری و
گاهی از انگشتان دست، استفاده می‌کردند که برای مہتاب خیلی جالب بود.
بنفشه با انگشت خود، روی تخته‌ی هوشمند، پیامی را برای خوشامدگویی به مہتاب
نوشت.

بنفشه به مہتاب گفت: «روی تخته‌ی هوشمند، می‌توانی هر چیزی را به هر رنگی که
دوست داری، نقاشی کنی. با پرگار هوشمند، می‌توانی دایره رسم کنی یا با نقاله‌ی هوشمند،
زاویه‌ها را اندازه‌گیری کنی؛ درست مثل پرگار و نقاله و خط‌کش واقعی.»
در این هنگام، معلم وارد کلاس شد و پس از سلام و احوال‌پرسی، مہتاب را به بچه‌ها

معرفی کرد؛ سپس با رایانه، تصاویری از گل‌های رنگارنگ، همراه موسیقی زیبا و ملایمی پخش کرد.

وقتی پخش تصاویر به پایان رسید، معلم با مهربانی، نگاهی به مهتاب کرد و گفت: «این تصاویر، هدیه‌ی من و بچه‌ها به تو بود؛ به کلاس ما خوش آمدی!»

بچه‌ها برایش دست زدند. شنیدن صدای دست‌های بچه‌ها و دیدن لبخند مهربان معلم، او را دلگرم و شاد کرد.

درس آغاز شد. بچه‌ها به کمک نرم افزار آموزشی، تمرین‌های درس را انجام دادند. آنها از کتابخانه و آزمایشگاه مجازی هم استفاده کردند. درس، کلاس و مدرسه، آن روز برای مهتاب، زیبایی تازه‌ای پیدا کرده بود. شب که خانواده دور هم، سرگرم گفت‌وگو بودند، مهتاب از اولین روز مدرسه گفت و نشانی پایگاه رایانه‌ای مدرسه را به پدر و مادرش داد. سپس، کنار پدر که مشغول کار با رایانه اش بود، نشست و با هم سری به پایگاه مدرسه زدند. آنها عکس هم‌کلاسی‌ها و معلم مهربان کلاس را دیدند. پدر مهتاب که از دیدن عکس‌ها خیلی خوشحال شده بود، گفت: «فناوری و پیشرفت‌های علمی، هر بیننده و شنونده‌ای را شگفت زده می‌کند.»

درست و نادرست

- ۱ خانوادی مهتاب در منزل از اینترنت استفاده می‌کردند.
- ۲ مهتاب نشانی پایگاه رایانه‌ای «دبستان معرفت» را به پدر و مادرش داد.
- ۳ معلّم با پخش تصاویر زیبایی به مهتاب خوش آمد گفت.

درک مطلب

- ۱ برای نوشتن روی تخته‌ی هوشمند به جای گچ از چه چیزی استفاده می‌شود؟
- ۲ چرا بچه‌ها برای ورود به کلاس، دست خود را روی صفحه‌ی رنگی لمسی قرار می‌دادند؟
- ۳ تخته‌ی هوشمند چه امکاناتی دارد که به یادگیری بهتر درس‌ها کمک می‌کند؟
- ۴ کتابخانه‌ی مجازی چگونه دسترسی به کتاب‌ها را ساده کرده است؟

۵

واژه‌آموزی

- ۱ **بیننده**، شخصی که چیزی را می‌بیند.
- ۲ **گوینده**، شخصی که چیزی را می‌گوید.
- ۳ **شنونده**، شخصی که چیزی را می‌شنود.

حالا شما بگویید:

به کسی که مطلبی می نویسد..... می گویند.

به شخصی که چیزی را می خواند..... می گویند.

به کسی که می دود..... می گویند.

نمایش

یکی از موضوع های زیر را انتخاب کنید و درباره ی آنها نمایشی طراحی کنید و در کلاس اجرا نمایید.

■ فرض کنید نزد مدیر مدرسه رفته اید و می خواهید درباره ی موضوعی با او صحبت کنید.

■ فرض کنید با دوست صمیمی خود صحبت می کنید.

 پس از اجرای نمایش درباره ی تفاوت آن دو در گروه، گفت و گو کنید. نتیجه ای را که از بحث گروهی گرفتید برای هم کلاسی هایتان بازگو کنید.

قاضی کوچک

روزی، روزگاری، چهار تا دوست بودند که همیشه با هم به سفر می‌رفتند، با هم گردش و تفریح می‌کردند و خلاصه اینکه در هر کاری با هم بودند.

روزی از روزها، این چهار دوست، تصمیم گرفتند، با هم شریک شوند و کار و کسبی راه بیندازند. یکی گفت: «پول‌هایمان را روی هم بگذاریم و کالایی بخریم و تجارت کنیم.» فردای آن روز، چهار دوست جمع شدند و پول‌ها را روی هم گذاشتند، چهار هزار سکه‌ی طلا جمع شده بود. سکه‌ها را داخل کیسه‌ای ریختند.

روز بعد، همه آماده بودند. سوار اسب‌هایشان شدند و راه افتادند. نزدیک ظهر بود که خسته و کوفته به باغی رسیدند. آنکه کوچک‌تر از همه بود، گفت: «خیلی خسته شدیم، برویم داخل این باغ و خستگی در کنیم و غذایی بخوریم!»

بقیه خندیدند و گفتند: «چی از این بهتر!»

چهار دوست به درِ باغ رفتند و در زدند. پیرزنی پشت در آمد. آنها گفتند: «ننه جان! ما خسته‌ایم. اجازه می‌دهی داخل باغ استراحت کنیم و غذایی بخوریم؟»

پیرزن گفت: «عیبی ندارد!»

چهار دوست، اسب‌هایشان را بیرون به درخت بستند و خودشان داخل باغ رفتند. زیر سایه‌ی درختی نشستند. نان و پنیری که داشتند خوردند. از کنار آنها جوی آبی می‌گذشت. یکی از دوست‌ها بلند شد و جوی آب را دنبال کرد. به استخر بزرگی رسید. پیش دوستانش برگشت و گفت: «ته باغ یک استخر آب است. برویم شنا کنیم و خودمان را بشوییم.»

یکی دیگر گفت: «کیسه‌ی پولمان چی؟ کجا بگذاریم. می‌ترسم دزدی پیدا شود، آن را ببرد!»

دیگری گفت: «کیسه‌ی پول را بدهیم به پیرزن که برایمان نگه دارد.»

هر چهار نفر پیش پیرزن رفتند، کیسه‌ی پول را به او دادند و گفتند: «ننه جان! این کیسه‌ی پول ما پیش تو باشد. تا وقتی هر چهار نفرمان نیامده‌ایم، آن را به کسی نده!»

پیرزن کیسه‌ی پول را گرفت و داخل صندوقی گذاشت. چهار دوست رفتند. لباس‌هایشان را درآوردند و مشغول شنا و بازی شدند. یک ساعتی که گذشت. یکی از دوست‌ها گفت: «سر و تنمان را شستیم. کاش شانه‌ای داشتیم که موهایمان را شانه می‌زدیم تا کمی تمیز و مرتب شویم. تاجر باید شیک و مرتب باشد!»

دیگری گفت: «حالا تو این بیابان شانه از کجا پیدا کنیم؟»

آنکه دنبال شانه بود، گفت: «شاید این پیرزن داشته باشد. می‌روم از او می‌گیرم.»

او این را گفت و از آب بیرون آمد. لباس پوشید و به طرف اتاق پیرزن دوید.

در بین راه فکری به ذهنش رسید و نقشه‌ای کشید. با خود گفت: «اگر بتوانم کیسه‌ی پول‌ها را بگیرم و بروم، همه‌ی آن سکه‌ها مال من می‌شود. می‌توانم با آن همه پول زندگی راحتی داشته باشم.» مرد با این نقشه نزد پیرزن رفت و گفت: «ننه‌جان، می‌خواهیم برویم. آمده‌ام کیسه‌ی پول را بگیرم. باید زودتر برویم.»

پیرزن گفت: «قرار بود، هر چهار نفرتان با هم بیایید تا من کیسه‌ی پول را بدهم.»

مرد گفت: «دوستانم توی استخر دارند شنا می‌کنند. گفتند، کیسه را بده ببرم آنجا!»

پیرزن گفت: «خُب، بگو از همان‌جا داد بزنند و بگویند تا من بشنوم.»

جوان سرش را از پنجره‌ی اتاق بیرون برد و گفت: «دوستان، پیرزن چیزی را که دنبالش آمده‌ام به من نمی‌دهد.»

دوستان او که در حال شنا و بازی و تفریح بودند، فکر کردند، دوستشان دنبال شانه است، فریاد زدند: «ننه‌جان! هرچه می‌خواهد به او بده!»

پیرزن فکر کرد منظورشان کیسه‌ی پول است. آن را به جوان داد. جوان هم خوشحال شد. کیسه‌ی پول را گرفت و از خانه بیرون رفت. به وسط باغ که رسید لابه‌لای درخت‌ها، راهش را کج کرد و از باغ بیرون رفت. سوار اسبش شد و فرار کرد. رفت و پول‌ها را با خود برد. یک ساعتی که گذشت، آن سه دوست دیدند که دوستشان برنگشت. از استخر آب بیرون آمدند. لباس پوشیدند و پیش پیرزن رفتند و گفتند: «ننه‌جان! دوست ما کجا رفت؟»

پیرزن گفت: «پول‌هایتان را گرفت و برگشت پیش شما. همان وقت که داد زدید هرچه می‌خواهد به او بده!»

سه دوست بر سرشان زدند و گفتند: «چی؟ پول‌ها را گرفت و رفت؟ کجا رفت؟ مگر ما نگفتیم تا چهار نفرمان نیامدیم، کیسه‌ی پول را به کسی نده؟!»

کار به دعوا کشید. سه دوست پیش قاضی شهر رفتند و از پیرزن شکایت کردند. قاضی مأموری

فرستاد و پیرزن را به دادگاه آورد. وقتی پیرزن جلوی قاضی ایستاد، قاضی گفت: «ننه جان! این سه مرد چه می گویند؟ حرفشان درست است یا نه؟»

پیرزن گفت: «حرفشان درست است.»

قاضی گفت: «پس کیسه‌ی پول هایشان کجاست؟ چرا آن را به رفیقشان دادی؟»
پیرزن ماجرا را ریزبه ریز، همان طور که اتفاق افتاده بود، برای قاضی تعریف کرد. قاضی به فکر فرورفت. آن سه دوست، سر و صدا کردند و گفتند: «ما پولمان را می خواهیم. تو نباید آن را به دوستان تحویل می دادی!»

قاضی مانده بود که چه بگوید. به نظر او، آن سه دوست حق داشتند و پیرزن اشتباه کرده بود. باید پول را به آن سه مرد پس می داد. این بود که رو به پیرزن کرد و گفت: «ننه جان! کیسه‌ی پول این چهار نفر پیش تو امانت بوده و حالا هم باید آن را به آنها پس بدهی.»

پیرزن غمگین و ناراحت، فرصتی خواست تا راه چاره‌ای پیدا کند. قاضی یک روز به او فرصت داد. پیرزن از دادگاه بیرون رفت. توی کوچه‌های شهر می گشت. خیلی ناراحت و غصه دار بود. چطور می توانست آن همه سکه را پیدا کند و به این مردها بدهد. در بین راه پسر بچه‌ای را دید. پسر به او گفت: «ننه جان! چرا ناراحتی؟»

پیرزن ماجرای را که پیش آمده بود، برای پسر بچه گفت. پسر چند لحظه‌ای فکر کرد، بعد خندید و گفت: «اینکه غصه ندارد. راه حل مشکل خیلی ساده است.»

پیرزن پرسید: «چطوری؟»

پسر بچه گفت: «گفتی آن چهار نفر شرط کرده بودند که وقتی هر چهار نفرشان با هم پیش تو آمدند، تو کیسه‌ی پول ها را به آنها بدهی!» پیرزن گفت: «بله!»

پسر گفت: «حُب، حالا هم نزد قاضی برو و به او بگو، وقتی آن چهار نفر، با هم حاضر شدند، من هم کیسه‌ی پول را به آنها می دهم. برای این کار، سه دوست، باید بروند و دوست چهارمشان را پیدا کنند. اگر پیدایش کردند، تو هم کیسه‌ی پول را از او می گیری، اگر هم پیدا نشد، تو مجبور نیستی پولی بپردازی!»

پیرزن خوشحال نزد قاضی رفت و ماجرا را به او گفت. قاضی از حرف پیرزن تعجب کرد. لحظه‌ای فکر کرد و پرسید: «ننه جان! چه کسی این راه حل را به تو یاد داد؟»

پیرزن گفت: «یک پسر بچه‌ی باهوش!»

باز نویسی از کتاب «قصه‌های تصویری از کتاب هزار و یک شب»

۱ چرا چهار دوست پول هایشان را روی هم گذاشتند؟

۲ با توجه به جدول زیر، درباره‌ی شخصیت‌های داستانی که خواندید گفت‌وگو کنید.

ردیف	شخصیت‌ها	ویژگی‌ها	عبارتی از متن که این ویژگی‌ها را نشان می‌دهد
۱	سه دوست مال باخته	ساده‌لوحی	دوستان او که در حال شنا و بازی و تفریح بودند، فکر کردند دوستان دنیال شانه است، فریاد زدند: «تنه‌جان! هر چه می‌خواهد به او بده!»
۲			
۳			
۴			
۵			

۳ شما کدام یک از جمله‌های زیر را به عنوان ویژگی «دوست» می‌پسندید؟ ابتدا پاسخ خود را انتخاب و سپس در کلاس باهم گفت‌وگو کنید.

- ☐ رازهای مرا به کس دیگری نگویید.
- ☐ هر وقت با او کار داشتم جوابم را بدهد.
- ☐ علاقه‌های مشترک داشته باشیم.
- ☐ همیشه موافق نظرات من باشد.
- ☐ مرا در شبکه‌های اجتماعی دنیال کند.
- ☐ غیر از من با کس دیگری دوست نباشد.
- ☐ بتوانیم وسایل یکدیگر را بدون اجازه برداریم.
- ☐ در فضای مجازی همه‌ی فرسته‌های (پست‌های) مرا بپسندد.

۴ شما با کدام یک از گزینه‌های زیر موافقید؟ چرا؟

- ☐ پیرزن اشتباه کرد که پول را به آن یک نفر داد و قاضی درست قضاوت کرد که باید پول از دست رفته را او بپردازد.
- ☐ پیرزن اشتباه کرد که پول را به آن یک نفر داد ولی اشتباهش در این حد نبود که پول را، او به سه نفر دیگر بپردازد.
- ☐ پیرزن اشتباهی نکرده بود و آن سه نفر بایست حواسشان را جمع می‌کردند.

۵ اگر از شما می‌خواستند عنوانی برای این داستان انتخاب کنید، پیشنهاد شما چه بود؟ چرا؟

مَثَل

«بدان که علم و عمل، چون جسم و روح هستند هردو باهم؛ و جسم، بی روح و روح، بی جسم، تمام نبود.»

قابوس نامه، عنصرالمعالی

بارِ درختِ علم، ندانم مگر عمل با علم اگر عمل نکنی، شاخِ بی بَری
هر علم را که کار نَبندی، چه فایده؟ چشم از برای آن بُود آخر، که بنگری

قصاید سعدی

متن بالا، با کدام مَثَل زیر، از نظر معنی پیوستگی بیشتری دارد؟ آن را مشخص کنید و درباره‌ی مفهوم آن در گروه گفت‌وگو کنید:

☐ کارها نیکو شود اما به صبر.

☐ علم بیاموز و عمل پیشه کن.

☐ کار امروز به فردا مَفِکن.

نیایش

بخوان و حفظ کن

ز رحمت، یک نظر در کار ما کن
دعای بنده‌ی خود، مستجاب آر
ز کثر گفتن، زبانم در امان دار
صفات ذاتِ تو بر لفظِ رانم
به حالِ بندگانِ خویش ناظر
زبان در شرحِ ذکرت می‌گشایم
از آن رو در پناهت می‌پناهم

الهی، فضلِ خود را یارِ ما کن
خدایا در زبانِ من، صواب آر
مرا در حضرتِ خود، کامران دار
مرا توفیق ده تا حمدِ خوانم
خداوندا، تویی حامی و حاضر
شای ذاتِ پاکت می‌سرایم
الها، جز تو، ما کس را نخواهیم

الهی‌نامه، عطار نیشابوری

برای مشاهده‌ی فهرست کتاب‌های مناسب، رمزینده‌ی سریع پاسخ را پویش (اسکن) کنید.

آرامش: آرام بودن، آسودگی

آسیاب: دستگاهی برای خرد کردن و آرد کردن

گندم، جو و دانه‌های دیگر

آشتی کنند: پس از قهر و نزاع با هم سازش کنند

و دوست شوند، صلح کنند.

آفرین: درود

آماده: حاضر، مهیا

آموخت: یاد داد، یاد گرفت.

آموختن: یاد دادن، یاد گرفتن

آواز: صدا، بانگ، نغمه، سرود، آهنگ

آویخت: آویزان کرد، آویزان شد.

آیت: نشانه، علامت، دلیل

ابداع: نوآوری، چیزی را از نو پدید آوردن، ایجاد کردن

ابوالعجایب: پدر شگفتی‌ها، صاحب شگفتی‌ها

اتفاق: رویداد، پیشامد، حادثه

اثاث: وسایل، ابزار

آثر: نشان، علامت

اجتماع: گروه، گرد هم آمدن، جمعی از دسته‌های

انسانی

آجل: پایان زندگی، زمان مرگ

آحسنّت: آفرین

اختراع: پدید آوردن، درست کردن، ایجاد کردن

اراده: خواست، میل، تصمیم

ارباب: مالک، شخص بزرگ، کسی که در زمان

قدیم قدرت، زمین و سرمایه‌ای داشت.

ارغوانی: رنگ قرمز مایل به بنفش

ارمغان: هدیه، سوغات

از پس: از پشت

اساس: پایه، بنیان

استعداد: آمادگی، توانایی

استقبال: به پیشواز کسی رفتن، پیشواز

استوار: پایدار، پا برجا، محکم

اسرار: جمعِ سرّ، رازها

اشتیاق: علاقه‌مندی، میل زیاد، شوق فراوان

اشکال: عیب، نقص، کمبود

اطفال: کودکان، خردسالان، جمعِ طفل

اعتراض کرد: ایراد گرفت

اعتقاد: باور، ایمان، عقیده

افزوده: اضافه شده

افکند: انداخت، پرت کرد

اقامت گزیدم: در جایی ساکن شدم، ماندم.

التماس کُنان: اصرار کُنان، درخواست کُنان

انبوه: بسیار، زیاد، فراوان

انتظار: چشم به راه بودن، امید داشتن

اندر: در

اندک اندک: کم کم، آهسته آهسته

اندوخت: جمع کرد، گرد آوری کرد،

پس انداز کرد

اندوه: ناراحتی، غم، غصه

اندوهگین: غمگین، غصه‌دار، سوگوار

اوایل: جمع اول، ابتدا

ایجاد کردن: پدید آوردن، به وجود آوردن، ساختن

باختر: مغرب، مقابل خاور (مشرق)

باز: دوباره، از نو

بازرگان: تاجر

بازگو کردن: سخنی را دوباره گفتن، بیان کردن

بازیگوش: کسی که بیشتر به فکر بازی و تفریح است.

بالآخره: سرانجام، عاقبت

بام: بالای ساختمان، پشت بام

بامداد: صبح زود، اول صبح

بر: میوه

برافراشته: بالا برده، بالا گرفته شده

برآن: دارای خاصیت یا توانایی بریدن، بُرنده، تیز

بربُود: رُبُود، برد، دزدید

برخاست: بلند شد

بُردباری: شکیبایی، صبر

برق: صاعقه، درخشش نور

برکه: گودی کوچک و کم‌عمقی از زمین که در آن،

آب جمع شده باشد، آبگیر

برگرفت: برداشت، گرفت

برگزیده شدن: انتخاب شدن

بُرنا: جوان

بَس: بسیار، خیلی، فراوان

بِسپار: واگذار کن، بده

بشتافت: شتابان رفت، تند رفت

بکوشند: کوشش کنند، تلاش کنند

بگشود: باز کرد، گشود

بند: طناب، ریسمان

بنده‌پروری: رفتار دوستانه داشتن، مهربانی و لطف کردن

بُود: باشد، هست

بهره‌رساندن: فایده داشتن، مفید بودن، سود رساندن

به سر بُرده‌اند: گذرانده‌اند

به شدت: زیاده از حد، بسیار زیاد، فراوان

بیابند: پیدا کنند

بیاموزم: یاد بگیرم، فراگیرم

بی‌تاب: بی‌قرار، ناآرام

بی‌درنگ: فوری، بدون تأخیر، فوراً

بیشه: جنگل کوچک، جنگل

بی‌صبرانه: زود، با بی‌طاقتی، با اشتیاق بسیار، ناآرام

بیندیشد: فکر کند

بی‌وقفه: بی‌درنگ، بدون توقف، پشت سر هم

پاسبانی: نگهبانی، پاسداری، مراقبت

پایداری: ایستادگی، مقاومت

پذیرفت: قبول کرد، به عهده گرفت.

پُرفریب: بسیار حيله گر، نیرنگ باز

پَران: در حال پریدن، در حال پرواز

پُرتوان: پرنیرو، توانا، پر قدرت

پُرشور: پرحرارت، با هیجان

پُرمهر: دوست داشتنی، گرم و دلنشین

پَرهیز کردن: دوری کردن، خودداری کردن از انجام

دادن کاری

پریشان: آشفته، سرگشته، مضطرب

پشتکار: تلاش برای انجام دادن کاری، با علاقه

کاری را پیگیری کردن

پند: اندرز، نصیحت

پوشش: لباس، هر چیزی که روی چیز دیگر را

پوشاند.

پولادین: ساخته شده از فولاد، بسیار محکم،

نیرومند

پهلوان: دلیر، شجاع، نیرومند

پهن: گسترده، مسطح، پهناور

پهنه: میدان، سطح

پی در پی: پشت سر هم، پیوسته

پیشنهاد: نظر، رأی، طرح

پیشین: گذشته، قبلی، مربوط به گذشته

پیغام: پیام

پیمودن: طی کردن، پشت سر گذاشتن

تاب نیاوردند: تحمل نکردند، طاقت نیاوردند.

تاخت: حمله کرد، هجوم آورد.

تازان: با سرعت، پُر شتاب

تألیف: گردآوری، نوشتن کتاب یا جزوه

تپش: تپیدن، جنبش، حرکت

تپید: جنبید، حرکت کرد، بی قرار شد.

تجارت: بازرگانی کردن، داد و ستد، معامله

تحسین آمیز: آمیخته به ستایش و آفرین گفتن،

همراه با تعریف و تمجید

تحقیر: خوار کردن، کوچک شمردن

تحقیق: تلاش برای یافتن پاسخ دقیق و حلّ

مسئله، پرس و جو، مطالعه ی دقیق

تحمل: صبر، شکیبایی

ترانه: قطعه ی کوتاه خواندنی همراه با سازهای موسیقی

ترجیح دادن: برگزیدن، کسی یا چیزی را بر

دیگران برتری دادن

تردید: دودلی، شک

ترک بگویند: رها کنند، ترک کنند

جامه: لباس

جاودانی: ابدی، همیشگی، دائمی

جاهل: نادان، بی خبر

جَدِیت: تلاش و کوشش بسیار در انجام دادن کاری

جَسْت: جهید، پَرید.

جَلا دادن: شَفّاف و پاکیزه کردن، صاف و بَرّاق کردن

جَلیل: باشکوه، بلند مرتبه، بزرگ

جُنُبش: حرکت، تکان

جُنُب و جوش: تلاش و فعالیت بسیار، هیجان

جور و اجور: گوناگون، مختلف

جوی: پیدا کن، بیاب.

جویا: جست و جوگر، جوینده

جهان افروز: روشن کننده‌ی جهان

چابک: تند و سریع، چالاک

چار: شکل گفتاری چهار

چاره: راه حل، تدبیر

چُست: چالاک، چابک

چندان: هر مقدار، هر اندازه

چهره: رُخ، صورت، روی

تسخیر ناپذیر: مکان یا چیزی که به آسانی نتوان آن را به دست آورد، مکان یا چیزی که دسترسی به آن دشوار است.

تصمیم گرفتن: قصد نمودن، اراده کردن

تعلّق داشتن: وابستگی داشتن، مال کسی بودن

تقصیر: کوتاهی در انجام دادن وظیفه

تَلَف کردن: نابود کردن، تباه کردن

تَنّاور: تنومند، درشت پیکر، دارای ساقه‌ی بزرگ و قوی

تُنْدَر: بانگ رعد، صدایی که هنگام رعد و برق از آسمان به گوش می‌رسد.

توان: نیرو، زور، قدرت

توران: نژادی ایرانی در منطقه‌ی آسیای میانه، نام سرزمینی در آن سوی مرزهای شمال و شرق ایران کهن. در داستان‌های ملی، جنگ‌های ایرانیان و تورانیان بخش‌های مهمی از رویدادهای حماسی را تشکیل می‌دهد.

توفیق: موفقیت، کامیابی

تُهی: خالی، پوچ

تیره: تاریک، سیاه

تیزبال: سریع، تیز پرواز

تیغّه: هر چیز که مانند تیغ باشد، لبه‌ی بُرنده‌ی شمشیر، چاقو و غیره

ثَنّا: ستایش، ستودن

چیره دست: ماهر، زیر دست، استاد

حاصل کرد: به دست آورد، کسب کرد

حامی: نگهبان، پشتیبان

حبس: زندان، بازداشت

حدس زدم: گمان کردم، پنداشتم، فکر کردم

حرفه: پیشه، کار، شغل

حسرت: اندوه، آه و افسوس

حسرت خوردن: آه و افسوس کردن، حسرت کشیدن

حضور: حاضر بودن، وجود

حکیم: دانشمند، فیلسوف، طبیب

حمله: هجوم، یورش، تاختن

حول و حوش: اطراف، گرداگرد، دور و بر

حومه: اطراف

حیات: زندگی

حی داور: خداوند، پروردگار

حیلت ساز: هیله گر، مکار

خاطر: اندیشه، ذهن، حافظه، یاد

خام: بیهوده، ناپخته و نسنجیده

خاور: مشرق، مقابل باختر (مغرب)

خُرد: کم سن و سال، کودک

خُرم: شاد، خوشحال، شادمان

خروش: بانگ و فریاد

خروشان: پر سر و صدا

خشنود: راضی، خوشحال، شادمان

خطاکار: کسی که کار نادرستی انجام داد، گناهکار

خُطه: سرزمین

خُفته: خوابیده، به خواب رفته

خلاص: رهایی، آزادی

خواجه: بزرگ، سرور، تاجر

خواه... خواه.....: بیان دو حالت مساوی، بیان

برابری دو یا چند چیز

خوش آواز: خوش صدا، خوش نوا

خوش تر: خوب تر، راحت تر

خوش خوان: خوش آواز

خیره شدن: توجّه عمیق، نگاه کردن به چیزی

بدون برداشتن چشم از آن

دانش اندوزی: علم آموزی، یادگیری، فراگیری

دانش

داوری: قضاوت کردن

دایر شدن: تشکیل شدن، ایجاد شدن

دایه: پرورش دهنده، پرستار کودک

درفکند: انداخت، رها کرد، افکند

درگذرم: از دنیا بروم، بمیرم

دریافتیم: دانستم، فهمیدم.

دژ: حصار، قلعه

دشواری: سختی، زحمت، مشکل

دل‌انگیز: زیبا، جالب

دل‌تنگ: غمگین، اندوهگین

دل‌داری دهد: همدردی کند، غم‌خواری کند.

دلسوز: مهربان، غم‌خوار

دل‌نشین: جذاب، زیبا و قشنگ

دل‌هره: نگرانی

دَم: لحظه، زمان کوتاه

دمی: لحظه‌ای

دیرین: قدیمی

ذات: وجود، هستی

ذوق: شور و شوق، علاقه و توانایی

ذهن: محل فکر، اندیشه

رأس: واحد شمارش چهارپایان، سر، اوّل هر چیز

رامش: آرامش، آسودگی، نشاط، شادابی

رَبِّ جَلِيل: خدای بلندمرتبه، خدای بزرگ

رحم: مهربانی، بخشیدن

رُخ: صورت، چهره، گونه

رُخسار: روی، چهره، سیما

رشید: راست قامت، دلاور

رَمه: گله

روبَهک: روباه کوچک

روشن: درخشان، تابان، آشکار، واضح

رویداد: اتفاق، رخداد، حادثه

رهرو: راه‌رونده، کسی که به راهی می‌رود.

رهی: راهی

زاری: گریه‌ی سوزناک، گریه کردن با صدا و ناله

زاغ: پرندهای از خانواده‌ی کلاغ در اندازه‌ها و

رنگ‌های مختلف

زاغک: زاغ کوچک

زمزمه: آوازی که به آهستگی و زیر لب خوانده شود.

زندگانی: زندگی، مدّت عمر

زه: چله‌ی کمان

زهره‌اش بدرید: ترسید.

زیستن: زندگی کردن

زین: از این

زینت داد: آراست، تزئین کرد.

سابق: گذشته، قبل

سامان: نظم و ترتیب

شیرین زبان: شیرین گفتار، شیرین بیان، شیرین سخن

شیوه: راه و روش

صاحب: دارنده، مالک

صبر: شکیبایی، بردباری

صحنه: منظره‌ای واقعی یا خیالی که رویدادی را

نشان می‌دهد.

صلاح: شایسته، مصلحت

صمیمی: یکدل، همدل

صواب: راست، درست

صیاد: شکارچی

صید: شکار

طبع: ذوق و استعداد

طبل غازی: طبلی که در پیشاپیش لشکر به صدا

در می‌آمد، طبل جنگی

طبله: صندوقچه

طعم: مزه

طعمه: خوردنی، خوراک

طُغیان: از حدّ خود گذشتن، بالا آمدن آب دریا

طوفان/توفان: باد سخت و تند، تندباد

طوق: گردن‌بند، آنچه که گرد چیزی را فرا گیرد،

خطی رنگی شبیه حلقه‌ی دور گردن بعضی از جانوران

به ویژه کبوتران

سامان دادن: به ترتیب چیدن، منظم کردن

سپاه: لشکر، گروه بزرگی از جنگجویان

سپری شد: به پایان رسید، به اتمام رسید.

سحرآمیز: جادویی، بسیار شگفت‌انگیز

سُراغ: پی چیزی رفتن، دنبال

سرانجام: عاقبت و پایان کاری

سربلندی: سرافرازی، افتخار

سَرپنجه: پنجه‌ی دست، سر انگشتان، کنایه از نیرو،

توانایی و قدرت

سرگذشت: شرح حال

سرمشق: نمونه، الگو

سطر: یک خط از نوشته

سَقَا: کسی که به تشنگان آب می‌دهد.

سقوط: افتادن

شادکام: خوشحال

شکر سخن: شیرین سخن، شیرین گفتار

شگفت‌انگیز: تعجب‌آور، عجیب و غریب

شگفت‌زده: کسی که تعجب کرده، مُتعجب

شگفتی: تعجب، حیرت

شنیدستم: شنیده‌ام.

شوق: میل، علاقه‌ی فراوان به چیزی

شهباز: نوعی پرنده‌ی شکاری سفید رنگ با پنجه و

منقار قوی

ع

عاجز : ناتوان، درمانده

عدل : انصاف، عدالت، رعایت برابری

عطار : عطر فروش

عَلَّاف : بیکار

عَلِمَ کُند : معرفی کند، برپا کند، مشهور سازد.

عملیات : فعالیت‌ها، کارها

عملیات جنگی : کارهای مربوط به جنگ، حمله

عُهِده : مسئولیت، وظیفه

عیب : نقص، کمبود

غ

غُرَّان : در حال غرّیدن، غرّش کنان

غلام : نوکر، خدمتکار

غوغا : سر و صدا

غوک : قورباغه

ف

فاش : آشکار، ظاهر

فرصت : وقت، زمان

فرود آید : پایین بیاید.

فروزان : تابان، درخشان

فَزای : بیفزای، اضافه کن.

فضل : بخشش

فَعَّال : پُرکار، کوشا

فَعَّالیت : کوشش، تلاش

فکند : افکند

فلان : اشاره به شخص نامعلوم

فناوری : استفاده از علم در کارهای مختلف مانند

پزشکی، بازرگانی، کشاورزی و غیره

فیلسوفان : جمع فیلسوف، دانشمندان علم فلسفه

ق

قافله : کاروان، گروه هم‌سفر

قالب : قطعه، تکه، پاره

قامت : قد و بالا، اندازه

قَرِیحه : ذوق، استعداد

قَسَم : سوگند

قِشَر : لایه، پوسته

قصد : اراده، نیت، مقصود

قضا : تقدیر، سرنوشت

قطعات : قطعه‌ها، تکه‌ها

ک

کَاَرَمَت : که برای تو بیاورم.

کامران : پیروز، موفق

کامروا : کسی که به آرزو و خواسته‌اش رسیده است،

موفق

کان : که آن

گهر : گوهر، مروارید

لاشه : جسد

لبریز : پُر، لبالب

لحظه : زمان خیلی کوتاه

لحظه شماری : انتظار کشیدن، پیوسته منتظر

کسی بودن

لطف : محبت، مهربانی

لطیف : ملایم، نرم

لفظ : زبان

ماتم برد : تعجب کردم، حیرت کردم.

ماسوا : موجودات، مخلوقات، غیر از خدا

مانع : جلوگیری کننده، سد

ماهر : زبردست

متجاوز : ستمگر، کسی که به دیگران ظلم می کند.

متحیر : سرگشته، شگفت زده، حیرت زده

متغیر : خشمگین، عصبانی، دگرگون

متفکرانه : در حال تفکر، اندیشمندانه

محال : نشدنی، غیرممکن

محتاج : نیازمند

مختصر : کم، کوتاه، گزیده

کای : که ای

کرم : لطف، جوان مردی، بزرگواری

کزدم : عقرب

کمان : ابزار تیراندازی

کمیاب : آنچه کم است، چیزی که به راحتی در دسترس نیست.

کنج : گوشه

کنیزک : خدمتکار، زنی که برده باشد.

کوچ : مهاجرت، از جایی به جایی رفتن

کول : شانه، دوش

کهنسال : پیر، سالخورده

گام : قدم

گاهواره : گهواره

گذرگاه : محل عبور، جای گذر

گران بها : قیمتی، با ارزش

گریزان : گریزنده، شتابان

گریستن : گریه کردن

گفتار : سخن

گلگون : سرخ رنگ، به رنگ گل سرخ

گمان : حدس، خیال، اندیشه

گوارا : خوب و لذت بخش

گوهرفشانی : گوهرفشاندن، پراکندن مروارید

گوی : مثل اینکه، مانند اینکه

ناپسند : نامناسب
ناچار : ناگزیر، مجبور
ناهماهنگی : بی‌نظمی
نشاط : شادی، شوق
نشاط‌انگیز : شادی‌بخش، آنچه موجب شادی می‌شود.
نشان : علامت، نشانه
نشانید : گذاشت، قرار داد.
نظاره می‌کرد : نگاه می‌کرد، تماشا می‌کرد.
نفوذ ناپذیر : غیر قابل نفوذ، غیر قابل عبور
نقص : عیب، کمی و کاستی
نگون‌اقبال : بدبخت، تیره بخت
نگین : سنگ قیمتی که روی انگشتر می‌گذارند.
نهاده است : قرار داده است.
نهان : پنهان، مخفی
پنهانی : پنهانی
نیرومند : دارای زور و قدرت، قوی
نیک‌نامی : معروف بودن به خوبی
نیلی : رنگ آبی تیره، کبود رنگ
نیمروز : میان روز، وسط روز

مُدارا : با نرمی و ملایمت رفتار کردن

مرغان : پرندگان

مرور : مطالعه کردن مطلبی به صورت تند، بازخوانی

مُستجاب : پذیرفته شده، برآورده شده

مسکین : فقیر، تهی‌دست

مسئولیت : بر عهده داشتن وظیفه‌ای، موظف بودن

به انجام کاری

مَشام : بینی

مشتاق : دارای شوق، آرزومند

مُشک : ماده‌ای روغنی بسیار معطر و خوش بو

معتدل : آب و هوایی که نه گرم است نه سرد.

مَعذرت خواهی : عذر خواهی

مُعلق : آویزان

مَغفرت : بخشش گناهان، آمرزش

مقابله : رویارویی، مواجهه

مقصود : نیت، خواسته، آرزو

مکتب : محل درس خواندن، نام مدرسه در گذشته

مکر : فریب، حيله

منتظر : چشم به راه، کسی که انتظار می‌کشد.

موشک : موش کوچک

می‌لنگید : لنگان لنگان راه می‌رفت، در راه رفتن

ناتوان بود.

واپسین: آخرین، پایانی

وادار کردن: مجبور کردن

وارونه: برعکس

وحوش: جانوران وحشی، جانوران اهلی نشده

وحی: آنچه از سوی خداوند بر پیغمبران نازل شود.

وصف ناپذیر: غیر قابل توصیف، وصف نشدنی

وطن کردن: اقامت کردن در جایی، مسکن گرفتن

ویژه: خاص، مخصوص

هاج و واج: شگفت‌زده، گیج

هجوم: حمله‌ی ناگهانی، یورش، تاخت

هراس: ترس، احساس نگرانی

هما: پرنده‌ای افسانه‌ای که اگر سایه‌اش بر سر کسی

بیفتد، آن شخص سعادتمند می‌شود.

همتا: همانند، مثل

همهمه: سر و صدا

هیجان: شور و شوق

هین: بدان، آگاه باش

یزدان: خداوند، پروردگار

یک چند: مدتی، چندی

یک غازی: بی‌ارزش، ناچیز

